

Rok na americké střední

Jiří Pavlík
Escalon High School, 2010-2011

Offline verze zápisů z blogu usa.jpavlik.cz

Poděkování 8

Předmluva 8

Autor 9

Kontakt a odkazy 9

#1 - Před odletem 9

Co to vlastně je výměnný pobyt 9

Jak to začalo 12

Jak dlouho trvá vyřízení pobytu 14

SLEP test a pohovor u agentury 15

Vyplňování přihlášky 17

Jak jsem získal hostitelskou rodinu 20

Pár poznámek o mém umístění 22

Dva měsíce do odletu 25

Předodletová schůzka a pobyt nanečisto 26

Jak jsem si šel pro vízum 28

Vyřizování letenky 32

Co jsem dělal týden před odletem	34
Odlet, část první	37
#2 - V Americe	39
Odlet, část druhá	39
První týden	45
Zajímavosti a poznatky z prvního týdne	47
“Pumí výkop” aneb první den ve škole	49
Kempování u New Hogan Lake	51
Závody ve Stocktonu	54
První skutečný den ve škole	55
Moje předměty	60
Zábavní park California’s Great America	63
Americká škola a školní rok	66
Rally day ve škole	69
Policejní kontrola cestou do školy	70
Návštěva jablečného obchodu	72

Kde a jak si vlastně žiju	73
San Francisco	75
San Francisco podruhé	78
Život s nemetrickým systémem	80
Druhý rally day a první fotbalový zápas	83
Pocity exchange studenta	84
Proč si Katy Perry myslí, že je v Kalifornii zelenější tráva	85
Den děkuvzdání	88
Poštovní schránky	91
Jak jsem se tu (zatím) naučil anglicky	92
Vánoční atmosféra v Kalifornii	95
Závěrečné zkoušky semestru aneb Finals	97
Vánoce	100
Nový rok v Las Vegas	103
Mlha	106
Monterey	106

Sport, tlouštíci a kuřáci v USA	109
První náboženský zážitek	114
Počasí v severní Kalifornii	116
Track & Field	118
Jakoby už byl konec...	129
Lockdown	130
Jeden běžný den... pod lupou (18. dubna)	132
Sběr odpadu po americku	137
Spotřeba aut v USA	142
Shrnutí track & field sezóny	144
Senior trip: Gradnité v Disneylandu	149
Promoce	155
Odlet domů	159
Závěrečné shrnutí	166
Shrnutí, díl 1.: Moje hostitelská rodina a můj domov	167
Jak jsem si pral prádlo	170

Shrnutí, díl 2.: Škola	171
Shrnutí, díl 3.: Rok mimo domov, kulturní šok	171
Shrnutí, díl 4.: Chtěl bych žít v USA?	173
Shrnutí závěrečného shrnutí aneb grand finale	176
#3 - Užitečné	177
Užitečné články	177
Jak vyřešit peníze do USA	177
Jak jsem kupoval notebook (a vyhnul se sales tax)	181
Jak vyřešit mobil v USA	182
Problémy při letu	185
O mobilech, zásuvkách a americkém napětí	187
Jak vyplnit I-94 a 6058B formulář	188
Kolik času je potřeba na přestupních letech	188
Vyřízení řidičského průkazu v USA	192
Dolarový účet?	193
Bankovní účet v Americe	195

Výběr agentury 196

Trénink angličtiny před odjezdem 197

Jet na rok nebo na půl roku? 200

Jak vyplnit přihlášku 202

Možnosti dlouhodobějšího pobytu v USA 204

Dárky pro hostitelskou rodinu 206

Poděkování

Děkuji mým rodičům za to, že mě v mém přání jet na rok do USA podpořili.

Předmluva

Školní rok 2010/2011 jsem strávil na střední škole Escalon High v Kalifornii jako výměnný student.

Během svého pobytu v Americe jsem psal na blog <http://usa.jpavlik.cz/> a občas nepravidelně i osobní deník. Při psaní článků jsem dříve hodně spoléhal na automatické korekce ve Wordu, ty jsem ale v USA neměl, protože jsem si tu koupil notebook s anglickým vším. Články jsem tedy zveřejňoval jak mi padaly z klávesnice s tím, že až se vrátím, tak je postupně protáhnu Wordem, poopravím, doplním... Jak se množství článků začalo zvyšovat, bylo mi jasné, že se na to nejspíš vykašlu.

Potom jsem si vzpoměl na svoje pročítání cestovatelských blogů - vždycky jsem si přál, aby je po dokončení cesty jejich autor nějak slepil dohromady, a já si je mohl pohodlně přečíst za sebou, tak jak byly napsány. Takto jsem došel k nápadu tuto e-knihu sepsat - dát dohromady všechny články, doplnit je o věci, které jsem v době psaní třeba nechtěl zveřejnit nebo nevěděl, a celé to potom dát ke stažení.

Články jsou víceméně v takovém pořadí, v jakém jsem je napsal a zveřejňoval na blogu. Čistě cestovatelské a jiné tipy jsem potom přesunul úplně na konec. Místy je do textu zasáhnu s aktuálnějšími informacemi.

Autor

Je mi osmnáct let a do Ameriky jsem se chtěl podívat už od malička, strávit rok na americké střední byl potom můj sen asi od deváté třídy na základce, kdy jsem se o těchto pobytech dozvěděl.

Mám rád jízdu na kole, a to především mimo silnice a poslední dobou taky MTB downhill. Dále mezi moje koníčky patří fotografování, sportovní střelba, filmy a podobně.

Kontakt a odkazy

email: jirka.pavlik@gmail.com

flickr (fotky z USA): [flickr link](#)

1 - Před odletem

Co to vlastně je výměnný pobyt

Tento pobyt se nazývá „rok na střední škole v zahraničí – výměnný studijní a poznávací pobyt“ a spočívá v tom, že na rok odjedete studovat do cizí země. Název ale není tak docela přesný, protože nejde o výměnný (exchange) pobyt,

protože do České republiky místo mě nikdo nepojede (byť i takové programy existují, ale není to můj případ). V USA jsou tito výměnní studenti nazýváni také jako „*foreign students*“ – zahraniční studenti (tedy správně).

No a jak to funguje? Nejprve jdete do agentury s tím, že byste měli zájem o roční pobyt ve Spojených státech. Projdete testem, který ověří, jestli aspoň trochu ovládáte jazyk destinace, zaplatíte zálohu a pak čekáte. Agentura odešle váš profil do USA, kde kolujete mezi hostitelskými rodinami tak dlouho, dokud se vás nějaká neujme. Hostitelská rodina je u agentury zaregistrovaná jako rodina, která je ochotná si k sobě takového studenta na rok vzít. No, a u této rodiny budete bydlet a žít téměř jako jejich vlastní potomek po celých 10 měsících. Budete s nimi trávit čas, slavit svátky, jezdit na dovolené, poznávat kulturu a tak – prostě se bude plnit poznávací část pobytu.

A pokud chcete poznat americký život teenagera ze všech stran, musíte se stát jedním z nich. Tedy, musíte se stát také studentem a chodit s nimi do školy – zde se plní studijní část pobytu. Chodíte do úplně normální americké střední školy (*high school*), chodíte na stejné předměty jako oni, účastníte se školních akcí a s trochou štěstí (pokud budete v posledním ročníku) ke konci roku také odpromujete.

Na celou cestu se samozřejmě musíte vydat úplně sami, a tak pražská Ruzyně bude nadlouho místem, kde jste své rodiče viděli naposledy živé. Tedy ehm, živě. Nejde s vámi žádný tlumočník, rodiče, sourozenci – prostě nikdo. Do dvou měsíců od skončení tamějšího školního roku se zase musíte vrátit (kvůli platnosti studentského víza, přes které tam jedete).

• Nicméně úplně plnohodnotným americkým teenagerem se nestanete. Největším problémem je zřejmě zákaz řízení vozidla (ze strany agentury) – můžete mít 18, můžete mít dokonce český řidičák, ale v USA si nezařídíte. Maximálně během hodin autoškoly, pokud byste si chtěli udělat americký řidičák. Nicméně zakázáno je víc věcí – hlavně pití alkoholu (kde by mě případně stejně limitoval věk 21) a kouření. Pokud agentura zjistí, že jste některé z pravidel závažně porušili, můžete si rovnou balit kufry.

• A na kolik tato sranda vyjde? Budu na chvíli předpokládat, že dolar stojí 23 Kč (tj. v době psaní článku + 4 Kč):

- pobyt: 104 000 Kč
- zpáteční letenka: 15 000 až 30 000 Kč
- kapesné: 10x 7000 Kč (jen nutná útrata)
- celkem: 200 000 Kč

Není to vůbec málo, ale na druhou stranu, je to nejlevnější možnost, jak se do USA podívat, pokud tam chcete strávit delší dobu, než jen tři týdny (porovnejte cenu 70 000 Kč za třítýdenní pobyt na jazykovce a 250 000 Kč za školní rok na střední).

Jsou i další typy těchto programů (třeba soukromá střední s internátním ubytováním), ale popisoval jsem hlavně můj program.

Jak to začalo

Do USA jsem se chtěl podívat asi (určitě) už odmalička, i když to byl takový ten “někdy, možná” sen. Nebudu zapírat, že za touto touhou stojí především americké filmy a seriály. Za nejvýraznější pro-americké filmy osobně považuju například sérii *Sám doma*, kterou jsem sledoval na Vánoce v televizi každý rok, a potom hlavně seriál *Gilmorova děvčata*, který ukazuje takový ten poklidný život na americkém venkově - samozřejmě. To všechno bylo když jsem byl ještě malý.

Přibližně v deváté třídě jsem objevil blog ex-Čecha, chudého Honzy a bohatého Johna, Johna Vanhary pojmenovaný *PodnikánívUSA.com*. John za sebou na přelomu tisíciletí “spálil mosty” a vydal se zkusit podnikat do USA, přičemž všechny své zkušenosti popisoval na svém blogu. Když se na to tak zpětně podívám, tak musím říct, že i on má velký podíl na tom, že do Ameriky jsem se postupně chtěl podívat opravdu hodně.

Nevím přesně kdy, ale taky to bylo ještě na základce, mi můj kamarád (M.N.) poslal odkaz na nějaký článek z blogu exchange studenta. I když to bylo pozdě večer, matně si vzpomínám, že ještě ten den jsem celý ten blog přečetl a v hlavě se počítal, který ročník bych potom na střední vynechal, kdybych jel taky. Takže tehdy jsem se o těchto pobytech vlastně dozvěděl a jen tak nezávazně jsme se s oním kamarádem bavili, jestli bysme jeli, kdybychom měli tu možnost. Už tehdy jsem si říkal, že rozhodně jo. Rodičům jsem tehdy letmo naznačil něco stylem: “Hele tady jsem našel blog někoho kdo jel do USA na rok na střední. Vyšlo ho to na tolik a tolik, to ani není zase tak moc, když se to přepočítá na měsíc, ne? Navíc ta zkušenost...”

Od té doby jsem si na to čas od času vzpoměl, ale nijak zvlášť to nehrotil. Občas jsem si jen tak přemítal pozitiva a negativa takového ročního pobytu, občas jsem přemýšlel, jaký by to asi bylo, kdybych fakt jel. Podotýkám, že do té doby to pořád bylo "možná".

No, a dnes už to budou pomaličku dva roky, kdy jsem, tehdy na dovolené v Chorvatsku, oslavil své sedmnácté narozeniny a uvědomil si, že pokud chci jet, tak tenhle rok je poslední možnost. Seděli jsme takhle v jednom beketu na Kamenjaku a přemítali s rodiči o budoucnosti, až jsme došli k těmto studijním pobytům.

Po návratu z Chorvatska jsem nastoupil do druháku a hned na začátku září jsem ze školy dotáhl propagační papír nějaké agentury a někde v pokoji ho pohodil na stůl. Tam jsem ho během mini-úklidů udržoval vždycky na vrchu všeho toho bordelu, abych na to nezapoměl. No a jednou v sobotu, kdy táta dodělával nějakou práci u mě v pokoji na notebooku, jsem právě takový ten mini-úklid dělal (nebo možná právě proto, aby ten notebook bylo kam položit :)), jsem na ten leták zase narazil, a řekl něco ve smyslu: "Hele, možná by bylo na čase tohle nějak začít zařizovat..." "Tak jo." To bylo v sobotu, další pondělí jsem dostal ze Student Agency email, kdy se mám dostavit na pohovor.

Takže ne, já nejsem jedním z těch, za kým rodiče přišli týden před poslední uzávěrkou přihlášek, jestli "nechci jet"... Přemýšlel jsem o tom několik let dopředu. :-)

A od té doby už to šlo relativně rychle...

Jak dlouho trvá vyřízení pobytu

20. listopadu 2009: Jak už jsem napsal výše, rozhodnutí začít vyřizovat tento program padlo někdy okolo tohoto data, v sobotu. Hned další pondělí jsem dostal email od Student Agency s datem pohovoru.

30. listopadu: Navštívil jsem Student Agency, trochu málo pohovořil anglicky a napsal SLEP test.

1. prosince: Přišly výsledky testu a PDF přihláška. Všechno co jsem mohl vyplnit, jsem vyplnil.

7. prosince: Řediteli gymnázia jsem dal dopis s žádostí o přerušení studia a doktorce dal lékařskou část přihlášky.

14. prosince: Odevzdal všechny části přihlášky, které jsem měl hotové.

16. prosince: Přišel mi z Číny nový fotografický blesk, hned jsem ho využil pro vyfocení pasové fotky do přihlášky.

17. prosince: Přihláška byla odevzdaná se všemi potřebnými náležitostmi. Sice termín byl 15. prosince, ale nakonec jsme se dozvěděli, že přihlášky se do USA fyzicky odesílají až před Vánocemi.

Takže to bylo **27 dní od myšlenky k vyřízené přihlášce**, od té doby už jsem mohl jenom čekat.

9. února 2010 jsem si zrovna říkal, že už se dlouho nic nedělo. **10. února** (tedy hned další den, Murphyho zákony fungují velmi dobře) mi rodina

oznámila, že si mě vybrala. Oficiálně jsem rodinu dostal **4. března**. První umístění od rodiny jsem se dozvěděl od ní a ne od agentury díky tomu, že moje hostitelská máma, Tina, v té době pracovala jako community representative pro agenturu AYUSA, přes kterou jsem se přihlásil.

Takže od prvního kroku k hostitelské rodině oběhly “pouhé” tři měsíce.

SLEP test a pohovor u agentury

Ještě před vyplňováním přihlášky jsem absolvoval pohovor v angličtině a SLEP test v brněnské pobočce Student Agency. Před samotným testem, resp. pohovorem, jsem sice byl trochu nervózní, ale zpětně můžu říct, že se nebylo čeho bát a rozhodně to nebyly takový nervy, jako třeba před přijímacími zkouškama na střední školu (na kterou jsem se nakonec stejně nedostal).

Pohovor a test dohromady zabral asi dvě hodiny, a kdybych se po tomto rozhodl nikam nejet, skončil bych v plusu s jednou Mattonkou, kterou mi donesli k vyplňování testu.

Osobní rozhovor nebyl těžký. Pokud zvládáte rozhovory ve škole, zřejmě nebudete mít problém. Hlavně aby bylo jasné, že máto alespoň nějaké povědomí o tom, co to angličtina je, a že něco rozumíte. Součástí tohoto rozhovoru je i pár otázek k pobytu, např. že berete na vědomí, že se můžete dostat někam na venkov a podobně. Dále stojí za zmínku otázka ohledně dalšího exchange studenta jako spolubydlícího. Já jsem řekl, že proti tomu nic nemám a to se ukázalo jako dobré rozhodnutí (prozatím), a opět to rozšíří okruh rodin, které si vás mohou vybrat.

A teď k těm SLEP testům... opravdu jednoduché! Test se skládá z poslechové části (74 otázek), kde se vybírá za čtyř možností. Např. na obrázku je auto a na nahrávce je: „A) je to dům, B) je to racek, C) je to auto a D) je to silnice“. No a celá tato poslechová část se nese v podobném (jednoduchém) duchu. Další poslechovou částí testu je poslech rozhovorů dvou lidí, a následné označení toho, o čem mluvili. Tady už to bylo trochu těžší a ke konci jsem trochu tipoval. Měl problém taky s tím, že v rozhovoru si sdělí asi pět různých informací (kde se sejdeme, kdy a s kým), čemuž jsem sice rozuměl, ale když jsem ty údaje pak měl vyplnit do odpovědí, tak jsem první dvě už zapomněl. Asi bych měl trochu trénovat mozek...

A nakonec práce s textem (71 otázek). Doplnění slovíček do textu, test jak jste textu porozuměli a další. Ze začátku jednoduché, pak trochu těžší, až jsem se postupně dostal k textu o chlapovi, který „vydělal jmění mlýnem na míchání másla, který zdědil“ – to už bylo celkem dost těžký, protože jsem neznal ani jedno ze slovíček, které se měly do textu doplnit, takže jsem ani pořádně nevěděl, o čem ten text je.

Výsledky jsem měl druhý den dopoledne v mailu, a slyšel jsem, že je někdo dostal dokonce obratem. Test jsem udělal na 85% – takže to buď nebylo tak těžké, nebo jsem dobře tipoval. Nicméně si myslím, že den předem se na tento test nemůžete nijak připravit, takže nemá cenu to nějak moc řešit. Já jsem se nijak cíleně nepřipravoval nijak, jen jsem destou do Brna poslouchal ESL podcast v angličtině, což dělám když se opravdu hodně nudím (8 z 10 těchto podcastů jsou naprosto nudné).

A poslední zmínění hodná věc... test jsem psal v konferenční místnosti úplně sám. Kdybych měl na mobilu slovník, mohl jsem ho použít; kdybych

chtěl, mohl jsem nahrávku na rádiu pozastavit nebo přetočit zpátky. Což jsem v nejtěžší části testu skoro i zvažoval, ale nechtěl jsem to omylem vypnout, a pak mít posledních 20% testu nevyplněných. I když je možné, že v té konferenční místnosti byla nějaká bezpečnostní kamera... Ale ono je to celkem jedno. Tady v USA jsem potom viděl výměnné studenty, kteří skoro neuměli anglicky, a to co uměli vyslovovali s naprosto příšerným přízvukem, a po roce se dostali na dost slušnou úroveň, a hlavně přízvuk se jim dost podstatně zredukoval, skoro až víc než těm, kteří dobře mluvili už od začátku.

Ale pokud si trochu věříte, napište to z hlavy, aspoň budete vědět, jak na tom jste doopravdy. Navíc jsem si jistý, že v případě neúspěchu by vám povolili test opakovat. Stejně většina studentů do USA přijede a zjistí, že vlastně „neumí nic“. A už je jedno, jestli „neumíte nic hodně“ nebo „neumíte nic málo“.

Po úspěšném absolvování tohoto rozhovoru a testu jsem se pustil do vyplňování přihlášky.

Vyplňování přihlášky

Přihláška byla vlastně jen formalita, ale stálo za ní spousta běhání. Alespoň agentura AYUSA jde s dobou, protože celá přihláška se dala pohodlně vyplnit na počítači. K přihlášce dostanete i český překlad (ne že by byl potřeba), takže její vyplňování je jednoduché.

Pokud vás zajímá, jak taková přihláška vlastně vypadá, verze pro (nejen) starší ročníky se dají najít na internetu - <http://cl.ly/7NxD/> - odkaz vede na Google vyhledávání.

Přihláška (*Student Application*) se skládá z několika sekcí.

První sekcí je *student section*. Klasika – jméno, příjmení, rodiče, víra, ohodnocení vlastní osobnosti, koníčky, potvrzení že nekouříte a pokud ano, tak že rok kouřit nebudete.

Tady toho není moc ke komentování, snad je to, že k té zbožnosti (nebo jak to nazvat), jsem napsal že, jsem *no religion* (bez vyznání), což je mírnější forma vyjádření, že jsem ateista (i když výrazy jako „pane bože, to je ale kokot“ používám často). Jestli jsem něco fakt nechtěl, tak to bylo dostat se do rodiny fanatických mormonů, ale zase jsem se nechtěl ochudit o rodiny, které třeba do kostela chodí, ale moc to neprožívají.

Dále musíte napsat šest krátkých esejí na téma „co budeš dělat, až se ti bude stýskat“, „jaké jsou tvé životní cíle“ atd. Nakonec jsem tam něco vypotil, ale je to asi takovej ten druh esejí, který nikdo vlastně neče, ale být tam musí.

A poslední částí je dopis pro hostitelskou rodinu. Napište ho podle sebe a nebojte se toho, že nevíte o čem psát. Já jsem to taky nejdřív nevěděl a pak jsem ho musel zkrátit na polovinu, aby se do přihlášky vešel. Případné tipy o čem psát potom najdete na konci této knihy. Já jsem tam jen radši moc nezmiňoval, kolik času prosedím u počítače, zato jsem tam velmi zdůraznil, že tu druhou polovinu volného věnuju cyklistice, fotografování a dalším záslužným činnostem. Jediné o čem jsem se pro jistotu nezmínil, byla sportovní střelba a má záliba v paintballu, s odstupem času to ale asi nebylo nutné. Američani milují zbraně, krátké, dlouhé, čím větší kalibr, tím lepší. To stejné platí o paintballu, protože vlastní zbraň tu má skoro každý, a to včetně lidí, kteří hrají třeba jen dvakrát do roka. Takže bych se toho už asi nebál.

Další sekcí byla *'parent section'*, neboli část přihlášky pro rodiče. Za zmínku stojí fakt, že rodiče musí napsat dopis o vás. Tady se také uvádí kontakt pro případ nouze. A nakonec si vyberete, jestli chcete vybírat i mezi soukromými školami a pokud ano, kolik jste ochotní měsíčně platit (ne), a jestli se můžete účastnit případných lekcí řízení auta (ano). Jelikož mi ale krátce po příjezdu do USA bylo 18, co na to říkali rodiče by bylo stejně jedno.

Další sekcí je akademická, kterou vyplní ve škole, takže není potřeba se tím nějak zaobírat. Snad jen doufat, že Vás učitel angličtiny má rád. Spousta lidí co takhle chce jet do Ameriky mluví často líp než učitel, a tohle by pro něj byla perfektní příležitost vám do dát sežrat, naštěstí to ale nebyl můj případ.

Health section je část přihlášky. Já jsem své doktorce dal vytištěný český překlad, poté jsem to přeložil do přihlášky, vytisknul a zanesl jí to podepsat a orazítkovat.

Další sekci vyplňuje zástupce Student Agency (informace z onoho osobního rozhovoru), poté následuje deset stránek podmínek, které vy i rodiče musíte podepsat, a nakonec přijde fotoalbum.

To mě bavilo asi nejvíc a po dlouhé době jsem si zase prohlédl všechny fotky, co jsem kdy nafotil (bohužel nafotil JÁ, takže moc fotek sebe jsem nenašel). A musím tady opět vzdát hold programu Adobe Lightroom, který očividně navrhoval člověk, který s fotkami pracuje. Pokaždé, když v něm něco dělám (např. vybírám fotky), mám pocit, jakoby ten program byl navržen přímo na onu činnost.

No ale zpět k tématu. Postupně jsem výběr zúžil na 260 fotek, potom na 120, 60, 30 a zůstal jsem na deseti fotkách, ze kterých už jsem žádnou vyřadit nechtěl. Na přihlášku se jich přitom vejde asi šest. Tak jsem tedy část přihlášky *Photo album* naimportoval do Photoshopu, prostor pro fotografie zvětšil o několik centimetrů na výšku a začal tam fotky skládat. Svoje mistrovské dílo jsem pak vytiskl na fotopapír a nikdo si ničeho nevšimnul.

K přihlášce musíte přiložit ještě čtyři pasové fotky evropských“ rozměrů s americkým úsměvem (aneb vycenit zuby) – to je trochu změna oproti českým podmínkám, kdy na dokladech zuby naopak vidět být nesmí... naštěstí mám doma vybavení blížící se menšímu fotostudiu (ehm... tři blesky s deštníkem) a tak jsem na 50. pokus požadovaný výraz trefil. No a když už jsem měl otevřený ten Photoshop, tak jsem jaksi klonovacím razítkem šťouchl do pár bedárů na ksichtě a jaksi mi ujel štětec přes kruhy pod očima. Ehm.

Toť stručně o přihlášce, po jejím odevzdání už vám nezbývá nic než čekat... v mém případě jen velmi krátce.

Jak jsem získal hostitelskou rodinu

Jednoho úterního večera jsem seděl doma a koukal na film, když mi zavolal táta a říkal, že mu 4x někdo volal a chtěl něco anglicky, a že mám já zavolat zpět a zjistit o co šlo.

Vůbec mě nenapadlo, že by to mohlo mít spojitost s tímto pobytem, protože email o tom, že přihláška byla akceptována americkou stranou AYUSA přišel před pouhými dvěma týdny a počítal jsem s tím, že budu rád, když rodinu dostanu do prázdnin. Původně jsem si myslel, že chtěl někdo něco

kvůli předplatnému software, který se řeší anglicky (z Irska), proto jsem bez obav volal zpět na ono číslo – předvolby +1, která značila USA, jsem si nevšiml. Následoval rozhovor, ze kterého jsem byl vykulený ještě dva dny potom:

„Hello?“

„There is Jiri Pavlik, eehh...“

„Hi, this is Tina... your new host mum!“

„Cool! Well... eh... so...“

„Well, let me introduce myself a bit...“

...poté následovala dvacetiminutová palba informací, kterou jsem sice moc pobíral, ale už jsem se moc nezmohl na intelektuálnější reakce než „*yeah, cool, great, of course I am happy, fine, facebook dot com slash J-I-R-I-P-A-V-L-I-K dot C-Z, bye*“. Jo, až tam přijedu, čekají mě těžký časy... Jen tak pro zajímavost, tenhle hovor mě stál 954 Kč.

Nicméně toto není standardní procedura při získání hostitelské rodiny. Moje host-family pracuje jako lokální koordinátor pro moji agenturu, proto mi mohli zavolat hned. Normálně musí hostitelská rodina výběr studenta oznámit právě koordinátorovi, a až poté na něj dostane kontakt. Další děj byl už ale běžný i u mně – zavolali mi ze Student Agency a šťastnou novinu mi oznámili (nevěděli, že už to vím, a já jsem jim to ani neříkal). Na mail potom přijde ještě *Placement Profile* – v něm jsou informace o rodině, dětech, střední škole a požadované datum příjezdu. Nechybí ani adresa rodiny, takže si jejich dům s trochou štěstí můžete prohlédnout přes Google Street View ještě předtím, než jim poprvé zavoláte nebo pošlete email. Každopádně je tam pěkný souhrn

informací a dostatek podkladů pro dlouhé googlení, které následovalo bezprostředně po jeho obdržení.

No a já tedy příští rok strávím v Escalonu v Kalifornii (Escalon, CA) s rodinou, která má čtyři děti a velkou hromadu zvířat (koně, psi, kočka, králíci atd.). Host-táta je stavař, host-máma prodavačka a fotografka. Host-sourozenci jsou od 7 do 17 let (z nichž nejstarší host-brother už má papíry na auto).

Taky jsem konečně pochopil, k čemu DOOPRAVDY je Facebook. Jako komunikační nástroj s lidmi po celém světě je nepřekonatelný – ať už jde o komunikaci nebo o sdílení fotek a videí. A těch 260 vybraných fotek nakonec nepřišlo nazmar a během pár vteřin jsem jich pár dodatečně vytáhl z Lightroomu a rodině je na Facebook nahrál. I když se snažím v tomto omezovat, protože co jednou na Facebook nahrajete, to už navždy zůstane uloženo někde v jejich serverech...

Nicméně nakonec jsem nebydlel v Escalonu, ale asi patnáct minut odsud, za malou vesničkou Farmington, protože rodina se sem krátce před mým příjezdem přestěhovala.

Pár poznámek o mém umístění

Jakmile jsem se dozvěděl místo svého umístění – město Escalon ve státě California (CA), začal jsem na internetu hledat, kam že vlastně pojedou... Kdybych byl výměnný student před deseti lety, bylo by to asi mnohem větší vzrůšo než dneska.

Jen si to vemte. Otevřete zlaté stránky (americké), zjistíte si adresu a s pomocí Google Street View si můžete prohlédnout dům, kde budete bydlet, školu, kam budete chodit do školy a podobně. Stačí znát jméno.

Potom nakopírujete email do vyhledávání na Facebooku, a pokud ho rodina používá, tak s velkou pravděpodobností používá defaultní nastavení přístupnosti, takže si můžete prohlédnout fotky jejich, i jejich přátel. Stačí znát email.

Kalifornie je třetím největším státem Spojených států (5x větší než Česká republika) a zároveň má největší počet obyvatel – 35 milionů. Nachází se v ní mnoho turisticky atraktivních míst – například San Francisco (Golden Gate Bridge, Alcatraz,...), Los Angeles (Hollywood), Údolí smrti, pohoří Sierra Nevada, Silicon Valley, Yosemiteký národní park a jezero Tahoe. V Los Angeles končí Route 66, stará silnice, která spojuje východ se západem – Kalifornií vede 500 kilometrů z celkových čtyř tisíc. No a nemůžu také nezmínit, že Apple z Palo Alta má na svých výrobcích nápis *Designed by Apple in California*.

Kalifornie je tedy obrovský stát a dostat v něm umístění ještě neznamená, že budu bydlet kousek od pláže (na rozdíl třeba od Floridy, kde je teplo víceméně jisté). Moje umístění je tak nějak přesně uprostřed – do San Franciska je to 140 kilometrů, do Los Angeles 520 kilometrů. Podnebí je tu údajně velmi teplé, a i v zimě si vystačím s lehkou bundou. Ale dá se tu i lyže – tentokrát 150 kilometrů na druhou stranu od San Franciska. Koukal jsem na stránky střediska Dodge Ridge, a i když to podle fotek nevypadá nijak moderně, pořád je to o dost lepší než nic. Holt Doppelmayr (výrobce lanovek všeho druhu, jako například vyhřívaných šestisedaček s bublinou) asi podniká hlavně v Evropě.

Nicméně zpět k teplému počasí. V okolí mého budoucího ročního bydliště se nachází spousta menších i větších jezer, což vede k tomu, že tady má každý druhý loď (vycházím z procházení Google Street View) – ono proč by neměli, když stojí relativně málo peněz, a k jejímu řízení, na rozdíl od Česka nebo Chorvatska, nepotřebujete žádný průkaz. Shodou okolností moje hostitelská rodina disponuje také jedním kusem lodi a jedním kusem vodního skútru. Tak si snad ten wakeboarding vyzkouším a pořádně se projedu na skútru – ne jako v Chorvatsku, kde mi to ten trotl z půjčovny na dálku vypnul, jen co jsem se trochu rozjel. V Česku k tomu není moc příležitost, snad jen na jednom menším jezeru v Mostě, ale to je pro mně napříč celou republiku.

V Kalifornii je časové pásmo UTC -8, resp. -7 v létě, je tam tedy o devět hodin míň než tady. Co z toho plyne? Nic, je tam o devět hodin míň než tady. Na druhou stranu je to trochu nevýhoda při volání domů, ale to snad tolik nevadí. Holt budu víc psát emaily.

Sales tax (něco jako DPH, ale jiný princip) je v Kalifornii 8,25%, případně 10,75% s lokální poddaní. Nejvyšší v celých USA. A přitom hned o stát dál na sever je Oregon, kde je 0%. O výši této daně by snad ani nešlo, horší je fakt, že není započítaná v ceně jako DPH u nás. A u dražších položek (třeba notebook) taková daň může dělat i \$100, což už je docela nepříjemný výdaj navíc.

Escalon je relativně malé město se 7000 obyvateli, na místní střední školu chodí okolo jednoho tisíce lidí.

Dva měsíce do odletu

Čas tady pomalu rychle utíká a do odjezdu mi zbývají jen dva měsíce a pár dní. A přitom toho musím ještě plno vyřídit. Nemám vízum, nemám letenky, nemám cestovní kufr, nemám prodloužený bankovní účet, nemám doočkovaný to, co mám mít naočkovaný a tak dál. V červnu jedu na týden do Anglie se školou zrovna v době, kdy má být předodletová schůzka ve Student Agency, což mě docela mrzí, protože jsem myslel, že se potkám aspoň s některými dalšími studenty.

Na blogu jsem už delší dobu nic nenapsal, ani nebylo pořádně o čem. Komunikace s rodinou probíhá občas přes Facebook, takže nejdelší konverzace byla ten večer, kdy mi hostitelská rodina zavolala, že si mě vybrali. Od té doby s rodinou občas prohodím jen pár slov, když někoho z nich potkám na Facebooku, což je kvůli časovému posunu málokdy a když už, tak buď já, nebo oni, spěchají do práce a do školy.

Taky si píšu s mojí host-foreign-sister (aneb další výměnná studentka u stejné rodiny) a musím smutně konstatovat, že německá AYUSA se o svoje studenty stará lépe než česká, potažmo Student Agency – mají například orientaci v New Yorku, dvoudenní školení v Německu a tak. Na druhou stranu je u nich ten pobyt skoro o dva tisíce eur dražší.

Taky jsem myslel, že touhle dobou budu nějak intenzivněji trénovat angličtinu, ale čím víc se blíží datum odletu, tím větší mám pocit, že toho neumím tolik, kolik jsem si myslel. Předtím než jsem tušil, že na nějaký takovýto pobyt pojedu, jsem si říkal, že anglicky umím relativně slušně. Teď mi přijde, že umím velký kulový.

No a dál začalo krachovat Řecko. Potažmo s tím se měnový pár CZK/USD nezadržitelně pohybuje směrem nahoru, a nedávno atakoval hranici 21 Kč za dolar, což je relativně hodně. V prosinci, kdy jsme pobyt platili, byl někde kolem 17 Kč. Snad do odletu spadne aspoň pod 20 Kč/USD. No a to je asi tak všechno, co se u budoucího výměnného studenta v tuhle dobu děje... pomalu se tady připravuju na odjezd ve smyslu, že se snažím podchytit případné problémy u věcí, které tu mám na starosti, aby to tady beze mě ten rok vydrželo fungovat - třeba počítačová síť u táty v kanceláři a tak podobně.

Předodletová schůzka a pobyt nanečisto

V Praze se 19. června konala předodletová schůzka pro budoucí exchange studenty. Zřejmě mi není přáno se těchto schůzek zúčastnit, protože když se první konala v Brně (no, to bylo spíš jen takové klábosení s minulým výměnným studentem), tak mi ujel autobus. Během této předodletové schůzky v Praze jsem zase seděl v autobusu z Anglie, se kterým jsem nestihli naplánovaný vjezd do eurotunelu, a pak řidičům po dotankování zase nešel nastartovat motor, takže jsme nabrali slušné zpoždění. Tím pádem šance dostat se do Prahy před jedenáctou hodinou, kdy schůzka začínala, se zmenšila na nulu (a Prahou jsme nakonec projížděli až ve čtyři, takže bych to nestihl tak jako tak).

Když už jsem zmínil tu Anglii, myslím, že má smysl se o tom zmínit i v souvislosti s tímto pobytem v Americe. Nanečisto se tu dá vyzkoušet pár věcí. Tou první a nejdůležitější je asi zjištění, jak jste na tom s angličtinou. No nic moc teda. Budu doufat, že je to tím jejich waleským přízvukem, kde se navíc pokoušejí o národní obrození welšštiny, takže je to tam všechno dvojmo... Každopádně když spolu mluvili host-rodice, tak jsme chvíli přemýšleli (byli

jsme v rodinách po třech), jestli to vůbec byla angličtina. V Londýně to bylo o dost lepší, ale ten anglický akcent je opravdu takový nepříjemný pro ty (já), odrostli na amerických seriálech a filmech.

Další věc placení platební kartou. Jednak jsem zjistil, že v některých obchodech po mě nechtěli PIN, což jsem myslel, že už s čipovou kartou nejde. No tak teď už aspoň vím, že hned jak zjistím, že nemám kartu, tak mám okamžitě hledat ten lísteček, na kterém je nepsáno „Noste vždy u sebe, ale odděleně od karty“... S tím souvisí taky kontrola výdajů. S kartou se platí dost lehce, a i když jsem se celý týden hlídal v nákupech, zjistil jsem, že jsem mezitím za jídlo utratil přes 50 liber...

Jako další aplikaci do iPhonu si musím konečně stáhnout Evernote, což je takový zápisník synchronizovaný s webem a programem na PC, a do něj si psát nápady na články, protože i jen za ten týden v Anglii mě napadlo asi tak 15 různých článků (no holt když z východní Evropy vyjedete do západní, tak je hodně o čem psát), z nichž si teď vzpomínám možná na dva nebo tři.

A poslední lekce, kterou jsem na pobytu dostal, a kterou tady musím zdůraznit: Nikdy, ale opravdu **nikdy** nefotíte na nevyzkoušenou paměťovku do foťáku! Do Anglie jsem si koupil 16 GB kartu, abych nemusel u rodiny škemrat o počítač a složitě tam kopírovat fotky každý den z mé starší 4 GB karty. Takže to jsem udělal, kartu strčil do foťáku a odjel jsem. První zastávka byla v Paříži, nafotil jsem tam okolo 300 fotek. Potom chvíli nefotil, a když jsem foťák po chvíli zapnul, fotek bylo na kartě jenom 250. Nedošlo mi, že je něco špatně a fotil jsem dál. Po nafocení dalších asi padesáti fotek se mi na displeji objevil *memory card error*. Foťák jsem vypnul a zapnul a zase tam bylo jenom 250 fotek (teď už tedy celkem 100 „neviditelných“ fotek). Kartu jsem tedy vyměnil za

menší, a na tu velkou jsem do konce pobytu nešáhl. Počítal jsem s tím, že těch prvních 50 fotek bude ztracených na dobro a těch dalších 50 s trochou štěstí půjde obnovit. Docela dost mě to mrzelo, protože těch prvních 50 fotek bylo zrovna z třetího patra Eiffelovy věže, tak jsem aspoň narychlo dofotil výhled z druhého patra přes upatlané sklo. Naštěstí se mi s pomocí programu *CardRecovery* podařilo obnovit všechny fotky – asi nejlépe utracených \$40 v poslední době. Poučení: jak říká Ondřej Prosický (zkušený fotograf přírody, naturephoto.cz), raději fotit na menší ověřené karty (8 GB) a zálohovat, zálohovat a zálohovat. A pokud už se vám stane něco podobného, rozhodně už na kartu nic nefotíte.

A předodletové schůzka? No, tak na té jsem nebyl. Ale v podstatě se tam neřešilo nic životně důležitého (co říkal táta), jenom tam rozdali papíry k vízu, a dvě hodiny se povídalo o všem možném. Většina věcí co se tam řešila, už máme stejně vymyšlenou (peníze, telefon, notebook) nebo se mě zase netýkala (převoz léků), takže to snad všechno zvládnou i bez toho.

Jak jsem si šel pro vízum

Když jsem poprvé začal vyplňovat formulář DS-160, měl jsem pocit, že o tom, jak ho vyplnit by se dala napsat celá kniha. Ale teď už konečně můžu říct, že pro výměnné studenty je získání víza formalita. Cestuje se na víza J-1; to je vízum pro studenty, kteří chtějí v USA studovat nebo pracovat (práce typu au-pair, plavčíci, odborné pracovní stáže) po omezenou dobu.

Pro vyřízení víza je potřeba

- cestovní pas (který musí být platný ještě půl roku po návratu, takže s mým rok starým biometrickým pasem na 10 nebyl problém)
- formulář DS-160 (vyplňuje se online a přinese se jen potvrzení) a DS-2019 (v tomto případě dodala Student Agency)
- doklad o uhrazení poplatku SEVIS (taky dodala agentura) a o zaplacení kurýra
- ~~fotografie formátu 5×5 cm~~ (pokud se Vám ji podaří nahrát při online vyplňování DS-160 formuláře, tak ji nebudete potřebovat)
- ~~potvrzení o studiu~~
- ~~souhlas druhého rodiče (pokud vám ještě nebylo 18)~~
- \$140 jako poplatek za vyřízení (u některých typů víz se platilo až \$390).

Přeškrtnuté položky po nás nechtěli.

Nejvíce času zabralo určitě vyplňování onoho formuláře DS-160, kde se ptají na každou ptákovinu. Kdo jste, kdo jsou vaši rodiče, kdo platí vaši cestu, jestli jste terorista, jestli máte speciální chemický výcvik, kde budete bydlet, kontakty na osoby, které vám to potvrdí a tak. Nejdřív jsem nevěděl, co do půlky formuláře napsat (různá čísla z pasu), pak jsem ale zjistil, že půlka věcí se ani vyplňovat nemusí (jen se zaškrtnou *does not apply*), a měl jsem to vyplněné

za 15 minut. Do formuláře šlo taky přímo nahrát moji fotku, takže potom už nechtěli 5×5 cm fotku na ambasádě.

Když jsem měl vyplněný tento formulář, zažádal jsem si o termín na ambasádě – k mému překvapení byly volné termíny hned další den, ale to jsem nestíhal, takže jsem si zvolil termín 28. června v 8:30 ráno. Později jsem zjistil, že na času nezáleží, ochranka si mě jenom odškrtnula a pustila mě dovnitř.

Protože jsme já ani táta nechtěli vstávat ve čtyři ráno a ještě k tomu riskovat nějakou zácpu na dálnici, vyjeli jsme do Prahy už v neděli večer. Na D1 byla sice zácpa i tak, ale aspoň jsem se prošel po večerní Praze, při té příležitosti jsem okouknul obchody se suvenýrama na potencionální dárky pro rodinu, a okolo jedné hodiny ráno jsme se vrátili zpět na hotel. Z toho jak je v Praze rušno i v noci nebylo poznat, kolik je vlastně hodin.

Ráno jsme vyrazili směrem k ambasádě, která byla od našeho hotelu jen pár minut. Ambasáda šla poznat už z dálky podle dlouhé fronty lidí, kteří v ruce většinou třímali stejnou složku s pasem a vytisknutou stránkou, jakou jsem si nesl i já. Po nějaké době na nás přišla řada, jeden z členů ochranky se omluvil, že „dneska je vás tady nějak moc“, přetřel tašku hadříkem na detekci trhavin a pustil nás dovnitř. Tam nás hned obrali o veškerou elektroniku a zavazadla, a výměnou za ně jsme dostali visačku s číslem. Pak už jsme se mohli vydat do sekce pro nepřistěhovalecká víza, kde se tvořila stejná fronta jako venku. Její stání jsem si krátil krátit prohlížením různých letáků a fotek, které ostatní turisté zaslali na email *ConsPrague@state.gov*. Za zmínku taky stojí fotky indiánů, z nichž se jeden velmi podobal Karlu Gottovi. Taky mě zaujalo několik letáčků, např. o novém designu amerických bankovek nebo o

bezvízovém cestování přes ESTA, ke kterému stačí jenom biometrický pas (což ale mohou využít jen turisté).

Potom už to bylo rychlé – vystál jsem frontu, u první přepážky vyskládal pas, obálku, potvrzení o zaplacení kurýra a SEVISu + DS-2019 formulář, u druhé přepážky jsem zaplatil \$140 (kartou v dolarech, oproti jejich přepočtu na koruny jsem ušetřil 22 Kč) a potom jsem si šel sednout a zase čekal. Po chvíli si mě zavolali kvůli sejmutí otisků prstů, a že za pár minut si mě zavolají znovu na rozhovor. Ten byl zase u jiné přepážky a konzul za přepážkou se anglicky ptal kam jedu, jestli už mám rodinu a znám jméno školy, jestli už mám celý pobyt zaplacený, na jak dlouho, proč a podobně. Pokud vám vízum udělí (jakože asi není exchange student, kterému by ho bezdůvodně zamítli), tak vám vrátí papír J-1 STATUS (tj. formulář DS-2019). Řekli mi, že ho tam a tam mám podepsat, a mít ho stále u sebe, hlavně pokud by mě třeba rodina chtěla vzít do Mexika, a řekli, že pas s vízem přijde do několika dnů kurýrem. Popřál mi pěkný pobyt, řekl, že v Kalifornii je krásně a mohl jsem jít.

Takže co se týká procedury na ambasádě, není se čeho bát (samozřejmě pokud jste exchange student a jdete si pro vízum „na jistotu“, v opačném případě to tak být nemusí), většině z konzulátů (lidé, se kterými máte rozhovor) nechyběl smysl pro humor – viz rozhovor mezi asi 16-17letým klukem a přepážkou č. 3:

„So where are you going?“

„I am going to Miami for three weeks“

„Why do you want to go?“

„I want to learn English m...“

„Why? You speak very well!“

Vyřizování letenky

Letenku zařizovala Student Agency, nicméně není to nutnost a kdo chce, tak si ji může zařídit sám, a poté jenom agenturu informuje, kdy a kam poletí. Zpětně jsem to asi mohl udělat, protože úspora mohla být celkem dost významná, ale tehdy jsem s cestováním letadlem neměl naprosto žádné zkušenosti. Tak už aspoň vím, odkud Jančura dotuje svoje projekty.

Takže jsem to nechal zcela na Student Agency. Letenku sháněli celkem narychlo (tři týdny do odletu). Nakonec mám let do San Francisca s jedním přestupem v Amsterdamu. V San Franciscu bych měl přistát po 13:20 tamního času, tři hodiny po Lee (druhá výměnná studentka mojí hostitelské rodiny). Původní let (viz dále) měl přestupy dva a navíc končil v Sacramentu (to by bylo pro rodinu blíž, tehdy jsem ale myslel, že je to o hodně dál), takže s touto letenkou jsem byl spokojený.

Co mě trochu zaskočilo byl formát, ve kterém se dnes letenka distribuuje – pdf soubor (ze kterého se v podstatě využije jenom číslo té letenky). Proti tomu bych rozhodně nic neměl, ale ten soubor navíc vypadá jak vyexportovaný z Poznámkového bloku, takže je naprosto nepřehledný. Nějaká úhledná forma by možná nebyla od věci.

Dodatek: Moje hostitelská rodina mi až po dopsání tohoto miničlánku pře poslala jeden email s komunikací mezi AYUSA a českou Student Agency, a mám pocit, že obě agentury by mohly zapracovat na vzájemném potvrzování termínů letů. O co jde? V mém *placement profile* (informace o rodině, škole a městu, který obdržíte, když si Vás vybere rodina) je zmínka o **nejbližším** letišti – tam rodina napsala malé místní letiště. Na základě této zmínky o nejbližším

letišti (tedy nikoliv nutně požadovaném pro přilet) a požadovaném termínu mého příjezdu se Student Agency snažila zajistit letenku přímo na toto letiště. Což samozřejmě jde, ale ne bez deseti přestupů a ne levněji než za sto tisíc (jenom odhad), takže toto zavrhli, a rovnou udělali rezervaci na let do Sacramento (který by teda vyhovoval v případě, kdy by ve stejný den rodina nejela pro Leu do San Francisca).

Po rezervaci udělali dvě věci – zavolali mi, abych se s rodinou domluvil, jestli je to OK. Zároveň s tím poslali stejnou otázku do AYUSY, aby to oni prověřili „z druhé strany“. Takže já jsem zapnul Facebook, napsal rodině a za deset minut jsem měl odpověď, že v daný den by bylo lepší přiletět do San Francisca, protože jak už jsem zmínil výše, na toto letiště přiletí v onen den i Lea. (A to je další věc, nutnost létat jenom v soboty, abychom zbytečně neobtěžovali koordinátory. No dobře. Až na to, že to jsou nejdražší letenky.) Toto jsem obratem sdělil Student Agency, a za chvíli jsem měl v emailu další rezervaci, tentokrát na let Praha-Amsterdam-San Francisco. Dokonce o pár tisíc levnější a o jeden přestup míň, než v předchozí rezervaci do Sacramento. Dost dobrý, ne? Ale...

Jak jsem zmínil, Student Agency stejnou otázku poslala do americké AYUSY. Na tom není nic špatného, problém je akorát v poměrně složité byrokracii. Tento email od Student Agency přišel jistému Steveovi v AYUSE. Ten jej přeposlal nějaké Cathy, a až ona poslala email s dotazem mojí hostitelské rodině. Problém je akorát v tom, že ten email tam takhle putoval dva dny, a k rodině dorazil až v době, kdy jsem měl zaplacenou druhou letenku, o čemž už věděla i rodina. A v tom jim přijde email, že jestli vyhovuje let do Sacramento. No. Takže takhle vznikají trochu zmatky.

Pokud si uvědomím, že AYUSA takto musí řešit stovky až tisíce studentů po celých Státech, tak moc nechápu, jak to může fungovat. Přitom vím, že AYUSA má interní webový systém, přes který se podstatná část věcí řeší, tak nevím, proč tam nemůžou přidat pár kolonek navíc, pro určení vhodných letišť (nejen nejbližší, které je málokdy nějaké to velké a mezinárodní) a vytvořit omezený přístup pro rodinu, která by tam mohla klikat, jakože „tenhle termín je OK, tenhle ne“, případně by tam mohlo být vidět, že této rodině přiletí druhý exchange student v tento den a tento čas na toto letiště, takže by rovnou bylo jasné, že každý z host-rodiců asi nepojede na dvě různá letiště v jeden den.

No nic, to by bylo jen tak na odlehčení, aby bylo vidět, že ani agentura (a to platí jak pro Student Agency, tak pro AYUSA) s léty zkušeností asi nemá vychytané všechny mouchy.

Co jsem dělal týden před odletem

Co jsem dělal v sobotu moc nevím, ale určitě nic užitečného

V neděli práce. Konkrétně u táty v kanceláři, ujistit se, že všechny počítače fungují jak mají, nastavit a opravit věci, které čekaly na to-do listu, nastavit zálohování, ujistit se, že všechno funguje jak má a podobně. Dobrá neděle zakončená Longer meníčkem z KFC.

V pondělí jsem si otevřel oba kufry (větší jako zavazadlo na check-in a menší příruční). Do toho většího jsem dal fotobatoh, stativ a složenou odraznou desku a dospěl k názoru, že už se tam toho moc nevejde. Taky jsem začal uklízet pokoj tak poctivě, jako nikdy předtím – tzn. i skříně a tak.

Vyhazoval jsem jak o život, cokoliv, o čem jsem si kdysi řekl, že to je na vyhození, ale ještě si to nechám, letělo do popelnice. Ta je po mém řádění plná. Uklizeno ještě nemám, ale spěje to ke zdárnému konci. Všechno co jsem při úklidu našel a zdálo se mi, že by se mi to mohlo v USA hodit, jsem hodil do kufru s tím, že to pak přeberu.

Úterý. Jak jsem si včera říkal, že jsem to konečně začal brát vážně... no tak dneska už jsem dodělával poslední práci u táty na firmě, potom jsem si zašel do kina na *Inception* (nejlepší film za poslední roky, který jsem viděl) a tak. Potom začal den blbec. Po kině jsme si chtěli jít zastřílet. Voláme na střelnici pro rezervaci dráhy, nikdo to nebere. Tak jedeme naslepo a dozvídáme se, že rekonstruují až do půlky srpna, takže nic. Škoda, celkem jsem se na to těšil. Ale aspoň bude čas se trochu projet na kole. Hned po návratu z Brna jsme teda vyrazili, a já po kilometru píchnul zadní kolo. To je celkem normální, měním duši za novou a ještě si říkám, jaké mám štěstí, že jsem píchnul jen 200 metrů od benzínky. Na jejich rozbitém kompresoru kolo dofoukám na běžný tlak a zdá se, že můžeme jet. Po sto ujetých metrech mi ale duše vyletěla z pláště a potom vybuchla, takže vyjíždka dneska taky padá, a já jdu kilometr zpátky pěšky. Doma sednu k počítači a notifikační email mi oznamuje, že v domácím serveru právě umřel jeden z disků. Pro jistotu už jsem se rozhodl na nic nesahat a šel jsem spát.

Středa. Ráno jsem nevěděl roupama coby, tak jsem úplně všechny možný dokumenty (letenka, vízum, pas, občanka, placement profil, kontakty, vizitky, letový itinerář a tak) nacpal do podavače na tiskárně a udělal od všeho tři kopie. Dvě složky těchto kopií si беру s sebou (do každého zavazadla jednu) a jednu nechávám doma. To byla celá středeční práce. Večer jsem zase chtěl jít na

kolo a 5 km po výjezdu se mi zamotala zadní přehazka do kola, a nějak haluzně se tam otočila. Dvakrát jsem do toho kopnul, a jelikož se to neopravilo, tak mi nezbylo než se otočit a jít domů. Po kilometru jsem to ale šikovně opravil (hrubá síla), otočil se zpět a konečně najel 1100. kilometr tento rok. Sice jsem do odjezdu do USA chtěl stihnout o ještě 400 víc, ale co už.

Čtvrtek. Dneska jsem si celkem máknul. Ráno jsem odjel do Brna. Jako prvním jsem byl koupit českou vlajku, kterou jsem sehnal v moc milé firmě, která sídlí na ulici Chaloupková 1, Brno. Potom jsem si šel vyzvednout druhou platební kartu (záložní) a při té příležitosti jsme s tátou směnili koruny za \$500. Dolary jsem viděl poprvé v životě, i když na internetu (eBay, výdělků a tak) jsem jich protočil stovky až tisíce. Potom jsem si zašel nechat trochu zkrátit vlasy, protože už to zase rostlo přes únosnou mez. A nakonec jsem trochu nakupoval, dárky pro rodinu, ručník a nějaký prádlo na první týden.

Večer jsem začal balit, ale jakože už doopravdy. Z věcí, které jsem si původně chtěl vzít, jsem musel vyřadit jen batoh a crocsy, takže žádná velká ztráta. Naopak se mi podařilo sbalit moji ergonomickou klávesnici, 80 cm odraznou desku a dalších pár blbostí. Vešel jsem se do váhových i rozměrových limitů, tak snad bude všechno v pohodě.

Pátek. Ráno jsem se odbavil na let přes internet, a pak jsem šel ještě chvíli spát. Potom jsem asi až do dvanácti nic nedělal. Dal jsem nabíjet foťáky (zrcadlovka a malý kompak), mobily (iPhone a stará Nokia N73 jako záložní) a iPod. Dál nic moc zajímavého, prostě takovej den kdy se mi nechce nic dělat.

Sobota (den odletu). Odjezd o půlnoci směrem Praha, kontrola přítomnosti pasu, víza, letenky a klapky na oči v mém dosahu, a odlet v 7:00 z Prahy do Amsterdamu a odsud do San Francisca.

Odlet, část první

Za několik málo hodin odjíždím směrem Praha, odkud budu odlétat. Na let jsem se nějak začal chystat už v době, kdy jsem dostal letenku. Projížděl jsem různé články, fóra a mapky letišť a snažil se něco pobrat. Teoreticky ale pořád nevím, jak to na letištích funguje. Doufám, že tři hodiny před odletem a tři hodiny při přestupu mi budou stačit na to, abych to zjistil.

Jedna z prvních věcí, kterou jsem s letenkou udělal, byl výběr sedadla na letu Amsterdam (AMS) – San Francisco (SFO). Jelikož tuto trasu poletím s KLM a jejím letadlem Boeing 777-200ER, mohl jsem si na stáncích KLM v sekci *manage my booking* vybrat sedadlo už dlouho před odletem (údajně to jde snad až tři měsíce dopředu). Jako správný fotograf jsem si zvolil jedno ze dvou posledních volných sedadel u okna (bohužel mi až později došlo, že na mě taky bude celou cestu svítit slunce) a vytiskl si nějaké přehledy samotného letu – odkud, kdy a kam. Sedadlo na letu z Prahy (PRG) do Amsterdamu zvolit zatím nešlo, protože tento let operuje ČSA.

Potom se nic moc nedělo až do pátečního rána den před odletem, kdy od sedmi hodin (24 hodin před odletem) šlo provést odbavení přes internet (*check-in*). Tady už šlo vybrat i sedadlo pro let PRG-AMS Airbusem A320-200, které jsem si vzal (jak jinak) zase u okna. A i když jsem to dělal „až“ v devět hodin, byl jsem první. Teď večer už jich tam bylo obsazených víc, ale pořád ani ne

třetina. Tak jsem zvědavý, kolik lidí v tom letadle bude, protože tenhle spoj létá každý den snad několikrát.

Po odbavení jsem si vytiskl palubní lístek (*board pass*) a ještě jedno lejstro a šel jsem ještě na chvíli spát. Celý den se mi nechce vůbec nic dělat, jen jsem trochu uklízel, trochu balil a tak.

Abych to tedy shrnul:

- v sobotu v 7:00 odlet z Airbusem A320-200 (ČSA) z Prahy do Amsterdamu
- přílet na AMS v 8:40, potom skoro tři hodiny na přestup
- v 11:20 odlet Boeingem 777-200ER (KLM) do San Francisca, přílet v 13:30 místního času

Co by mohlo být velmi užitečné i pro ostatní je web *Seatguru.com*, kde jsou plánky spousty letadel, které vám mohou být nápomocné při výběru sedadla, protože jsou tu vyznačená výhodná a nevýhodná sedadla v rámci třeba ekonomické třídy – např. sedadla, která mají kvůli nouzovým východům více nebo méně místa pro nohy.

Znovu jsem si procházel plánky letišť a moc moudrosti jsem z nich nepobral. Teda něco málo jo, ale holt se to musí vyzkoušet. Já co si nevyzkouším v praxi, to nepochopím.

Takže já si teď jdu znova překontrolovat doklady a pokračování bude už z USA.

2 - V Americe

Odlet, část druhá

Na letišti jsme vyrazili už o půlnoci, to jen pro jistotu, kdyby přes dálnici spadl další jeřáb (tehdy se přes dálnici překlopil obrovský stavební jeřáb a na několik hodin ji kompletně ucpal). Ale žádný nespádl a tak jsme asi ve tři ráno byli už u letišti. „Volný“ čas jsem trávil střídavě sledováním seriálů na telefonu nebo pochrupováním na lavičkách, kde jsem usoudil, že polštářek s českou vlajkou jako dárek pro rodinu by nebyl zase tak špatný nápad z více důvodů. Bohužel pozdě.

Když se konečně objevilo na seznamu letů u toho mého, že je čas k odbavení, šel jsem odevzdat kufr (na let jsem byl odbavený přes internet) a to bylo všechno. Jen jsem s mírným znepokojením zjistil, že můj let je o hodinu zpožděný – dnes se ale na displejích neobjevuje *delayed*, ale nějaká pitomá nejasná formulace, podle které jsem poprvé usoudil, že snad to letadlo přiletí dokonce dřív. No ale bylo to fakt zpoždění, takže využitý volný čas jsem využil procházkou na vyhlídku na ranveje (kdyby bylo otevřený KFC, šel bych tam). No a odsud jsme se už potom pomalu přesunuli k pasové kontrole, za kterou jsem musel jít už sám. Tady jsem se rozloučil s rodinou a vydal se vstříc novým dobrodružstvím směrem k pasové kontrole. Kdybych ale věděl, co mě čeká, tak bych se na to vykašlal a jel zpátky domůůů.

Pasová kontrola byla v pořádku, při bezpečnostní mi jen zabavili nůžky, které jsem zapomněl v příručním zavazadle – ale kontrolor si to vzal jako záminku k prohledání celého kufru; až po jeho kompletním prohrabání se

zeptal, jestli v něm čistě náhodou nemám nůžky. Potom jsem šel k bráně, ze které jsem měl odletět. U ní už čekala většina lidí, i když informační displej u brány ukazoval odlet až za hodinu. Tak jsem si sedl na jednu z laviček a jen tak koukal okolo, protože na telefonu jsem stejně žádnou WiFi zdarma nechytl a iPod jsem si nechtěl vybit hned při první půlce letu, protože v něm mám baterku z eBay za 70 Kč, která moc nevydrží. No každopádně za chvíli přiletěl můj Airbus A320 spol. ČSA, a o půl hodiny později už jsme nastupovali, s přibližně hodinovým zpožděním. Na letišti v Amsterdamu jsme přistáli tuším někdy okolo 9:20 (čtyřicet minut zpoždění), a odlet do SFO byl v 11:20, takže jsem na přestup měl teoreticky pořád dvě hodiny – informační leták tvrdil, že stačí 55 minut.

Nicméně než se letadlo z přistávací dráhy dostalo k bráně, a než jsem se z letadla dostal já, uběhlo asi 45 minut. Vydal jsem se směrem k bráně, odkud jsem měl letět a cestou jsem si všiml kiosků na osobní odbavení se na přestup, nicméně ten mi vyflusnul nějaký lístek, že se musím dostavit osobně k nějaké přestupní přepážce. Jedna byla jen kousek od té brány, ze které jsem měl letět, když jsem tam ale došel, tak mi paní řekla, že s tímto musím na jinou přepážku, která byla pár minut chůze směrem zpět. Když jsem k této přepážce došel, uviděl jsem obrovskou frontu lidí a na chvíli nevěděl, co mám vlastně dělat. Kromě celkem asi pěti úředníků na přepážkách tam bylo asi 15 samoodbavovacích kiosků, ale ty vyflusly stejný lístek jako miule, tak jsem se zeptal jednoho zaměstnance letiště, a ten mi řekl, že si musím vytisknout čekací lístek a potom počkat, až se moje číslo objeví na displeji. Vyjel mi lístek s číslem 95, nejvyšší číslo na displeji bylo asi 65. Do odletu zbývalo asi 40 minut (a nástup do letadla většinou probíhá 10-20 minut před odletem), takže už mi začínalo být jasné, že tento let nestihnu. Malou naději mi dávalo to, že u

letu do SFO se pořád neobjevovala výzva k odbavení nebo k nástupu do letadla, i když lety s pozdějším odletem už měli dokonce brány zavřené. Nicméně tento let nakonec přecejzen odletěl beze mně.

Řada na mě přišla až po dvou hodinách čekání, které jsem strávil tupým zíráním na displej, protože jsem nevěděl, jestli si můžu aspoň na 20 minut skočit do obchodu nebo něco podobného. Paní u přepážky jsem sdělil můj problém (jen to, že jsem nestihl let kvůli zpožděnému letu z Prahy), a ta pak asi 10 minut něco fukala do počítače, a potom mi sdělila, že bych mohl letět přes Memphis a odsud potom do San Francisca. Akorát jsem tam měl doletět až v 10 večer tamního času. No co už, hostitelská rodina spí, takže jsem nic vymýšlet stejně nemohl a přijmul jsem to. Mimojiné mi bylo řečeno, že nefunguje nějaký jejich systém nebo něco podobného, a proto je tady dneska tolik narváno. Těžko říct.

Dostal jsem palubní lístek bez rezervovaného sedadla, že prý ho mám dát lidem na bráně odletu, a ti mě dají na čekací list na sedadlo. K tomu jsem dostal poukázku na 12 EUR do jakéhokoliv obchodu s jídlem na letišti. Protože mě po 14 hodinách s minimem spánku a pití začínala brutálně bolet hlava, řekl jsem si, že jí hned využiju a v nejbližším obchůdku jsem koupil dva půllitry vody a nějaký tyčinky. Jednu vodu jsem vypil hned a druhou si dal do příručního zavazadla. Potom jsem se trochu prošel pro letišti, volnou WiFi jsem nechytl a internet v jedné kavárně se mi nepovedlo zaplatit (chtěl jsem napsat krátký email domů), takže jsem se vydal zpět k bráně na odlet do Memphisu.

Tu zrovna otevřeli, tak jsem si urychleně stoupl do zatím malé fronty. Docela rychle jsem se dostal na řadu a úředníkovi jsem sdělil to, co mi řekli na přepážce. K mému podivu mě hned vzal ke kontrole, kde už začínalo být vidět,

že jde o let do USA. Opět otázky ohledně toho co mám v kufří, jestli jsem si ho balil sám, co tam budu dělat, kontrola víza a tak. Tvářil se docela nepříjemně. Nakonec mě ale poslal k bezpečnostní kontrole, kde mě čímsi oskenovali a z příručního zavazadla mi vyhodili akorát tu vodu – no co už. Pak jsem si mohl jít sednout do čekárny, ze které se už nedalo odejít a ve které byli všichni, kteří čekali na tento let. Bohužel tam nebyl ani automat na pití nebo jídlo (jen záchody; ačkoli ty byly o patro níž, tak tam možná nějaký bufet byl), kde by se člověk mohl napít, takže mě čekalo dvouhodinové čekání na opět (dokonce dvakrát) zpožděný let společnosti Delta Airlines.

Asi deset minut před plánovaným nástupním časem (ten byl v 14:40) si mě a čtyři další lidi zavolali k přepážce, a já jsem konečně dostal palubní lístek s označeným sedadlem. To jsem si celkem dost oddechl, protože mezitím se čekárna naplnila a šance, že bych jen tak šel a vybral si volné sedadlo byla naprosto mizivá. Takže jsem si konečně šel stoupnout do fronty.

Když jsem dal můj palubní lístek letušce a ta ho přiložila ke čtečce, tak to zasvítilo červeně... „ku*va“, pomyslel jsem si nahlas (doslova). Naštěstí to bylo jen kvůli tomu, že byl vydaný před chvílí, a do letadla mě pustili. Seděl jsem v krajní řadě, dál od okna (tuším Boeing 767) a konečně jsem mohl po patnácti hodinách na chvíli usnout. Po chvíli mě ale vzbudila letuška a ptala se mě, jestli jsem občan USA. Ještě než jsem pochopil, co vlastně chtěla, jsem řekl, že ne, a dostal jsem dva formuláře k vyplnění (Američani dostávají jen jeden). Tohle ale fakt nemusela dělat, protože na letišti v Memphisu byla velká informační tabule, co a jak udělat, takže mě klidně mohla nechat spát. No to je teď už jedno.

Usnul jsem znova, nevím na jak dlouho, a opět mě budila letuška, tentokrát s jídlem. Na výběr bylo kuře nebo nějaký těstoviny, vzal jsem si kuře. Kupodivu to bylo celkem dost dobrý, i když to byla jen taková miniporce s bramborovou kaší. K tomu byla ještě jedna houska s máslem, tyčinka sýra a nějaký sušenky. Celkem jsem se z toho najedl, a protože jsem potom chvíli nemohl usnout, dokoukal jsem první ze tří filmů, které běžely v letadle. Po skončení filmu se na obrazovce zase na chvíli objevily informace o letu, ze kterých bylo vidět, že jsme teprve kousek za Velkou Británií. Jelikož jsem tehdy nevěděl, kde Memphis vlastně je (mohl jsem to jen odhadovat z času na mobilu, který ukazoval, že je tam o hodinu míň než v NY, ale o dvě hodiny víc než v CA), tak jsem ani netušil, jak dlouho ještě poletíme. Na displeji byl sice čas příletu, ale byl jsem tak unavený, že se mi nechtělo počítat, kolik hodin v letadle to napříč všechna ta časová pásma je.

Potom jsem na chvíli znovu usnul a probudil se až nad Grónskem. Venku byla krásná viditelnost a tenhle Boeing byl mnohem čistší, než letadlo, kterým jsem letěl ráno, takže mě dost štvalo, že neseďím přímo u okna s foťákem. Potom opět spánek a probuzení někde lehce za Kanadou. Dostali jsme asi tak osminu pizzy a zmrzlinu, obojí celkem dobrý.

Kvalita jídla na palubě mě celkem překvapila, protože se to fakt dalo jíst, jenom to byly takový miniporce. Potom opět spánek a probudilo mě až hlášení pilota, že budeme za půl hodiny přistávat.

Pomalou jsme začali klesat a Memphis se začal rýsovat. Nejdřív jen zelená změť, později dálnice, čtvrtě, jednotlivé domy, kamióny, auta a nakonec i lidé. Poprvé jsem viděl Ameriku na vlastní oči, byl to hodně zvláštní pocit. Dosedli jsme na letiště jen s mírným zpožděním – piloti to asi nějak dohnali ve

vzduchu. Po výstupu z klimatizovaného letadla mě ofackoval horký vzduch Memphisu (nebo možná jen prohřátý nastupovací tubus), a hned potom mě čekala imigrační kontrola. Nejdřív jsem ale musel vyplnit ony formuláře, které jsem dostal. To jsem mohl sice i v letadle, ale tam jsem s sebou neměl propisku. Samotná kontrola byla celkem v pohodě, dokonce i ten Arab, co svíral nohy jako by mu z konečnicku měl vypadnout balónek s kokainem (fakt) prošel bez problémů. Bylo tam celkem pět čekacích řad, tři pro Američany a dvě pro návštěvníky (které byly kratší). Jelikož jsem ale vyplňoval formuláře až na letišti a ne v letadle, ve frontě jsem stál úplně na konci, což nebyl zrovna příjemný pocit, když jsem viděl, jakou rychlostí fronta nemizela. Nejvíc mě štválo, že jsem viděl zrovna projít člověka, který z letadle vylezl až po mně. Nicméně asi po půl hodině už všichni Američani prošli, a tak jsem šel na kontrolu k jedné z těch přepážek pro Američany. Úředníkovi jsem tam vysypal všechno, co mohl teoreticky potřebovat a chvíli jsem čekal. Mezitím zkontroloval otisky prstů s pasem (lidem, co neměli biometrický pas, je sejmuli tady všechny... i když se to dělalo i na ambasádě), vyfotil si mě (kontrola biometrie obličeje s pasem) a ptal se na otázky jako vždycky – co sem jedu dělat, na jak dlouho, kolik mám peněz a podobně.

Pak si ale nějak podrobně začal prohlížet můj J1 formulář a já jsem začal cítit další problém. Na chvíli s ním kamsi odběhl s tím, že na něm není napsané, na jaké škole budu. Nicméně za chvíli se vrátil s tím, že to tam být nemusí. Omluvil se, že tenhle formulář v ruce už dlouho nedržel a popřál mi příjemný pobyt. Za touto kontrolou už se dají vyzvednout kufry, můj tam bohužel nebyl (i když měl). Na doporučení jedné z letušek jsem to neřešil a pokračoval jsem dál k bráně, odkud mělo letět moje letadlo do San Franciska. Nevím jak je letiště v Memphisu velké, každopádně jsem u brány byl za

chvilíčku. Na přepážce jsem poprosil o vydání palubního lístku, který jsem za pět minut dostal. Konečně jsem měl alespoň chvilku beze strachování se co bude nebo nebude, takže jsem vyfotil pár letadel z okna, a po deseti minutách se šel nalodit na letadlo, i když odlétalo až za hodinu. Téměř okamžitě jsem usnul a spal jsem skoro celou dobu až do přistání.

K tomuhle letu můžu říct asi jen tři věci. Delta Airlines mají na vnitrostátních linkách WiFi (tu se mi ale nepodařilo rozchodit na iPhonu). Delta Airlines klimatizují letadla asi na 15 stupňů, takže mi byla zima i v mikině, o té holce vedle mě v tričku a kraťasích ani nemluví. A třetí – San Francisko vypadá v noci naprosto úžasně z letadla – bohužel, opět sedadlo v uličce. Každopádně to byl ještě zvláštnější pocit než předtím v Memphisu, navíc umocněný mým stavem, který bych po dvaceti třiceti hodinách cestování popsal jako... zhulený.

Po výstupu z letadla jsem zamířil rovnou k výdeji kufrů, kde jsem po chvilce koukání poznal Johna, mého host-dad a po chvilce se objevili i všichni ostatní, což jsem nečekal a příjemně mě to překvapilo (bylo jedenáct večer). Celou dobu jsem komunikoval s rodinou přes SMS, takže jsem věděl, kam přesně mám jít i bez očumování informačních displejů.

První týden

Po shledání se s hostitelskou rodinou jsem ještě šel reklamovat kufr, který nedorazil. Byla tam celkem velká fronta, většina z těch lidí tam taky dorazila jiným letadlem než původně měli. Když jsem se dostal na řadu, dal jsem chlapíkovi za přepážkou čárový kód mého kufru ještě z pražského letiště, načež mi bylo sděleno, že v systému nevidí kde kufr je, a že pokud (!) se někde

objeví, tak mi ho pošlou poštou. Dostal jsem sledovací ID a brožurku s webovou adresou, a potom jsme se vydali s rodinou k autu. I když jsem v letadle MEM-SFO spal, byl jsem celkem unavený a komunikace byla pro mě dost namáhavá – nicméně rozuměl jsem jim celkem dobře. Nasedli jsme do jejich staršího obrovského SUV a vydali jsme se směrem na venkov. Z nočního San Francisca si toho kromě 4- a více proudujících dálnic moc nepamatuju. Nevím jak dlouho jsme jeli, nebylo to ani kousek, ale zase ani moc daleko. Jen vím, že zhruba v půli cesty jsme zastavili v nějakém drive-thru fastfoodu, kde jsem si vybral nějaký menší burger, a měl jsem problém ho do sebe dostat, i přes to, že poslední jídlo jsem měl v letadle z Amsterdamu do Memphisu, což už bylo pěkných 6-8 hodin zpátky.

Pak jsme pokračovali dál a host-dad mě upozorňoval, že tady vyjedeme z civilizace. Já jsem si všiml jen toho, že zmizely semaforey. No a potom už jsme po několika minutách dojeli domů. I když už bylo po půlnoci a absolutní tma (samostatně ležící stavení od města, resp. vesnice), všiml jsem si té spousty aut, čtyřkolek, člunu a vodního skútru okolo. Rodina mi ukázala dům, (v ten den ještě s nedostavěnou koupelnou) a okolí, a potom můj pokoj, ve kterém jsem s mým host-bratrem. Ten pokoj je dočasně taková místnost ve starém domě, který je rovněž na jejich pozemku, ale je tu všechno, co můžu potřebovat (Xbox). Internet taky chytanu, tak jen na ten záchod musím chodit do domu.

No a protože jsem neměl kufr a byl jsem naprosto unavený, téměř okamžitě jsem usnul v tom, v čem jsem přijel.

Ráno jsem se probudil asi až ve dvanáct, všichni ostatní byli už vzhůru. Byl mi ukázán zbytek pozemku a domu, který jsem ve tmě neviděl. Hned potom jsme jeli na barbeque k jedné známé rodině, která bydlí nedaleko. Ta

rodina bydlí v něčem, co si osobně představuju jako typický dům rodiny střední nebo vyšší střední třídy. Jenom v rychlosti: obrovský dům s příjezdovou cestou, dvě SUV před garáží, nějaký BMW sportřák uvnitř, spousta koupelen, ložnicí a dalších pokojů, ve většině z nich nechyběla televize a Xbox. Na zahradě vyhřívaný bazén, výřivka, posezení. Později jsem objevil taky obrovskou garáž pro karavan, kde byla i posilovna. A při posilování nemůže chybět padesáti palcová LCD televize připojená na satelit!

Poznal jsem tady spousty dalších lidí, mj. dalšího výměnného studenta z Brazílie, o kterém jsem nejdřív nevěděl, že je exchange student (spousta lidí tady má různé přízvky) a zažil první americké grilování se vším všudy. Tím myslím spousty a spousty jídla, hamburgery, hot dogy, trochu (víc) podivné pečivo a tak dál. Po několika hodinách jezení, plavání a povídání jsem byl (nejen já) tak zmožen, že jsme všichni skončili u televize a koukali na Family Guy. Tehdy jsem to neznal, dnes je to jeden z mých nejoblíbenějších seriálů. K večeru jsem byl už celkem unavený kvůli časovému posunu, takže po návratu domů jsem téměř okamžitě usnul.

No a potom začalo takové celkem nic nedělání. Občas jsem si zajel na 24" kole (tj. dětské a dost) koupit ledovou tříšť do benzínky asi dva kilometry od domu, další den jsme byli v kině na *Despicable me*, ale jinak celkem nic, co by stálo za zaznamenání. Až potom v pátek, ale o tom zase příště.

Zajímavosti a poznatky z prvního týdne

Během prvního týdne jsem narazil na spoustu věcí, které by stály za zmínku, ale nevydaly by samostatný článek, tak to vezmu tady pohromadě:

Jet lag a kulturní šok. První dny tady v USA jsem měl problém s tím, že jsem byl unavený už ve čtyři odpoledne, i když jsem spal dostatečně. Připisuju to jet lagu; úplně jsem se z toho vyspal přibližně po týdnu. A nějakého kulturního šoku jsem si moc nevšiml – možná proto, že jsem nebyl na žádné schůzce, kde by mi řekli, co to vlastně je.

Počasí. Jelikož jsem v Kalifornii relativně na severu, počasí tady není zdaleka tak horké, jak jsem se bál. Nemám moc přehled, kolik je tady stupňů, ale pocitově rozhodně míň, než bylo během té vlny veder v ČR, a dá se tady bez problémů být venku. Naopak v noci je tady celkem zima. Krajina je tu taková vyschlá, a kdo chce trávník, musí pravidelně zalévat (což dělá dost lidí). Přirovnal bych to asi k Chorvatsku v létě (až na ty vedra).

Jezera v okolí. V jednom ze starších zápisků jsem psal, že z fotek mám dojem, že tady má každý druhý loď. V tom jsem se trefil, protože auto s lodí tady na silnici vidím každou chvíli. Kdybych tady bydlel, tak bych si taky určitě nějakou sehnal, protože v okolí je spousta jezer, kde se dá vyblbnout, a většinou nejsou ani 40 minut jízdy odsud.

Apple nabíječky úplně všude. V Česku jsem se docela potýkal s výdrží mého iPhone, protože stačí jen trochu intenzivnější používání, a večer už musím dávat pozor, abych dojel domů alespoň se zapnutým telefonem (a to mám největší žrouty baterky – internet, 3G – neustále vypnuté). Tady to ale nikoho netrápí, hlavně aby to vydrželo přechod mezi domovem a autem. V každé rodině se najde alespoň nějaký iPhone, iPod nebo tak, takže není problém postupně dobíjet na záchodě, v obýváku, v autě nebo kdekoliv jinde.

Velikost aut. Myslím, že každému je jasné, že v Americe je všechno větší, a to platí hlavně u aut. Jak velký to ale je rozdíl jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy jsem viděl na benzínce Audi Q7 v záplavě všech těch malých Fordů F150 (asi jeden z nejmenších trucků tady). Chudák Audina, kterou mám z Česka zafixovanou jako už relativně velké auto, tam mezi nima vypadala jako ratlík. A tehdy mi došlo, o kolik větší tady ty auta jsou.

Přívěsy za auto. V Evropě, potažmo v Česku, je nejběžnější asi lidově řečeno připojit přívěs "za kouli" a jet. Tady je častější na korbu trucku namontovat věc podobnou té, kterou mají kamiony a přívěs zacvaknout do toho. Nevím, jaké jsou tady na to váhové limity, ale vím, že karavan, se kterým jsme teď byli kempovat měl určitě přes 3 tuny, stejně jako truck, kterým jsme ho táhli. Zajímavostí je taky to, že v takhle připojeném karavanu se může sedět i za jízdy. Nicméně v kempu, kde jsme byli, jsem viděl i větší (rozměrově) karavan, a ten se připojoval klasicky za kouli. Nevím které z evropských aut by to ale uvezlo.

"Pumí výkop" aneb první den ve škole

V pátek jsem po dlouhé době vstával zase brzo, protože na mojí škole proběhl *cougars kick off* (puma je maskot školy), což je akce, která probíhá den před začátkem školy. Během ní se studenti zapíší do školy, mohou se přihlásit do klubů, povědět si zážitky z prázdnin a tak, aby první skutečný školní den nebyl tolik hektický.

Všechno to začínalo v osm, nicméně my jsme se teprve v 8:15 vydali na cestu, protože já jsem byl očividně jediný, kdo si nastavil budík. Když jsme dorazili do školy, šli jsme rovnou do *counseling office* (kancelář, kde poradci

radí studentům, určuje se nebo se mění rozvrh a podobně), protože jako exchange studenti jsme museli vyplnit nějaké extra papíry navíc. A bylo jich fakt hodně, asi tak 5 formulářů na každou kravinu, jako jestli nás můžou fotit (i když konkrétně tohle se podepisuje i u nás v Česku) a podobné věci, které by normální člověk neřešil. Papíry jsme nakonec nějak vyplnili, a odezdali je, i s přibližným seznamem požadovaných předmětů. I když rozvrh jsme, narozdíl od místních studentů, ten den ještě nedostali. Mezi všemi formuláři byly v dané složce i dokumenty jako vítací dopis od ředitele, školní řád a podmínky používání internetu (s datem poslední revize z roku 2001).

Potom jsme šli do jedné konference místnosti, kde se fotili studenti na školní průkazku (my výměnní studenti ale zatím ne). Mimo to se tam také vybíraly peníze na ročenku (\$70) a probíhal tam nábor do různých školních klubů. Já jsem se nakonec zapsal jenom do *journalism* klubu, protože jednak hledají fotografa a jednak mě psaní celkem baví. Ale klubů tam bylo obrovské množství, pro každého něco.

Areál školy jsme viděli jen zběžně, ale rozhodně je větší, než moje gymnázium v Česku, nedokážu ale říct jak moc. Školu navštěvuje okolo 1000 studentů, což je přece jen skoro 3x tolik. Potkal jsem tam docela dost lidí, bohužel jsem si nevzal foťák, na který jsem zapomněl, když jsem z tajných kapes v kufrech hledal hotovost na onu ročenku. Nicméně v pozici *journalism* fotografa snad bude ještě k focení ve škole spousta příležitostí.

To bylo pro ten den ve škole všechno, takže jsme se vydali na cestu zpátky. Na jídlo jsme se zastavili v mexické restauraci, kde jsem si objednal něco, co se nakonec ukázalo jako pojídatelné burrito, takže se naštěstí žádný cestovní průjem nekonal.

Jo, a ještě jsme se zastavili v jakési pekárně, kde měli pečivo, které vypadalo jak pečivo z trouby! Nakonec jsem zjistil, že to je portugalská pekárna, takže pokud se tu někde dá koupit pečivo alespoň trochu podobné tomu evropskému, je to tady. Stejně ale suroviny byly nejspíš americký, protože to nebylo ono. A co s tím pak dělají doma (dají to do mrazáku a sní třeba až za dva týdny, kdy to zgumovají), z toho se mi trochu zvedal žaludek. Takže chleba nebo pečivo teplý ještě z pekárny, toho si tady asi neužiju.

Kempování u New Hogan Lake

Po návratu ze školy jsme se hned dali do čištění přívěsu/karavanu, abychom mohli další den vyrazit kempovat k jezeru New Hogan Lake, které je asi 40 minut daleko. Důvod proč o tom čištění vůbec píšu je ten, že v onom karavanu nějaký čas pobývala nepořádná babička, a třeba po otevření ledničky by ne jeden padnul. Takže jsme vyhrabali (já, Lea a host-bratr) všechny chemické prostředky, co se doma válely a dali jsme se do úklidu. Po několika hodinách se dalo říct, že všechno bylo jako nové, lednička čistá, okna umytý, podlaha vytřená, všechno ušmudlané vyčištěné, takže jsem vyrazil na pidikole pro ledovou tříšť k místní benzínce, protože jsem měl strašnou žízeň a voda z kohoutku nebyla dost sytá.

Další den jsme jen naložili hory jídla (kromě naší rodiny jela ještě jedna, taky s hostitelským studentem), připojili karavan k trucku a vyjeli jsme. To připojení je vůbec zajímavé a funguje tak, že se na korbu trucku přimontuje takový nástavec, který vypadá jako ten na kamionech, a do něho se potom zacvakne samotný karavan/přívěs. Výhodou tohoto způsobu připojení pak je, že je legální být v přívěsu i během jízdy (údajně kvůli tomu, že je přívěs spojený s rámem auta).

Cesta k jezeru netrvala ani hodinu, a to je to, co tady celkem obdivuju, protože z našeho města se dá kamkoliv dojet do dvou hodin – ať už je to San Francisco, hory nebo jezera. Kemp by se dal přirovnat ke spoustě např. Chorvatských kempů, a to jak počasím (akorát, všude vyschlá tráva), tak vzhledem. Takže jsme náš karavan zaparkovali na určené místo, připojili agregátor (nevím proč, ale žádné z kempovacích míst nemělo u sebe stojan se zásuvkami a přes den to v kempu zní jak na závodech motocrossu) a šli jsme k vodě.

Na březích jezera v *no wake* zóně (to znamená nedělat vlny při vyjíždění ze zátoky, aby se lodě zakotvené u břehu neomlátily o zem, případně o molo) bylo zakotvených spousta sportovních lodí a vodních skútrů, hodně párty stanů a všude bylo hodně lidí. Voda byla kupodivu hodně teplá, takže po skoku do vody se jaksi nedostavilo ono očekávané osvěžení. Asi za hodinu přijela i druhá část naší výpravy s vodním skútrek v závěsu – nicméně tady se začínají projevovat limity dané agenturou, protože jako výměnný student nemůžete řídit skútr (ani podobné věci jako čtyřkolky), aniž byste porušili pravidla. Ale tak co... Pravidla jsou od toho, aby se porušovaly, ne? Nevím jak je to v Česku nebo potažmo v Evropě, ale tady můžete řídit vodní skútr od 16 bez papírů a jediné pravidlo je, že musíte jezdit střízliví. U lodí je to podobné, možná tam je jen vyšší věk. Každopádně vodní skútr je fakt sranda, ideální je to ale ve dvojici - tím mám na mysli dva skútry, ne dva lidi na jednom. Moje rodina mi tvrdila, že má starý skútr a že není moc rychlej, ale vymáčkli jsem z něj 54 mil v hodině (86 km/h), a v té rychlosti spadnout nebo nedejbože narazit na břeh nebo do jiné lodě, tak exitus. Je ale pravda, že spadnout není zase tak jednoduchý, ve skutečnosti jsem spadnul jenom jednou, když jsem jsem ho hodně pomalu otáčel a vlna, kterou jsem tím udělal, mě překlopila.

Pokud vodní skútr používáte jen pro cestování, kdy ho celou cestu můžete držet v optimálních otáčkách, můžete na jednu nádrž (55 litrů a pár litrů rezervní nádrž) jezdit celý den. Při blbnutí, kdy vytáčíte motor do maximálních otáček dvacekrát za minutu se to dá spálit i za pár hodin.

Když jsme se dostatečně vyblbli, vrátili jsme se zpět ke karavanu chystat večeři a tak. Průběh velmi podobný tomu, co jsem popsal dříve o prvním americkém barbeque. K večeru nás svojí návštěvou poctili *park rangers*, aneb ostražáci. Začali tím, jestli nechceme přijít na nějakou akci v kempu, protože vidí, že tady máme spoustu dětí. Potom nám jen řekli, ať přeparkujeme auto, protože moc čouhá do cesty a ať před desátou vypneme agregátor (který zrovna dost řval, protože začala chladit lednička) a zase zmizeli. Po večeři jsme se šli podívat na onu akci, což se nakonec ukázalo jako povídání o hadech a dalších jedovatých potvorách, které vedl profesor nějaké univerzity, vč. živých exemplářů v teráriích. Jelikož jsme kvůli bloudění stihli jenom konec, skoro hned jsme se zase vydali zpátky. Dojedly jsme zbytky, opekli jsme pár marshmallows a potom se pomalu rozlezli spát.

Další den se nesl v podobném duchu – koupání, ježdění na skútru, večer povídání, burgery, marshmallow...

V pondělí jsme vstali, všechny naše odpadky nahrnuli do karavanu a za hodinu jsme byli zpátky doma. Docela změna po těch osmi- a víc hodinových cestác k moři...

Závody ve Stocktonu

V sobotu, poslední volný víkend před začátkem školy, jsem seděl doma a koukal na televizi, když se zrovna vrátila z města host-mum a zeptala se, jestli nechceme jet večer na závody aut. Samozřejmě jsem ihned souhlasil, a protože to začínalo v šest (tedy za dvě hodiny), narychlo jsme uvařili asi dvě kila masa, v osmi lidech jsme ho zase rychle snědli a vydali jsme se na cestu do nedalekého Stocktonu. Protože velký GMC Suburban měl někdo půjčený, muselo se nás osm (dva rodiče, čtyři děti, dva exchange studenti) vměstnat do pick-upu, který je normálně určen pro 5 lidí. Takto namačkaní jsme jeli ke jedné rodině, kde si dva přesedli do jejich auta, a už ne tak zmáčknutí jsme pokračovali až k závodnímu okruhu ve Stocktonu.

Ve Stocktonu jsme byli asi za půl hodiny a stihli jsme to akorát včas. Lístek stál \$15 a šlo o takový typický americký NASCAR ovál v malé verzi. Tyto závody se konaly při příležitosti nějakého lokálního dne dětí a tak se i celý večer nesl v duchu hesla *kids night* – ať už šlo o přistavené atrakce nebo závody na tříkolkách.

Během celého večera závodilo mnoho různých druhů vozidel, které nedokážu odborněji pojmenovat, a nechybělo ani spousta smyků, několik natlačení na zeď a jedna nehoda, což sice není nic příjemného, ale mně to s foťákem v ruce celkem potěšilo. Za zmínku stojí asi hlavně pidiautíčka a jejich sedmiletí řidiči, kteří se se smyky vypořádávali jako profesionální závodníci.

Celý večer jsem fotil s objektivem Canon EF 70-200 f/4 (laicky bych ho popsal jako velkej bílej) mojí host-mum, takže jsem si to maximálně užil a taky jsem

věděl, který teleobjektiv nahradí ten můj malý pomalý šunt, který jsem používal do té doby.

Kolem desáté večer proběhlo předání cen vítězům jednotlivých kategorií a my jsme se vydali na cestu zpět. V půlce cesty mému host-bratrovi přišla SMS od jeho kamaráda Andrewa, jestli nechceme zůstat přes noc u nich (stejná rodina, u které jsme byli první den v USA na grilování). S tím jsem souhlasil, takže v půlce cesty jsme přesedli do jeho trucku a jeli směrem k nim. Při pokusu otočit se smykem na polní cestě jsme sice málem objali strom (exchange student z Brazílie to velmi přesně okomentoval slovy „Oh FUCK shit man!!!“), ale nakonec jsme tam dojeli, snědli tři pizzy, viděli několik filmů a asi ve čtyři ráno jsme postupně usli. Já jsem se vzbudil už v osm, a fakt není nad to být nevyspalý den před začátkem školy... ale v Česku bych se nechoval jinak.

První skutečný den ve škole

Abych nezačínal hned v pondělí, tak trochu nastíním atmosféru večer před prvním dnem ve škole. Poslední večer mých prázdnin byl totální výpadek proudu v nejbližším okolí, což byla fajn příležitost nafotit pár večerních fotek a taky zjistit, kolik světla vlastně měsíc odráží, protože když je okolo naprostá tma, tak je vidět od měsíce i stín, čehož jsem si v Česku nikdy nevšiml (pokud to není jinou zeměpisnou polohou). Fotky najdete na mém flickr účtu, odkaz na něj je úplně na začátku knihy.

Večer jsem si věci do batohu naházel při světle mobilu (vzal jsem si jen peníze, mobil, propisku a blok) a šel jsem spát. Budík jsem si nastavil na 6:40, ale vstal jsem o půl hodiny později, takže se mi ani nechtělo snídat. Nakonec

jsem si ale přecejel cosi dal, což se nakonec ukázalo jako dobrý nápad, protože první den ve škole byl skutečně celkem vyčerpávající.

Do školy jsme se vydali dvacet minut před osmou s host-bratrem Mikeyim a Leou jeho autem, kam jsme dojeli přesně v osm. Protože já ani Lea jsme ještě neměli rozvrh, zavedl nás Mikey do kanceláře, kde nám řekli, že rozvrh ještě nemáme a musíme si počkat, že si nás postupně zavolají a rozvrh s námi sestaví. Nakonec se do kanceláře dostavili všichni exchange studenti – na této škole jich je asi osm. Já, Lea, jeden kluk z Pákistánu (zrovna drží nějakou tu jejich dietu a jeho váhu bych odhadoval tak na 35 kilo – Islám je ideální náboženství pro anorektiky), jedna další Němka, Polka, Špaňelka a holka z Černé Hory. Já jsem šel na řadu jako první, přibližně po 45 minutách čekání – což bylo fajn protože původně nám řekli, že to zabere tak tři hodiny. Jaký rozvrh jsem si nakonec sestavil bude hned další článek, takže to přeskočím. Když jsem měl rozvrh v ruce, mohl jsem se vydat na svojí první americkou hodinu. To byl asi nejkritičtější bod celého tohoto roku, kdy jsem chodil po kampusu s mapkou v jedné ruce a s rozvrhem v druhé, a hledal svojí třídu. Nepamatuju si, kdy jsem byl naposled tolik nervózní (čekání na letišti na jiné letadlo bylo oproti tomu naprosto v pohodě).

Protože jsem moc nevěděl kolik je hodin, a podle počtu zvonění jsem myslel, že už bych měl jít na třetí hodinu, tak jsem se vydal směrem k učebně matematiky. Když jsem tam po pár minutách bloudění došel, učitelka mi řekla, že je teprve druhá hodina a já mám být vlastně na informatice. To moji nervozitu ještě posílilo a já jsem se vydal podle mapky opačným směrem. Do učebny jsem došel pár minut po zvonění, což by v normálním případě znamenalo *tardy* (neomluvenou hodinu), ale jelikož byl první den, tak nikdo

nic neříkal, já jsem došel k učiteli, omluvil se, strčil mu můj rozvrh, na který mi připsali "*New foreign student – starting today*" a čekal, co bude. Nicméně učitel si mě jen připsal do seznamu a já jsem se posadil na volnou židli a celou hodinu jen poslouchal úvodní blbosti – už ne tolik nervózní.

Po zvonění jsem se už najisto vydal k třídě matematiky. Vešel jsem do třídy, opět učitelce podstrčil rozvrh a posadil jsem se k nejbližšímu stolu, které byly uspořádány po čtyřech do týmů. Seděli tam už dva kluci a po chvíli přišel třetí, a kromě toho, že jsem asi pět minut vyprávěl o České republice, jsem toho už moc nenamluvil. Hned první den jsme začali dělat nějaký věci, kterým jsem absolutně nerozuměl (kvůli angličtině), tak jsem si jen prohlížel mapku a rozvrh, abych věděl, kterým směrem se vydám po zvonění.

Nicméně to k ničemu nebylo, protože po zvonění jsem místo třídy 42 vešel do třídy 43, ve které se učí americká historie. Tady jsem ale už učiteli nedal můj rozvrh aby si mě zapsal, což potom znamenalo další problém: Ve třídě navíc visel starý rozvrh času, kdy začínají jednotlivé hodiny a já jsem zároveň nevěděl, že jsem ve špatné třídě, takže o zábavu bylo postaráno. V této hodině opět čtení školního řádu a podobně. Dozvěděl jsem se, že pokud je mi 18, tak si zabavený mobil můžu sám vyzvednout z kanceláře, což je fajn. Po zvonění jsem vydal k mé další domnělé hodině, směrem k tělocvičně (PE – tělocvik). V této hodině mi došlo, že něco nehraje, když učitel začal tím, že jde o úvodní hodinu *freshmenů*, neboli prváků, ale bylo mi blbý se v půlce hodině se zvedat a vysvětlovat svůj omyl, i když dneska už vím, že by mě bez mrknutí slova poslal na mou správnou hodinu a ještě by mi napsal *late note* (to musím mít, pokud jdu na hodinu pozdě kvůli zdržení v kanceláři apod.). Takže po zbytek hodiny jsem se snažil vypadat o 4 roky mladší a okamžitě po zvonění

jsem šel hledat mého učitele. Toho jsem našel téměř hned, omluvil jsem se mu, že jsem si spletl hodinu a bylo to v pohodě (aspoň jsem si to v tu chvíli myslel). Při té příležitosti jsem se dozvěděl, že má syna v Praze, který tam pracuje jako trenér. Mimochodem hodně lidí, které jsem tady potkal, má děti různě po světě. Potom jsem šel směrem k jídelně, kde jsem potkal moje host-rodice.

Kvůli onomu starému rozvrhu v učebně historie jsem ale nevěděl, že je zrovna pauza na oběd. Když jsem se to dozvěděl, tak jsem si šel vyřídit můj *locker*, známý zámek na skříňku. Paní v kanceláři se mě zeptala odkud jsem, a po mé odpovědi *Czech Republic* si zapsala *check rep* a dala mi papírek s mojí kombinací. Host-dad mi ukázal, jak zámek odemčít a kupodivu to nebylo vůbec tak složitý, jak většina výměnných studentů naznačuje. K prvnímu číslu se najede zprava, potom na druhou stranu se jednou přejeđe druhé číslo a potom se zastaví u něj, a při poslední otočce zase na druhou stranu k třetímu číslu. No dobře, takhle to vypadá složitě, ale dá se to odemčít během pěti vteřin.

Protože jsem celou obědovou pauzu strávil pobíháním po škole a celý den jsem nic nejedl ani nepil, byl jsem rád, že jsem se ráno přemohl a aspoň něco snědl. Každopádně jsem se po dvou zpackaných hodinách vydal zase ke správné třídě. *Physical Education class* mám jako *conditioning*, takže se nic specifického nedělá, jen se buď běhá, posiluje v posilovně, plave a podobně. První den jsme jen seděli v posilovně a jako obvykle poslouchali úvodní pravidla. Každopádně se mi tahle hodina líbí, i když to bude asi občas zabíračka.

A po této hodině jsem se konečně vydal na poslední hodinu – *World Literature*. Hned první den jsme psali 55 slov článku na téma Můj příběh, a

všichni jsme ho museli číst nahlas. Výměnný student měl samozřejmě přednost... nicméně moje trápení na letišti v Amsterdamu by bylo dobré téma i na 15x delší článek, takže jsem 55 slov napsal během několika minut. Tohle zabralo celou hodinu, takže po skončení jsem šel hledat Leu, jelikož tento den jsme museli jet domů školním autobusem, protože Mikey měl nějaký trénink a nemohl nás vzít autem. Když jsem ji našel, tak jsme se vydali jedním autobusem k základní škole, odkud odjíždí všechny autobusy všemi směry. Moje host-mum nám poslala SMS, že někde zjistila, že směrem k našemu domu by měl jet autobus číslo 17. Takže jsme na tom obrovském, novém, černém asfaltovém parkovišti během kalifornského vedra čekali na autobus číslo 17. Úplně jsem cítil, jak se teplo z asfaltu dostává do bot, a já jsem navíc měl rifle, protože jsem ráno nemohl najít kraťasy. Když už byla většina autobusů pryč, zeptal jsem se jednoho z hlídkujících policistů (kteří tam jsou každý den), kdy a jestli nějaký autobus číslo 17 vůbec přijede. Ani mě už moc nepřekvapilo, když nám řekl, že tu žádný autobus číslo 17 není. Nicméně policajt zastavil autobus, který se zrovna rozjel a on i řidička usoudili, že autobus 13 pojedje naším směrem (naše ulice má desítky mil....). Takže jsme na poslední chvíli nastoupili a vydali se na hodinovou cestu plnou utrpení. Proč utrpení? V autobuse nejsou žádné opěrky, je tam málo místa, není tam žádná klimatizace a jako bonus autobus zastavuje každých blbých sto metrů ve městě a mimo město často řidička vypíná motor a vystupuje, aby mohla se STOPkou v ruce dětem zabezpečit bezpečný přechod ulice na druhou stranu. Po oné hodině jsme ale konečně zastavili před naší příjezdovou cestou a jako předposlední jsme vystoupili z autobusu.

Jinak autobusy jsou vybavené bezpečnostní kamerou, nicméně Escalon a okolí je celkem bezpečné město a škola. Nejzávažnější zločiny jsou vloupačky

do baráků (asi tři za měsíc) – to vím ze stránek Escalonské policie, když jsem tehdy v únoru po získání rodiny googlil jako blázen. Další den jsem se bavil s jedním klukem, který se přistěhoval ze Seattlu poté, co na jeho staré škole nějaký gang někoho zastřelil. Asi před dvěma roky jsem viděl dokument o střední škole někde na jihu Ameriky (tuším, že v New Orleans), kde už zůstali jen gangsteři, kteří každý den chodili do školy skrz detektory kovů, a přesto kameraman získal uvnitř školy záběry člověka s pistolí za opaskem. Tehdy jsem byl pár dní na 100% přesvědčený, že nikdy na žádný výměnný pobyt rozhodně nepojedu.

Moje předměty

Tak první týden na americké škole mám úspěšně za sebou a je tady na čase napsat nějaké shrnutí. Tento rozvrh se opakuje každý den.

Takže co jsem si nakonec vybral a jak to vypadá ve třídách?

PRVNÍ HODINA – COMPUTER LEVEL I

No, tohle je taková odpočinková třída. Učí se tu psaní všemi deseti (což jsem měl na základce, i na gymplu, a stejně to moc neumím), což ještě není takový problém, ale... limit pro známku A je asi 30 slov za minutu, teda třetina toho, co jsem měl na gymplu. Ne že by na tom záleželo, to jen pro zajímavost. Učitel je takový postarší, asi s Indickým původem. Je celkem fajn, ale takový typický informatik. Jo, a pořád věří v Československo a je na mě naštvanej, že ignoruju přísahu věrnosti – každé ráno se rozhlasem hlásí různé zprávy o škole zakončené právě touto přísahou, při které si musíte stoupnout, ruku na srdce a

natočit se směrem k americké vlajce, která je v každé třídě. A vůbec, vlastně skoro úplně všude.

DRUHÁ HODINA – GRAPHIC DESIGN

Stejná místnost i učitel, tentokrát se tu „dělají weby“. Učebnice je stará 10 let a tedy totálně mimo, ale aspoň další hodina, kde nemusím nic dělat, a pokud už bude nějaký úkol, budu ho moci dělat bez namáhání hlavy.

Zbyl na mě poslední volný Apple iMac s OS 9, což nechápu jak někdo mohl kdy používat. Teď mám sice MacBook Pro s OS X to už se dá používat, ten starej krám je ale katastrofa. Naštěstí tady asi byli blázni, kteří byli ochotní to používat, tak tu máme dnes parádní OS X.

Tyhle dvě hodiny jsem si vybral protože to bylo asi tak nejmenší zlo z toho, co zbylo: Kreslení, které mi paní profesorka Chvátalová na gymplu znechutila do konce života a potom malý motory (*small engines*). Rozvrh jsem si vybíral jako jeden z posledních studentů a ostatní třídy už byly plné.

TŘETÍ HODINA – SENIOR MATH

Matematika ve třídě pouze pro maturanty - seniory. Já mám konkrétně Algebra I a II. Vybral jsem si ji proto, že mi poradkyně v kanceláři řekla, že je to nejlehčí ze všeho (což asi i je), ale to co tam děláme moc nechápu – někdy jsou to úkoly jak pro debily a jindy naprosto složité problémy, které chápu, ale netuším jak je řešit. Dál byla na výběr *Trigonometry* nebo *Precalculus*. Ve trigonometrii se teď učili naprostý základy o trojúhelnících (tuhle hodinu má Lea), tak jsem zvedavý, jak se to nakonec vyvine.

Učí to taková postarší paní, které moc nevadí, když celou hodinu nic moc neděláme.

ČTVRTÁ HODINA – READING/SUPPORT

Tahle hodina normálně slouží k tomu, abyste si sedli a četli, dělali úkoly nebo čuměli do blba, nicméně ta moje je spojená s žurnalistickým klubem, do kterého jsem se přihlásil, takže tam řešíme věci okolo toho. Celkem mě to baví a cítím v tom příležitost vidět spoustu věcí z jiné perspektivy, protože jako fotograf budu mít Press propustku na zápasy a podobně, a samozřejmě možnost nafotit spoustu zajímavých fotek, což je jeden ze stěžejních důvodů (věřte nevěřte), proč jsem se na výměnný pobyt vlastně vydal. Jsem ale rád že mám svůj foťák, protože chci fakt vidět, jak budou ostatní fotit tím erárním kompaktem volejbalový zápas někde v hale s minimem světla.

PÁTÁ HODINA – US HISTORY

Povinný předmět pro výměnné studenty. Je to americký dějepis, který začíná v roce 1850, takže to není taková nuda jako se učit o tom, jak skladovali v Egyptě zrní. Navíc to učí s velkým nadšením asi 30letý učitel, takže se v hodinách ani moc nenudím a dokonce si něco pamatuju. Jediná vada na tomhle předmětu je asi dvoukilová kniha.

ŠESTÁ HODINA – CONDITIONING

Hodina na udržování kondice, jejímž cílem je, cituji, „vybudovat si celoživotní pozitivní postoj ke cvičení“. Učí ji asi 50letý učitel, který za svůj život trénoval i vrcholové sportovce (a je na něm i vidět, že on sám cvičí

dodnes), a proto věřím, že se tu můžu hodně naučit. Procvičuje se tu síla, kardio, pružnost a rychlost – tedy běh, cviky, posilovna a podobně.

Syn učitele je dokonce teď třetím rokem v Praze, kde pracuje jako trenér, takže alespoň někdo, kdo i ví, kde Česká republika je, což je super.

SEDMÁ HODINA – WORLD LITERATURE / ENGLISH

Taková angličtina, v podstatě tam nic neděláme nic moc náročného. Teď jsme tam třeba probírali životní postoj, že žijeme vlastně životy cizích lidí, postav z televize a tak. Ne, že bych nesouhlasil, ale nechápu, jak to souvisí byť jen s literaturou nebo angličtinou. Ale příprava do této hodiny zatím není náročná, takže si nestěžuju.

Zábavní park California's Great America

Po prvním týdnu ve škole přišel mnou tak očekávaný víkend, na který jsem se těšil hlavně z toho důvodu, že se konečně zase vyspím. Jelikož jsme ale měli naplánovaný výlet do zábavního parku, stejně jsem vstával už v osm (tou dobou jsme sice měli být už na cestě, ale holt to zase nevyšlo).

Ale abych nepředbíhal. Když jsem se ráno vzbudil a vylezl z pokoje, hned mě zarazilo, že je venku nějak málo světla. Tak jsem zvedl hlavu, kouknul na nebe, a viděl, že je zataženo! Až v té chvíli mi došlo, že toto je za poslední tři týdny poprvé, co vidím mraky. Tak jsem se vrátil zpět a otevřel jsem si na internetu počasí a zjistil jsem, že v noci bylo dokonce jen 12 °C, což už mi

přijde jako slušná zima, na to že jde o Kalifornii v létě. V pondělí bylo přes den 41 °C ve stínu...

No každopádně potom jsem se rychle nasnídal, hodil do kapsy telefon, peníze a malý foťák (nebrat zrcadlovku se nakonec ukázalo jako dobrý nápad, i když fotky z toho kompaktu zase stojí za prd), na sebe mikinu a vydali jsme se na cestu do zábavního parku California's Great America v Santa Claře, což znamená asi dvě hodiny jízdy. Cestou jsme ještě přibrali jednu exchange studentku a její host-mum, takže nás v GMC Suburbanu pro 8 lidí jelo 10. Naštěstí je to celkem velký auto, takže to nebyl až takový problém – alespoň co se týká místa, co by případná policejní hlídka řekla na dva lidi připoutané jedním bezpečnostním pásem, to netuším. Horší to bylo před týdnem, kdy jsme jeli na ty závody do Stocktonu a v trucku pro 5 lidí nás jelo 8 (tři vpředu a 5 lidí vzadu).

California's Great America je tady v okolí (prý) největší park svého druhu a lístek vyšel asi na \$35, přičemž v ceně je pití na celý den (stačilo přijít k okýnku a ukázat náramek) a vstup na většinu atrakcí. Mezi ty patří hlavně horské dráhy, vodní divoké řeky, 3D projekce krátkých skečů s hydraulickými křesly a podobně. Jde o obrovský park a za jeden den se rozhodně nedá stihnout všechno (mj. kvůli dlouhým frontám).

Začali jsme na jedné z horských drah. Čekal jsem kdoví co, ale klidně bych jel 3x-4x za sebou – což můžete, pokud není nikdo ve frontě, ale to rozhodně nehrozilo v sobotu. Jako další atrakci cestou po parku jsme potkali divokou řeku, takže proč ne? Viděl jsem jet spoustu lidí s foťákem v ruce, tak jsem ho taky vyndal z kapsy, a hned v první zatáčce jsme nabrali vlnu, která šla přímo na mě, na foťák v ruce i na mobil v kapse. Až na flekatý displej

foťáku snad všechno přežilo. Na téhle atrakci mě pobavila taky jedna věc, a sice cestou z ní (ke každé atrakci vede cesta tam, a jiná cesta zpět) jste za čtvrtáček mohli odpalovat vodní gejzíry na projíždějící rafty (nebo spíš velké plovoucí kruhy pro 6 lidí). No kdo by neodolal, když sám dostal tolik, že je mokrej až za ušima? Bohužel rodina jaksi nesdílela moji škodolibost a tak mých \$5 ve čtvrtáčích musím utratit někde jinde.

Po zbytek dne jsme jezdili na všechny možných typech horských drah; dokonce je tu jedna stará dřevěná (plně v provozu). Nicméně žádná nebyla tak super, abych si řekl, že „na tohle už v životě nevlezu“.

Bohužel jsme už nestihli „padající lavičku“, takový ten sloup, který vás vytáhne 100+ metrů nahoru, volným pádem spustí a zabrzdí jen pár metrů nad zemí. Případně bungee jumping taky z výšky 100+ metrů minimálně (zrovna jsem někde četl, že nejvyšší most, ze kterého se v Česku skáče, má „jen“ 60 metrů), který byl ale zpoplatněný zvlášť za \$15. Na tuhle atrakci ale někdy rozhodně někdy půjdu, protože to vypadalo fakt úžasně.

Když už jsme toho měli dost, začali jsme chodit po obchodech, což není nic moc zajímavého, o čem by stálo za to psát. Tričko jako suvenýr jsem si samozřejmě koupil (*Recycle: Ride. Again. Ride. Again. Ride. Again.*), a kvůli mé neznalosti hmotnosti „\$3 for 1/4 lb“ jsem si odnesl navíc M&M lentilky za 16 dolarů.

Potom jsme se už vydali zpět. Cestou jsme se zastavili na večeri a taky jsem viděl abnormální počet pokutujících policistů.

Americká škola a školní rok

Do školy už chodím skoro dva týdny, tak je čas na menší popis, protože se od Evropy liší v mnoha směrech (jak jinak).

První věc, která je tu dost odlišná, je samotné uspořádání školy. Escalon High School není jedna velká budova s více patry, ale jde o velký kampus, kde jednotlivé části školy jsou budovy rozmístěné po kampusu, mezi kterými se přechází venkem (asi tu prší fakt málo). Třídy jsou většinou pro 35 lidí a „architektonicky“ připomínají velké stavební buňky (později jsem zjistil, že se jím říká *portables...*) – nicméně jsou plně vybavené a s klimatizací (některým učitelům ale nedochází, že chladit stačí trochu, a ne tolik, abych s sebou musel nosit mikinu). Některé třídy jsou v klasických kamenných jednopatrových budovách – což je další zvláštnost, ani si napamatuju, kdy jsem tady naposled šel do schodů (a není to proto, že jsou všude výtahy).

Kampus je obrovský a kromě všech tříd se tu nachází velká knihovna, jídelna, velká tělocvična (na lavičky se vměstná celá škola, tedy přes 1000 lidí), bazén, posilovna, hřiště pro fotbal (dvě hřiště), atletiku, tenis (6 kurtů), softball (dvě hřiště), americký fotbal, baseball (dvě hřiště) a golf.

Na přechod mezi třídami je tu pět minut, což je o dvě minuty více než na jiných školách. Stačí to na přechod z jedné strany kampusu na druhý, včetně zastávky ve skříňce nebo na záchodě – ale na nic jiného. I když učitelé vyhrožují, že pokud v moment zvonění nebudeme nachystaní na výuku, tak nám dají neomluvenou hodinu (*tardy*), ale pokud někdo doběhne minutu po zvonění, zatím vždy stačila omluva, že někomu nešel odemčít zámek nebo že na záchodě byla fronta. Uvidíme časem.

Běžný školní den má vždy sedm hodin, výuka začíná v 8:20 a končí ve 15:05. Během 30minutové pauzy na oběd se dá vyjít z kampusu do Burger Kingu, Starbucks, Subway a dalších fastfoodů a obchodů, případně lze využít i školní jídelnu a školní mini-bufet. Škola otevírá v 7:23, a až do 8:20 se dá taktéž vyjít z kampusu nakoupit svačinu a podobně.

Co se týká obědů, tak je tu relativně malá jídelna (na to, že do školy chodí 1000 lidí) a oběd si lze koupit buď za hotovost nebo přes deposit na školním účtu. Nejčastěji jde o hamburgery, saláty, ovoce, vodu a jiné ochucené nápoje. Jeden oběd vyjde přibližně na \$2-4 USD, takže nošením sendvičů z domu se dá za rok ušetřit poměrně slušná částka (třeba pokud byste měli těsný rozpočet). Já střídám obědy z jídelny s Burger Kingem a případně ovocem z obchodů, protože mám hned po obědě tělocvik, a tak se nemůžu zase tolik nacpávat.

Co dál? Snad jen organizace školního roku – příprava do školy zabere docela dost času (na můj vkus), a to mám jen dvě nebo tři hodiny, do kterých musím něco dělat. Pokud má někdo třeba čtyři AP (tj. velmi náročné) třídy, tak už mu přes týden asi nezbývá čas na nic jiného. Tohle je tu vykompenzované velkým množstvím volna. Konkrétně:

Labor Day – 6. září

Veteran's Day – 11. – 12. listopadu

Thanksgiving Break – 22. – 26. listopadu

Winter Break – 20. – 31. prosince

Martin Luther King – 17. ledna

February Break – 14. – 18. února

Spring Break – 22. – 29. dubna

Školní rok končí 27. května (tzn. měsíce a tři dny předtím, než mi končí vízum), takže pokud by další rok začínal stejně jako letos (16. srpna), tak letní prázdniny mají dva měsíce a dva týdny. K tomu potom patří 5 týdnů a 4 dny volna během školního roku + spousta *minimum days* (rozvrh kratší o hodinu). Oproti České republice je tu skoro o měsíc víc volna, nicméně v Lea tvrdí, že v Německu věnuje přípravě do školy stejně času jako já (přijde domů a nic nedělá) a prázdnin mají stejně jako tady. Pche.

Další věc, kterou chci o škole zmínit, je absolutní zákaz elektroniky během výuky. Jakmile někomu kouká z kapsy 1 cm mobilu, tak ho učitel zabaví a musí si pro něj přijít rodič (nebo student, pokud je starší 18let). Už jsem viděl tři zabavené mobily, takže se to tu praktikuje, ale nevím proč. Elektronika je povolena jen před začátkem školy a během obědové pauzy, během které se dá připojit ke školní WiFi a zkontrolovat třeba maily přes mobil, ale používání notebooku v hodině tu nehrozí. Tohle pravidlo teda moc nechápu, ale co se dá dělat? Už vím, krýt se za jedním z mála "typických" Američanů, kteří na tuhle školu chodí a v klidu si surfovat na internetu i v hodině. Jak už jsem psal, 18letí a starší studenti si mohou mobil vyzvednout sami...

A asi poslední věc – pro cestu na záchod potřebujete propustku (*hall pass*), a musíte se zapsat na seznam, vč. času odchodu a příchodu. Tohle má opodstatnění, je to kvůli zamezení čmárání po zdech, grafitti a podobně – a faktem je, že škola je čistá, uklizená a neponičená. Mám dojem že je tu i pár kamer (takových těch s 360 stupňovým pokrytím, které vypadají jako lampy), ale ty pokrývají jen vchody na kampus, nikoliv kampus a školu samotnou.

Jinak jsem mluvil jsem s několika studenty z jiných států a škol, a jsem celkem rád, že jsem skončil právě v Escalonu. Host-mum klidně nechá

odemčený auto s otevřenými okny a jde do obchodu nakoupit, což bych já sice nikde neudělal, ale asi to něco o zdejší bezpečnosti vypovídá. Později jí sice ukradli rádio z auta, ale nějaký gangy nebo tak tady nejsou...

A poslední zajímavost – ředitel a další vysocí představitelé školy se po kampusu prohání v golfovém vozíku a vždycky se u toho tváří velmi důležitě.

Rally day ve škole

Druhý týden školy v pátek se na škole uskutečnil tzv. *rally day*. Nevím z čeho vznikl ten název, ale jde o takovou akci na utužení školního ducha.

Rally day se od běžného dne odlišuje o hodinu zkráceným rozvrhem (i přesto mám ale tělocvik po obědě) a tím, že každý ze čtyř ročníků se obleče do jedné barvy. *Freshmen* (prváci) byli žlutí, *sophomores* (druháci) fialoví, *juniors* (třetíci) byli bílí a my *seniors* jsme byli v černé (fakt super, když tady praží slunce od rána do večera).

V hodině US History jsem byl jediný černý mezi bílými, protože jde o hodinu pro juniory, nicméně je povinná pro výměnné studenty, ať už jsou v jakémkoliv ročníku.

Hlavní akce samotného dne byla poslední hodinu (v čase získaném vyhozením *Reading* z rozvrhu, takže se končilo v obvyklý čas) v tělocvičně, kam se všech 1000 studentů rozesadilo podle ročníků.

Celou akci začal jeden ze studentů přivítáním nového ředitele školy, který do té doby seděl v masce v publiku (ne že by ho nikdo předtím neviděl, ale prostě byl v masce). Ten pronesl krátký proslov a poté začala celá akce tím,

že několik zástupců každého ročníku předvedlo nějaké taneční číslo, a jeden z vybraných profesorů potom vyhlásil vítěze. Potom byla „soutěž“ o to, která třída dokáže udělat největší hluk. A je takovou tradicí, že když začínají prváci, tak senioři si před sebou otřevrou noviny a předstírají naprostý nezájem. Potom začala hrát školní kapela, všichni zazpívali školní hymnu, která je v tělocvičně vyvěšená (pro exchange studenty jako já, kteří ji neznají), a to bylo všechno. Celá akce nezabrala ani 40 minut, ale bylo to fajn pozdvižení během běžného dne.

Bohužel jsem zaváhal a v *journalism* se nepřihlásil jako fotograf téhle akce, protože jsem neměl tušení o co jde a z vysvětlení spolužáků *“we all just go to the gym and act like crazy”* jsem toho taky moc nepochopil.

Tyto *rally days* se potom konaly pravidelně během školního roku, pokaždé měli jiný program a byli k jiné příležitosti. Homecoming, thanksgiving, CST testy, když naši fotbalisti vyhráli státní šampionát, konec školy, před jarníma prázdninama...

Policejní kontrola cestou do školy

Jako každé ráno sedíme s host-bratrem v jeho autě a uháníme do školy, když v tom najednou začne zpomalovat u krajnice. Nechápal jsem co dělá, protože nic neřekl. Rychlý pohled na ukazatel paliva, který byl v půlce, mi toho taky moc neprozradil. Potom jsem jsem kouknul do zpětného zrcátka, kde jsem uviděl typické americké policejní auto se zapnutými majáky...

Ano, zažil jsem americkou policejní kontrolu. Postup se tady trochu liší. Po zastavení musíte vypnout motor a dát ruce za volant. *“Do you know why I*

pulled you over?" "I am not sure, sir." Potom běžná rutina – doklady, papír od pojištění. Policajt potom odešel do auta, kde asi 20 minut něco řešil po telefonu.

Mezitím jsme se snažili přijít na to, proč nás vlastně zastavil. Náš tip byl, že nás změřil při předjíždění jednoho auta (které jelo pomalu). Bylo to na silnici s limitem 55 mil za hodinu (90 km/h). Problém je, že silnice je tady rovná a kvalitní, takže můžete jet rychle ani si toho nevšimnete, a co teprve když dojedete auto, které jede předpisově?

Když se policista po oněch 20 minutách uráčil vrátit, oznámil (nám všem) tři věci. Pokuta za *speeding* (k tomu se ještě dostanu), prošlá SPZ (musí se obnovovat u DMV v nějakém intervalu) a převoz lidí.

Takže k oné rychlé jízdě. Jeli jsme cca oněch 55, když jsme dojeli jedno SUV, které z neznámého důvodu jelo strašně pomalu, takže jsme ho samozřejmě předjeli (přes plnou čáru, ale nevím, jestli to tady platí stejně jako v Evropě). Přitom jsme museli samozřejmě zrychlit a je možné, že už jsme potom nezpomalili. Nicméně policista oznámil, že jsme jeli "až 70", nicméně na pokutě (doklad) bylo zaškrtnuté, že měl vypnutý radar. Tvrdil, že za námi jel několik mil, a že jsme jeli rychle celou dobu, takže výmluva s předjížděním nezabrala. Nechápu ale proč ten radar nezapnul. Ve zpětném zrcátku jsem ho ale neviděl (sedávám jako spolujezdec ve předu), protože host-bratrovo auto je takový sportáček (Firebird '84), který má pidizrcátka, a já jako spolujezdec vidím jen dveře.

Prošlá SPZ, tam není co řešit, prostě byla prošlá.

A teď ten převoz lidí. Pokud máte řidičák méně než rok, v autě můžete vozit jenom rodinné příslušníky a/nebo v autě musí být osoba starší 20 let s řidičským oprávněním. Policista se mě i Lei zeptal, kolik nám je, a řekl, že musíme jezdit školním autobusem. Později jsme ale doma na internetu našli výjimky, kde se dvě vztahují na nás, výměnné studenty. A sice, že v autě můžeme jet, pokud máme podepsaný papír od rodiče, nebo zákonného zástupce (v tomto případě tedy host-rodiny). Zároveň se toto pravidlo nevztahuje na cesty do školy. Každopádně nakonec nás nechal jet.

Do školy jsme přišli pozdě, což je tady průser a musí se kvůli tomu do kanceláře, kde nám vystavili neomluvenou omluvenku pozdního příchodu (*unexcused late note*). Takže tu mám svoji první neomluvenou hodinu.

S pokutou se tady v USA potom musí k soudu, což může pomoci i udělat věci horší, podle toho, na jakého soudce narazíte. Sice se to táhlo několik měsíců, ale soudce nakonec zrušil všechny pokuty (celkem to bylo snad až \$250), až na tu za prošlou SPZtku.

Návštěva jablečného obchodu

Sedím v Apple Store, protože moje "sestra" z Německa se rozhodla taky si koupit MacBook. Ale protože jí nešlo zaplatit kartou, tak někde s host-mum nahání bankomat.

Já jsem byl zaměstnancem mezitím přímo **požádán**, abych si vyzkoušel dvacetisedmipalcový iMac jak budu chtít, dokud se nevrátí (a zároveň tady hlídám celý nákup). To se mi na Americe líbí, protože v Česku se kvůli pohledu prodavačů pomalu bojíte do iStyle (hodně zmenšená verze Apple Storu) jenom

vejít a zboží si prohlédnout, natož abyste si na něj sáhli, nebo nedejbože vyzkoušeli. Samozřejmě můžete, ale já jsem se setkal s takovými prodavači, kteří se tváří, jak vyháněči much a zakázník je otravnej hmyz.

Já jsem sice Macbook koupil jinak a levněji, nicméně Apple Store má zase slevy pro maturanty ze středních škol a pro studenty univerzit (-\$100) vč. iPodu Touch 8 GB (v hodnotě \$200) zdarma, takže tohle je taky řešení. Zaplatí to sales tax a získáte iPod, i když ten konkrétně byl v té době výprodejový model.

Apple je americká značka, a pokud chcete jejich služby a přístroje využívat na 100%, musíte v USA taky žít – což ale ostatně platí o většině produktů, nejen o Apple. V Evropě s iPhonem vyčníváte (v Evropě možná ne, ale v Česku určitě), tady s ním zapadnete. Neexistuje nikdo, kdo by neměl nějaký produkt s jablečným logem. A díky tomu jsou tady tak použitelné, protože i moje host-rodina má ve všech autech jednu jejich autonabíječku, takže můžete nabíjet kdekoliv. V Česku je tento applí konektor problém, protože s sebou pořád musíte nosit kabel s jejich konektorem. Tady ne, protože jich má doma každý několik.

Kde a jak si vlastně žiju

Teď mi tak došlo, že jsem vlastně pořádně nenapsal článek o tom, kde žiju. Až na ten, co jsem napsal ještě doma, ale ten není aktuální, protože rodina se mezitím přestěhovala do menšího města.

Tím městem je maličká vesnice jménem Farmington (když si ten název přečtete pozorně, zjistíte, z čeho vlastně vznikl), která má asi 200 obyvatel (a

velkou čerpací stanicí Shell). To ale není tak docela přesné, protože já bydlím na ranči (přijde mi to víc cool než říkat, že žiju na farmě), který je asi další kilometr nebo dva od Farmingtonu (jednou jsem to šel pěšky tam a zpět a zabralo mi to asi hodinu, ale jsem moc líný teď otevírat Google Mapy a měřit to přesně). Abych to shrnul, bydlím prostě na venkově, a tím venkovem myslím skutečný venkov.

Moje hostitelská rodina tu má obrovský pozemek, kde kromě nás žije asi 20-30 zvířat všeho druhu (koně, morčata, psi, kočky, prasata a minimálně jedna divoká černá vdova).

Na pozemku jsou dva domy, jeden novější, ve kterém bydlí rodina, a druhý starší, ve kterém bydlím já s Mikeyim, mým host-bratrem. Abyste to nepochopili špatně, tak ten starý dům je fakt starý a neobyvatelný, takže vlastně spíme v takovém šatníku, kde je jen palanda, TV, Xbox a klimatizace. To je fajn, ne? Navíc tam nejsou okna, takže se tam fakt dobře usíná (a mnohem hůř vstává).

Jo, to našťve, přijet do Ameriky, těšit se na kdovíco a skončit takhle. To jo. Ale! Když to nezačalo dobře, o to líp to skončí. Už od mého příjezdu rekonstruuje (ano, i já; kamarád mého táty měl pravdu, když řekl, že to vypadá, jako když potřebují levnou pracovní sílu z východu) ten starý dům společně s "host-dědou", otcem host-mum, který je stavař. I když je to tereticky děda, tipuju, že mu není víc než 55-60 let.

Prostě jsme dům skoro celý postavili znovu (zůstala jen střecha a hlavní zdi), zbytek zdí a základů se vyboural a postavil znovu. Za týden nebo dva budeme mít dvě obrovské místnosti, kde nebude nikdo v noci otravovat,

abysme ztlumili věž nebo šli spát. Prostě vlastní dům, s ledničkou a s trochou štěstí i s koupelnou (kdo ji potřebuje?). Zpětně dodávám, že koupelna se nakonec neudělala, ale bylo to perfektní místo pro hostění parties.

San Francisco

Na prostřední den našeho tří denního víkendu (*Labor day*) jsme měli naplánovaný výlet do San Francisca. Na cestu jsme se vydali tentokrát včas, cestou jsme naložili další dva výměnné studenty a jejich dva host-rodice, takže typický americký GMC Suburban byl rázem malý.

Do San Francisca jsme dojeli asi za hodinu a půl, a auto jsme vyhodili u první stanice metra. Mimochodem tady definitivně padl mýt, že Američani jsou schopní ujít jenom vzdálenost z domu do auta, protože celý den jsme chodili a chodili a chodili. Ale k tomu se ještě dostanu.

Metro v San Franciscu (ono to ani není metro, protože tunelem jezdí snad jen pod vodou) mě hned zaujalo tím, že jsou v něm koberce. Sice špinavé, ale i tak koberce. Nevím jak je to tu s kriminalitou, v metru i na stanicích je brutální množství kamer. Pokud vynechám strašení o velkém bratrovi, tak by mě docela zajímalo, kam se všechny videomateriál ukládá...

Metrem jsme jeli docela dlouho a vystoupili jsme nedaleko *Port of San Francisco*, který byl celý přeplněný různými umělci v duchu tohoto města. Naživo jsem taky poprvé viděl alespoň nějaké menší americké velké mrakodrapy, a obrovské dlouhé ulice navržené podle pravítka.

Od místa, kde žiju, se to tu liší hodně. Ať už jde o "satelitní městečka" na okraji

San Francisca – domy jsou tu větší a hezčí (alespoň nějaký náznak křídlic na střeše), ale jsou naprosto namačkané na sebe, což třeba doma v Escalonu nejsou. Ale to je jenom ta část, kterou jsem viděl z metra. Tam je hluk, tudíž nižší cena za domy, takže jich developer namačkal hodně na sebe. Těžko říct. A nebo o ten ruch velkoměsta, který pochopitelně na venkově chybí. Taky jsem si všiml výrazně většího počtu menších aut, a truck s korbou, jaký má tady na venkově každý (jeden nebo víc), jsem za celý den viděl snad jeden.

No každopádně tady jsme chtěli zakoupit lístky na prohlídku Alcatrazu, ale ty byly bohužel vyprodané až do úterka (byli jsme tam v neděli), takže jsme jako alternativu zvolili lodní projížďku okolo Alcatrazu a Golden Gate Bridge za \$16. Lístek je volný, a proto můžete vyjet v kterýkoliv čas. Nejbližší byl ale asi až za dvě hodiny, tak jsme se vydali do takového toho turistického centra, kde je jeden obchod za druhým a nakupovali jsme. K tomuhle snad jen dvě zajímavosti – potkal jsem tu dva Slováky, a došlo mi, že češtinu/slovenštinu jsem už měsíc neslyšel živě. A potom v čokoládovém království (tak nějak se ten obchod jmenoval) jsem potkal obyčejnou Milku za \$5, a na v Evropě běžnou mléčnou Lindt čokoládu je tu taky slušná přírážka.

Na snídani jsme zašli do takového pekařství, kde se vystavené pečivo tvářilo jako to evropské, bohužel u toho to zůstalo.

Po nákupech jsme se pomalu vydali směrem k nástupu na loď, kde cestou jsme pořídili pár fotek tuleňů v přístavu. Před naloděním nás fotograf vyfotil před obrovským plakátem Golden Gate mostu; kupodivu to vypadalo na vytištěné fotce hodně reálně, ale přecejen dát za dvě fotky \$22 je celkem dost, takže jsem si ji potajnu počesku vyfotili a fotku jsem potom vyčistil v Photoshopu a rozeslal zúčastněným.

O samotné projížďce toho není moc co říct. Alcatraz je Alcatraz. Byla poměrně malá viditelnost kvůli smogu/mlze, ale nějaký fotky mi přece jen vyšly. Co mě ale dostalo bylo obrovské množství kiteboarderů okolo samotného Golden Gate Bridge, kterých bylo opravdu hodně, a kupodivu nešlo o žádný mladší sportovce, ale často o čtyřicátníky-padesátníky, kteří využívali vln od lodí ke skokům. Někteří najížděli docela dost blízko lodí nebo i blízko sebe. Docela by mě zajímalo, jak často někdo narazí do lodi nebo do někoho jiného, protože občas to bylo fakt natěsno.

Po této projížďce jsme se pěšky vydali do China Townu, trošku jsme sice bloudili, ale s iPhonem a Google Maps jsme se tam nakonec doplazili. Co mě tady překvapilo, byly sídla společností jako Citi Bank s logem a nápisy kompletně v čínštině... jinak tu bylo dost takových těch klasických turistických obchodů, kde se dalo koupit všechno od Enjoy California triček, přes super set 600ti 11,5g poker žetonů s natištěnou hodnotou za pouhých \$40, až po klasické čínské hábity (kimona?). Taky jsme tady byli na večeři, tahle čínská restaurace naštěstí napravila můj špatný dojem z poslední návštěvy čínské restaurace v Brně, kde mi bylo z něčeho dost špatně. Tady jsem toho snědl fakt dost (znáte takový ten otočný talíř v čínských restauracích?) a nic mi nebylo. Potom jsem se vydali nočním San Franciscem zpět ke stanici metra. Sice by mě asi nebavilo celý den stativ nosit, ale večer mě fakt štválo, že ho nemám. Některé budovy jsou v noci úžasné, a to jde "jen" o San Francisco, které nějakými úžasnými mrakodrapy zrovna neoplývá.

Do stanice metra jsme došli už fakt pozdě, tak mě docela překvapilo, že si tam jen tak seděl člověk s notebookem a mobilem položeným vedle sebe mimo jeho zorný pole... A když přijelo metro, tak poslední volný místo k

sezení bylo vedle takových Portoričanů, typ lidí, vedle kterých bych si nikdy nesesl (prostě vypadali jako gangsteři), ale moje nohy měli jiný názor. Trochu nejistě, se zrcadlovkou na krku, jsem si vedle nich sedl, a až na to, že vypadali jako mentálně retardovaní členové nějakého místního gangu, se bavili mezi sebou úplně normálně. No, asi by člověk neměl soudit lidi jen podle vzhledu...

San Francisco podruhé

Shodou okolností jsem se do San Franciska mohlo podívat o pár týdnů později podruhé...

Druhý výlet vezmu jenom stručně. V neděli mě vzbudila SMS od jednoho známého, jehož rodina má taky dva exchange studenty, jež zněla „hey do u and lea wanna go to SF today?“. Hned jsem odepsal že jo a potom se snažil se probudit.

Za hodinu mě vyzvedli a vyrazili jsme na cestu. Tato rodina má pěkný nový Ford SUV něco, takže jsem si užil i samotnou cestu. Narozdíl od minulého výletu jsme tentokrát zaparkovali přímo v centru u Port of San Francisco - sice to nebylo úplně zadarmo (ale žádná pálka to taky nebyla), ale bylo to o dost pohodlnější. Tahle rodina ten výlet nebrala jako “musíme toho stihnout co nejvíc”, což mi maximálně vyhovovalo. První byla v plánu snídaně-oběd aneb brunch. Z prvního podniku jsme po pár minutách doslova utekli, protože nám přišlo, že na jídlo tam nemají nic normální a přesunuli se do jedné surfařsky zařízené restaurace přímo na Pier 39, která byla fakt moc pěkná, vč. map surfařských středisek v Kalifornii, televize s puštěným surfařským kanálem (v USA má vlastní televizní kanál úplně všechno) a podobně.

Nutno dodat, že tentokrát bylo mnohem lepší počasí co se týká viditelnosti, Golden Gate Bridge byl tentokrát vidět červený, a ne šedý, jako minule.

Potom jsme se prošli po Pier 39 až ke stanici San Francisco Cable Car, jinými slovy k takové té typické sanfranciscské tramvaji, na kterou tu byla opravdu slušná fronta. Docela mě překvapuje, že nechávají lidi jezdit jen tak, že stojí zvenku na nástupním schodku a drží se zvenku zábradlí. Tou jsme dojeli až do centra, kde je plno obchodů a mj. jedna specialita, o které asi zase tolik turistů neví (žádné jsme tam nepotkali) – totiž dvaatřiceti patrový hotel St. Francis, který má prosklené výtahy z vnějšku budovy, takže je to taková rozhledna zadarmo. Celkem třikrát jsme vyjeli nahoru a dolů a... při třetí jízdě jsme se zasekli v 31. patře. Vůbec mi to nevadilo a aspoň jsem mohl v klidu všechno nafotit. Asi po hodině se uráčil do strojovny dorazit nějaký technik, který výtah zprovoznil a my jsme byli zachráněni. Chtěl jsem na facebook napsat svůj poslední status, ale osud asi nechtěl, protože jsem se na mobilu nedokázal připojit ani k jedné z asi osmi volných WiFi.

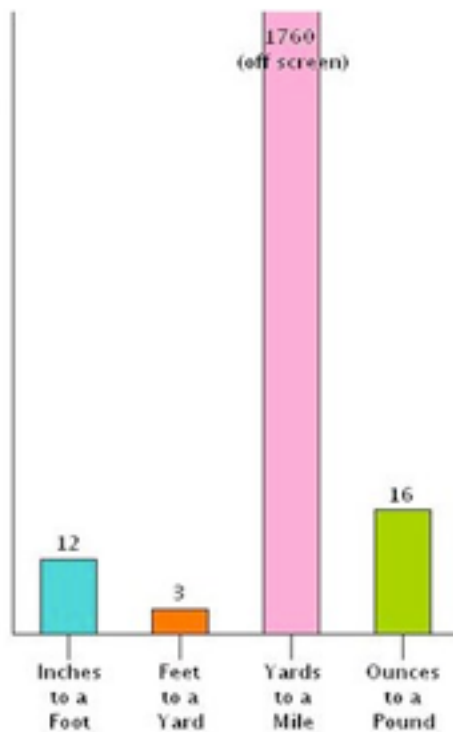
Po tomto dobrodružství jsme šli zpět pěšky přes všechny ty nahoru-dolů ulice až k Pier 39, kde jsme se najedli a potom jeli domů. Celý tento výlet jsem fotil jenom s teleobjektivem (Canon EF 70-200 f4 bez IS), protože se mi nechtělo tahat s fotobatohem jako minule, a fotky překvapivě stály za to. Najedete je na mém flickru (odkaz na začátku knihy) v kolekci USA 2010-2011 v setu 2010-09-26 SAN FRANCISCO.

Život s nemetrickým systémem

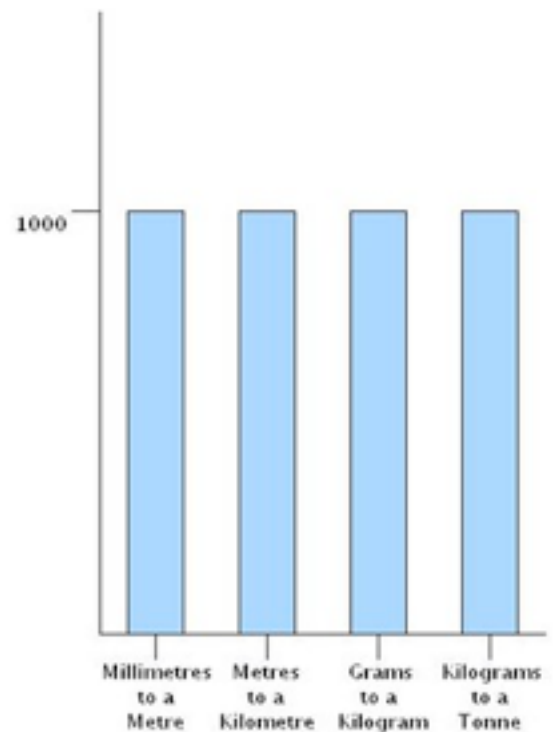
Asi všichni ví, že v Americe nepoužívají metrický systém, ale nějaký zastaralý NElogický systém, který mě tak štve, že ani nebudu hledat jak se vlastně jmenuje.

U čeho bych začal... největší peklo jsou asi vzdálenosti. Co se týká aut, tak míle nejsou zase takový problém. Pamatuju si, že 55 mil za hodinu je 90 km/h a podle toho už se celkem orientuju, jak rychle se pohybujeme (v autě), stejně jako přepočítat rychle vzdálenost z hlavy není takový problém.

Arbitrary Retarded Rollercoaster

Logical Smooth Sailing

Mnohem větší lahůdka jsou ale krátké vzdálenosti od milimetrů po 10 metrů. Host-děda, který nám tady staví nový pokoj, jednou dokonce i mému host-bratrovi vysvětloval, jak se s tím debilním systémem měří. Rád bych to

popsal, ale bylo to tak složitý, že už si to nepamatuju. Ale chápete? Pokud byste 17letému Evropanovi řekli: “Hele tady změř 52,5 cm a uřízni to”, tak neřekne půl slova a udělá to – protože na tom nic není. Změřit 20 a 2/3 palce je ale trochu oříšek, no. Nejvíc mě dostalo, když mi potom říkal, že jednou byl něco stavět v Japonsku a všechno si z metrického systému musel převádět zpět, protože to bylo moc složitý.

Jediné co tady o tom vím je fakt, že stopa (ft) má 12 palců (inch). Protože v Subwayi nabízí buď footlong sendvič, nebo poloviční, který se jmenuje six inch. Ale to je fakt všechno. To sice trochu přeháním, ale fakt to nedává smysl. Orientovat se dá třeba podle Vaší výšky... pokud měřím 180 cm a v USA je to 6 stop, tak se od toho dá leccos odvodit, ale třeba celou atletickou sezónu jsem nevěděl, jaké vzdálenosti lidi skáčou do dálky nebo do výšky o tyči... Až časem jsem si zvykl a začal to posuzovat přímo ve stopách, ale to nic na debilitě nemění.

Dál už to zase taková sranda není. Hmotnost se dá na kilogramy převést vydělením dvěma (z liber), což dělám skoro pořád, i když už ne tolik jako dřív. Z posilovny třeba vím, že 225 liber je 100 kg... a zvedá to tady skoro každěj.

Objemy na pití se tady uvádí natřikrát – v pintách (Pt), uncích (oz) a litrech. Někteří výrobci dělají litrové flašky, někteří 986ml... Ale u objemů to zrovna není takový problém, protože se podíváte na velikost flašky a objem z toho odhadnete, takže zrovna tady ty převody nepotřebuju. Stejně, k čemu mi je dobrý vědět, že to mléko v kanystru (1 galon), má 3 a něco litrů, když stejně zmizí asi tak 13 hodin od koupě? Správně, k ničemu. Přepočítával jsem to jen jednou, když jsem se snažil zjistit cenu pohonných hmot pro porovnání. Galon nafty nebo benzínu tady v okolí stojí většinou okolo 3 USD (cca od 2,85 do

3,15), což při současném kurzu činí přibližně 15 Kč za litr. Inu není divu, že se na amerických silnicích spálí většina ropy.

Stejně tak teploty... sice už jsem si zvykl, ale v předpovědích mám všude nastavené Celsia, protože mi Farenhajtí nedávají žádný smysl.

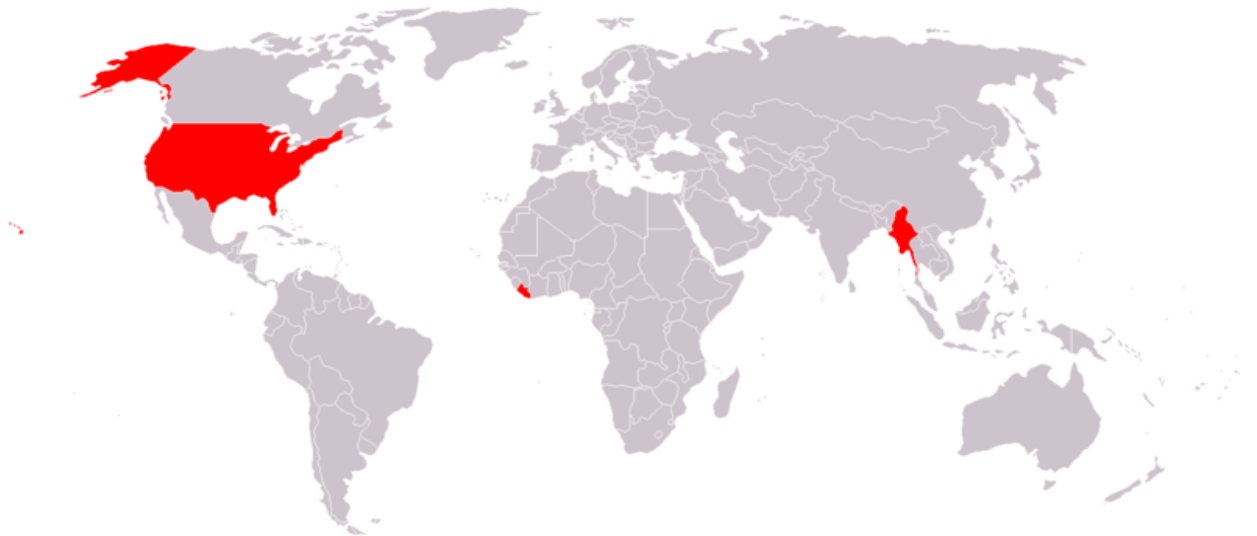
Když už jsme u toho převádění, naprosto jsem si zvykl na dolar. Podívám se na cenu a hned poznám, jestli je přiměřená nebo ne. Ono ani nemá moc smysl si dolar pořád převádět, protože potom se snažím porovnávat ceny s ČR, což je dobré pro zajímavost, ale jinak k ničemu, protože ceny jsou tady jiné. Něco je levnější, něco dražší, něco stejné, ale jestli je \$9.75 za sendvič moc nebo málo se musí porovnávat v rámci cen v USA, ne s ČR. Samozřejmě musím vědět, že pokud nechci za jídlo měsíčně utratit víc jak \$250, tak si ten desetidolarový sendvič nemůžu dávat 2x denně. :-)

Vím, že kdybych si to někde otevřel na Wikipedii a přečetl si to, tak to hned pochopím, ale mně se asi nechce. Stejně tak pokud bych si všude nastavil Farenhajtí, tak bych si na to zvykl, a věděl kdy bude jak moc teplo (pocitově). Ale toto je jedna z věcí, kterou na Americe nechápu. Vždyť kdyby se před 30 lety rozhodli vydat zákon, který by přikazoval uvádět všechno a všude dvakrát (v jejich a metricky), tak dnes už by mohli ty jejich ptákoviny pomalu vypustit.

Trochu jsem Googlil a podle všeho tu byla snaha vlády v 80. letech (takže před těmi třiceti lety jsem to trefil) přejít na metrický systém. Podle všeho na to šli ale hodně zhurta, což pochopitelně vyvolalo velký odpor jednotlivců i orgnizací, a tak vláda od této snahy upustila.

A fakt, že v současné době se téměř na všech lahvích aj. nachází všechno dvojitě je poměrně nová záležitost, která má lidi donutit si zvyknout na metrický systém a od starého postupně upustit. I když to bude trvat asi ještě několik desítek let.

A na závěr mapa všech zemí, které nepoužívají metrický systém:

Druhý rally day a první fotbalový zápas

V pátek jsme se konečně vydali na první fotbalový zápas, který byl první na naší škole (domácí). Tomuto zápasu předcházela opět rally day, ale nebyla to zase taková sranda jako minule. Všehovšudy se předvedly roztleskávačky, potom se na laně přetahovali profesoři se seniorama (po extra pomoci dvou dalších vyhráli senioři), zazpívala se školní hymna a to bylo všechno. Tentokrát měli první dva ročníky zlaté oblečení a poslední dva zase fialové – což jsou barvy školy.

Že jsme se na zápas vůbec vydali byla nakonec spíš náhoda, původně jsme měli jet někam jinam, což ale na poslední chvíli padlo. Samotný zápas začínal asi v sedm, a host-mum se zeptala, jestli chceme jet, asi až v devět. Samozřejmě jsme souhlasili, rychle jsem natáhl mikinu, vyhrabal foťák a běžel zpět k autu. Do malého Focusu (třídveřového) se nás muselo namačkat pět – jel s náma ještě třetí exchange student, který tu je dočasně – ale to je zase jiný příběh. Na zápas samotný jsme proto přišli až v půlce, no ale pořád lepší než nic.

Vstup pro majitele školní karty (která stojí \$50) je zadarmo, pro lidi se studentským ID školy za \$3 a pro ostatní za šest dolarů. Já jsem si ABS kartu nakonec nekoupil, a jak to tak vypadá, za všechny vstupy za ten rok \$50 určitě nedám. Sice jsou na tu kartu i další slevy, ale všechny jen v jednotkách dolarů, takže ta karta je asi hlavně o podpoře školy.

No a zápas samotný byl fajn. Jenom fajn proto, že jsme prohráli. Ne že bych to nějak prožíval, ale dostat nakládačku na domácím poli naší školy přece jen není nějaký oslavný pocit. Samotný americký fotbal je poměrně zvláštní sport. Přijde mi že na každou minutu nějakého pohybu se tak pět minut na něco čeká...

Pocity exchange studenta

Dřív, když jsem si četl články exchange studentů ještě v Česku, vždycky jsem si u toho představil sebe v dané situaci. Vytrhl jsem se z mého komfortního Českého prostředí a představoval jsem si, jaké by asi bylo, kdybych tam místo onoho studenta byl já. A samozřejmě mi to přišlo neskutečné. A to se není čemu divit, kdyby vás někdo teleportoval uprostřed

rozjímání doprostřed americké třídy, asi byste nevěděli, co dělat. Ale takhle to pochopitelně nefunguje.

Přijedete do USA. Zkoušíte první skutečnou komunikaci v angličtině. Postupně se adaptujete na místní prostředí, zvyky a lidi. Potom jdete poprvé do školy. Pár dní trvá, než si zvyknete, jak to tady chodí...

A potom? Sedíte ve třídě americké historie, píšete si zápisky v angličtině, začnete se nudit... a napadne vás článek o ničem jako tento. Kdyby to bylo jednou, tak to nechám být, ale nutkání to napsat se dostavilo víckrát, tak ho tady máte...

Proč si Katy Perry myslí, že je v Kalifornii zelenější tráva

Ještě než jsem odletěl, prohlížel jsem si na Google Mapách fotky Kalifornie, konkrétně města, vesnice a okolí, kde budu bydlet. Na nich toho nebylo, kromě uschlé trávy, nic moc k vidění, a tak jsem usoudil, že tady asi musí být brutální vedro a že tady prší málokdy.

Inu, nezmýlil jsem se ani v jednom.

Nicméně včera si tak kráčím po příjezdové cestě, kde mně vyhodil školní autobus, koukám okolo sebe a něco mi tu neseďí. Po chvilce přemýšlení mi došlo, že vidím zelenou trávu. Všude okolo! A kdyby se nemusela prodírat přes tu starou uschlou trávu a další plevel, všechno by bylo ještě zelenější!

Takže jediný důvod, proč si Katy Perry myslí, že je tu tráva zelenější, je velice prostý. Žádná zázračná zemina, žádné zázračné hnojení, žádná zázračná voda. Prostě tu je tráva zelená jen pár týdnů nebo měsíců v roce... a to je právě teď, když začne na podzim pršet. A když ji tak dlouho nevidíte, tak to potom vypadá sakra zelená

PS: Pokud nevíte, o jaké Katy Perry a zelenější trávě je vlastně řeč, dovolím si připomenout její letošní hit California gurls:

I know a place

Where the grass is really greener

Warm, wet and wild

There must be something in the water.

Zpětně jen dodám, že ta zelená tráva se tu nakonec udržela dost dlouho, více potom v pozdějším článku o počasí...

Den díkůvdání

Díkůvdání je svátek, kdy Američané děkují původním Američanům – Indiánům za pomoc v době, kdy se tady Evropané vylodili. Protože si tehdy neuměli ani zasadit a vypěstovat kukuřici, takže by tu bez nich hladem asi umřeli. Nicméně kdo ví, jestli by jim pomohli i kdyby věděli, že je Evropani budou o pár stovek let později nahánět do rezervací...

Takže o tom to ani tolik není – v dnešním pojetí je to spíše o tom, že se celá rodina sjede i z okolních států, den dva tu pobude, udělají se fotky, sní se spousta jídla (moje rodina za jídlo utratila přes \$750 a každý z hostů dovezl další mraky jídla a zákusků). Jelikož místem rodinné sešlosti byl právě náš dům, měl jsem to všechno z první ruky.

Díkůvdání je také jedním z mála dnů, kdy má většina Američanů volno v práci (tedy kromě těch, kteří pracují v obchodech – ti před půlnocí vyjíždí na zřejmě nejnáročnější šichtu za celý rok).

Jinak mě teď tak napadlo, že v době, kdy jsem byl ještě v České republice, jsem se do školy musel učit anglicky vykládat o Díkůvdání. Kdosi se, jako vždy, zeptal, k čemu nám to bude. Prý k tomu, až někdy budeme v Americe (případně Kanadě), abysme je mohli překvapit, jak už to všechno známe. Už tehdy jsem si řekl, že je to nesmysl a že se anglicky učím proto, abych mohl jet do USA a nechal si to radši osobně povykládat... takže odškrťávám.

No ale zpět k tématu. Ve škole jsme dostali volno na celý týden, během kterého jsem já osobně nic moc nedělal. Měli jsme třikrát cosi naplánované s pár lidma ze školy, ale vždycky to na něčem krachlo. První tři dny jsme strávili s host-bratrem hlídáním dětí moji host-tety; přesněji řečeno jsme hráli od šesti večer do tří do rána Call of Duty: Black Ops po internetu na Xboxu; při této příležitosti jsem si založil Xbox LIVE Gold účet (to jen tak pro zajímavost). Ono vůbec o přístupu Američanů ke hrám bych mohl napsat celý článek.

Ve středu, tedy den před samotným Děkuvzdáním, jsme začali chystat dům a okolí pro příjezd asi 30 lidí. Příprava domu znamená uklidit a to je celkem nuda, příprava pozemku byla o dost zábavnější, protože poslední dny tady celkem přšelo a půda byla celkem rozbahněná. Host-dad proto nastartoval bagr a začal rozvážet hlínu a urovnávat příjezdovou cestu i "parkoviště". Ano, kromě 6 aut, lodi, vodního skútru, čtyřkolek a podobně tu mají i vlastní bagr.

No a ve čtvrtek to všechno začalo. Na to, že to byl Den D, se tady moc lidí až do jedné odpoledne neobjevilo, ale potom se najednou začali všichni objevovat. Napočítal jsem okolo dvaceti aut. Dvě z nich z Nevady a jedno z Oregonu.

Samotný průběh onoho společného oběda nebo co to vlastně bylo není zase tolik zajímavý, prostě si představte největší žranici, co jste kdy viděli a vynásobte ji dvěma a k tomu si přidejte elektrickou pilku na krocana, kterej po americku prostě musí být co největší. Kdo má na stole největšího krocana, ten je prostě největší king.

Snad jen jedna věc. Moje hostitelská rodina po mě a mojí sestře z Německa chtěla připravit nějaké, aspoň trochu tradiční, jídlo z naší domoviny.

Já jsem se rozhodl udělat štrúdl. S pěkným receptem, kde bylo všechno v gramech, jsem nastartoval v mobilu převodník jednotek a zeptal se rodiny, kde mají váhu na suroviny. Asi uhodnete, že žádnou nemají. Při vaření se tu používá velice standardizovaná jednotka, kterou bych volně přeložil jako hrnek (cup). No tak dobře, no. Googlím, kolik těch jejich hrnků se rovná 100 gramům másla. Našel jsem nějaký převodník, a díky němu jsem následně vypočítal (!), že se to rovná asi třetině hrnku. V té chvíli jsem se na to vykašlal a všechny přísady na těsto jsem přidal od oka, protože třeba mouky jsem tam měl dát dva hrnky, ale pocitově jí bylo o dost víc, než kolik jí být mělo. Uplácal jsem z toho jakž takž těsto, který se mi zdálo dobrý, tak jsem ho dál uležet na tři hodiny. Mezitím se v baráku ale vyrojilo milion lidí, samozřejmě všichni museli stát v kuchyni, první místností za předsíní.

Potom proběhlo všechno to ostatní, z čehož zmíním jen to, že jsem se strašně přežral krocana a všeho ostatního. Pro ty co mě znají a ví, že se nepřežírám musím podotknout, že jsem se tak trochu snažil naštvat všechny ostatní, co po každém soustu nadávají, jak budou tlustí. (Od mého příjezdu jsem nepřibral žádný tuk). Jenže potom jsem si, hodně ospalý z krocana, uvědomil, že musím dodělat ten štrúdl. Tak jsem šel pro těsto (po 6 hodinách), rozválel, udělal štrúdl a strčil do trouby. Jenže jsem zapomněl na několik věcí, jako třeba dát dovnitř taky cukr a další přísady, ale řekl jsem si, že to stejně jíst nebudu, tak jsem to nechal být. Nakonec to ale vyšlo celkem pěkně, a prý to bylo i dobrý, ale... no, nic. Radši se naučte něco uvařit doma, 100% to po Vás budou alespoň jednou chtít. Je taky fajn počítat s tím, že mají třeba jen jeden druh mouky a podobně. Jo a mouka se vyslovuje jako flower. Když jsem na to *flour* (mouka) ve slovníku koukal, tak jsem si zabohla nemohl vzpomenout, jak to uchopit.

Co mě osobně zaujalo, byl jeden ex-Polák, který sem dorazil z Nevady. Nevěděl jsem, že není rozený Američan (akorát mě dost překvapilo, jak hezky uměl vyslovit Brno a Ostrava), až později mi někdo řekl, že před cca deseti lety odpromoval na Escalon High jako výměnný student. A potom získal americké občanství tou nejjednodušší (a v jeho případě taky nelegální) cestou. Co mě na tom ale překvapilo je fakt, že neměl žádný přízvuk. A je už druhý člověk, který mluví naprosto perfektní angličtinou a přitom pochází ze z negermánských zemí (Polsko a Kosovo). Takže pověra, že člověk se přízvuku zbavit nemůže, je lež. Schválně jsem se na to ptal a ostatní jen říkali, že by nedokázali určit, z jaké části USA pochází, ale že je cizinec by neřekli. Samozřejmě by ho šlo nachytat na nějakých nepoužívaných slovech, ale rozhodně zněl jako Američan. V USA žije okolo deseti-dvanácti let.

No a v pátek? Bylo mi strašně blbě. Měl jsem normálně kocovinu z jídla. Nakupovat jsem nebyl a i kdyby mi někdo řekl, že mají v akci iPad za \$70, v postele bych se v tom stavu v žádném případě nevykopal. Na internetu jsem ale viděl nějaká videa, jak se ti tlustší z Američanů začínají tlačit ve čtyři ráno do obchodů a nemálo jsem se musel smát.

Poštovní schránky

Jenom taková zajímavost. Asi každý ví, jak vypadá americká poštovní schránka. Taková budka na sloupku s malou vlaječkou, kterou pošťák zvedne, když Vám přijde nějaká pošta.

Nebo ne? Ne. Funguje to naopak. Pokud chcete poslat třeba dopis, jednoduše ho dáte do schránku a zvednete vlaječku. A když okolo projede poštovní auto, ví, že má schránku vybrat.

A USPS (americká pošta) má takový malý minidodávky s volantem na pravé straně, takže při doručování/vybírání pošty nemusí ani vystupovat.

Jak jsem se tu (zatím) naučil anglicky

Napsáno po čtyřech měsících v USA... Ideály každého exchange studenta jsou na začátku asi úplně stejně. Pojedu na rok do Ameriky a naučím se perfektně anglicky. Stane se tak? No, jak se to vezme.

Fakt je, že i když se s oblibou říká, že jde o roční výměnný pobyt, celková doba strávená v USA se rovná 9 až 11 měsícům, tedy nejde ani o celý rok. Jakkoliv se Vám to může zdát jako dlouhá doba, utíká mi to rychle jako voda a hlavně jsem si tady uvědomil, že na naučení jazyka to není zase tak dlouhá doba. Na druhou stranu, asi pět měsíců je pořád předemnou.

No a teď k té angličtině. Jsem tu čtyři a půl měsíce, a rozhodně mužů tvrdit, že tu je nějaký pokrok, ale jak moc?

Co se týká poslechu nebo porozumění ostatním, tak s tím víceméně nemám problém od začátku. Na seriály a filmy v angličtině koukám snad od osmé třídy, české titulky jsem vyměnil za anglické asi o dva roky později, a rok před odjezdem už jsem většinu věci sledoval úplně bez titulků. Takže co se týká běžné konverzace, rozumím skoro všechno, kromě termínů, které jsem nikdy předtím neslyšel. U nich mám potom tendence si k nim přiřazovat nejbližší foneticky podobný výraz. Zároveň to je ale věc, která se pozorovatelně zlepšuje. No a potom jsou tu desítky a stovky malých detailů, o kterých si myslím, že se nedají nastudovat a které posouvají Vaše porozumění v angličtině na další level.

Ty detaily jsou třeba jako když platíte v obchodě a prodavač se Vás zeptá: „Do you wanna bag?“ (Chceš k tomu tašku?)... já jsem poprvé slyšel „Do you wanna back?“ (Chceš vrátit drobný?). Vzhledem k tomu, že to byl asi můj třetí týden tady a já platil patnáctidolarový nákup \$100 bankovkou ještě z české směnárny, trošku jsem nechápal, co si jako myslí. Samozřejmě jsem řekl, že ano. A dostal jsem zpátky i tašku. Až později mi došlo, že na tohle by se zeptal úplně jinak (Do you wanna change?).

Nebo další drobnost, na kterou jsem si zrovna vzpomněl: nedávno jsem si pustil jeden díl seriálu How I Met Your Mother, od kterého jsem ještě nesmazal české titulky. Byl to zrovna díl, kde byl Ted s Marshalllem na roadtripu a hráli hru, kdo první uvidí a oznámí psa. V seriálu potom byla fráze: „Zitchdog! Blue Suburban“, kterou autor titulku přeložil jako „Zitchdog, modrej předměstskej“. Vypadá to jako dobrý překlad, ale když se nad tím zamyslíte, tak Vám dojde, že modrých psů z předměstí okolo nás moc neběhá. Správný překlad by byl „Zitchdog, modrá oktávka“ – Suburban je model sportovního užitkového vozidla (aneb SUV, prostě velkéj americkéj přemístřovač) od automobilky GMC. Rozhodně to nemám onomu překladateli za zlé, když jsem tu byl asi třetí den a host-mum řekla „We'll take the Suburban“, taky jsem vůbec nechápal, co se jako bude dít...

No každopádně, takových detailů jsou desítky až stovky (zaručeně si každý den všimnete minimálně dvou nebo tří), a v nich vidím obrovský přínos tohoto roku v USA.

Taky se pořád snažím zvyknout si na pár lidí, kteří občas mluví hodně zmuchlané. Zajímavé je, že lidé, kterým mám já problém porozumět, mají stejný problém se mnou. Chvíli jsem si myslel, že snad fakt mluví nějak

divně, ale když jsem onomu člověku něco vykládal a on mi řekl „Hey dude, but I don't understand a shit you saying“, ostatní okolo se ho zeptali, jestli náhodou není hluchej, což mě dost uklidnilo. I když je fakt, že on zrovna ten den střílel z brokovnice, a to bez ochrany sluchu, blbec. Takže to jsou takové strasti a radosti exchange studenta.

I když pořád je přízvuk těchto lidí, kterým mám občas pořád problém porozumět, pěkný a kalifornský. Dostat se někde k lovcům krokodýlů do Louisiany, to bych byl v nahranej nezávisle na tom, že jsem roky před odjezdem koukal každý den na filmy a seriály v angličtině... Tuhle jsem ty Lousiaňáky viděl a slyšel v nějaké show na History Channelu a host-dad mi potom řekl, že ten přízvuk je v Louisianě celkem běžný.

A mluvení? Rozhodně mužů říct, že tu je zlepšení. Když se dostanu do něčeho, čemu někteří říkají “flow” stav, kdy nevnímáte okolí a maximálně se soustředíte na přítomný okamžik, mužů v pohodě mluvit o čem chci, a když něco nevím, nějak to okecám. V takových chvílích mluvím hlasitě, zřetelně, no prostě pěkně. Problém je, že je trochu problém se do toho stavu dostat. V praxi je to o něco horší, protože třeba až moc často přemýšlím, jak bych měl to a to asi říct, což mě potom rozptyluje a tak uprostřed věty se zastavím přemýšlím CO jsem vlastně chtěl říct, protože předtím jsem přemýšlel JAK. Tohle se ale docela zlepšilo v poslední době.

Jinak za velký pokrok je považuje, pokud si uvědomíte, že o něčem přemýšlíte v angličtině a takovou třešničkou na dortu je potom sen v angličtině. No, k tomuhle; nikdy jsem nebyl excelentní angličtinář a popravdě ani teď se jim necítím být. Nicméně už v červnu 2010, dva měsíce před odletem, na školním výletě do Anglie jsem zjistil, že mezi anglickým a českým

myšlením mužů celkem pohodlně přepínat. Doslova. Pokud přemýšlím, co musím vyřídit třeba ve škole v kanceláři, přemýšlím o tom v angličtině. Pokud mě napadne článek na blog, napadne mě to v češtině.

A onen slavný sen v angličtině? Už v Česku jsem jich měl tolik, že je ani nespočítám. A to mluvím jen o těch, co si pamatuju. Ono to usínání u anglických seriálu se na tom asi dost podepsalo.

A poslední věc je psaní. Taky tu je pokrok, na povel popíšu tři papíry z hlavy, ale rozhodně vidím, že má angličtině je kostrbatá; ale začal jsem teď hodně číst v angličtině (koupil jsem si Kindle), tak se to třeba časem zlepší.

Vánoční atmosféra v Kalifornii

Naprostá většina exchange studentů chce do Kalifornie. I já jsem chtěl. Popravdě ani nevím proč (no, to zase kecám), nicméně jedním z důvodů bylo teplé počasí po celý rok. Za prvé, blbost. Pokud je toto pro někoho hlavní důvod, jeďte na Floridu.

Nicméně, i když je to teď trochu zima, pořád chodím v kraťasech a mikině. V době psaní tohoto článku bylo do Vánoc jen čtyři dny a já tu vánoční atmosféru prostě necítím. Nejde to bez sněhu. Mám pořád pocit, že je podzim a to má trochu podivný vliv na moji psychiku. Naprosto všechno mi totiž připomíná zimu, konkrétně lyžařskou dovolenou. Včera ráno jsem vylezl ven a byla mlha jako prase. První co mě napadlo, že to vypadá jako na Stubaitalu v Rakousku, kdy byla taková mlha, že jsme dolů jeli tou lanovkou, kterou jsme vyjeli nahoru. Dnes ráno stejný scénář, až na to, že bylo jasno, lehce zataženo a foukal příjemně studený čistý vzduch. První co mě napadlo, že to je stejný

pocit, jako když si na lyžování sundám helmu, abych si provětral zpocenou hlavu... nebo tak něco. A včera, když jsem nechal téct horkou vodu (někdy to trvá, holt ranč) a po pěti minutách jsem se vrátil, všechna ta pára z horké vody mi připomněla... saunu po lyžování. Je to divný, ale fakt nekecám. No, to jsem trochu odbočil...

Někteří američani neznají věc, kterou bych nazval decentní vánoční výdoba a nekompromisně se řídí pravidlem, že čím víc, tím líp. K tomu dodám snad jen, že na mě to nějak nefunguje:

Bez sněhu jsou ty Vánoce dost zvláštní, ale jestli to vypadá, jakože si stěžuju tak je to přesně naopak. Tento stav je totiž naprosto ideální v okamžiku, kdy tu žijete a máte k dispozici auto. Na hory je to totiž jen hodinu

až dvě jízdy, takže kdykoliv si vzpomenete na lyžování, jste tam za dvě hodiny, ale kdykoliv jste doma, nemusíte řešit všechny problémy se sněhem spojené, což se mi dost líbí.

Sice nabalit se do teplého oblečení a jít na procházku v zimě má svoje kouzlo, nicméně teď hodně přemýšlím o tom, že je to jen nostalgie, a tohle jiné kalifornské počasí má v praxi mnoho výhod.

Závěrečné zkoušky semestru aneb Finals

Finals se psaly tři dny, každý den ze dvou předmětů, a ze školy nás potom pustili dřív. Vzhledem k tomu, že autobusy jezdily podle normálního rozvrhu, byla to taky fajn příležitost posedět chvíli ve Starbucks... Tehdy před atletickou sezónou sem tam totiž nechodil skoro vůbec.

No a teď zpět k těm Finals. První den byl totálně odpočinkový, protože jsem psal z Graphic Design a Computer Level I. V Graphic Design jsme kromě krátkého testu měli vytvořit galerii, přičemž zadání znělo „Klient ti z dovolené přivezl hromadu fotek, vytvoř galerii tak, aby návštěvníka něco nutilo prohlížet si další a další fotky“... No, tak tohle jsem teda odflákl brutálním způsobem, protože ony ty fotky byly fotky pana profesora, bylo jich asi 800 a o jejich vypovídací hodnotě bych pochyboval i do domácího alba, natož to někam cpát na web a nutit někoho na to koukat. Takže odfláknuto, ale jelikož tento závěrečný test stejně tvoří jenom nějaké menší procento zámků, bylo mi to celkem jedno (myslím, že to je okolo 10%).

Computer Level I byl o něco zajímavější, ale i tak nuda. Šlo kombinace testů psaní všemi deseti a nějaký stupidní dopisy podle stupidních pravidel,

které si někdo vymyslel, aby se mělo v podobných zbytečných předmětech co učit. Jo, no tohle bylo taky jednoduchý, protože limity jsou tady nastavené velice mírně (na tu rychlost psaní). Kromě toho jsme psali taky test, ve kterém se objevovaly otázky týkající se školních maskotů a podobně... prostě... fraška. Ale mám tu třídu rád, ideální čas vyřídit všechny emaily a trochu si počíst, co je nového doma.

Další den jsem psal ze Senior Math a US History. Senior Math je tak trochu rozporuplná třída, na jednu stranu mi bylo řečeno, že je to naprosto jednoduché, na druhou stranu některé věci jsou občas dost těžké. Konkrétně před týdnem jsme tady dělali opakování právě na tuhle závěrečnou zkoušku, kde jsem byl rád, že jsem to jen nařukal do WolframAlpha aplikace na telefonu, a ono se to vypočítalo (nějaký paraboly a grafy), tak jsem si říkal, že to snad nějak napíšu. No, na tuhle zkoušku jsem přišel pozdě, protože jsme si s Mikeyim vědomě přispali. Dostal jsem papíry se slovy: „No calculator“. To mě zamrazilo v zádech a už jsem viděl to Fko (ekv. pětka)... no ale když jsem začal pracovat, zjistil jsem, že to je naprosto jednoduchý... úroveň tak osmé třídy v Česku (takže ano, je to nejjednodušší matematická třída, kterou jsem si mohl vzít). Nebejt línej počítat, tak jsem si jistý, že jsem to mohl napsat na 95-100%.

US History final byla asi tak nejserióznější, ale i bez učení jsem si jistý, že jsem to napsal celkem dobře. Test byl na 250 bodů, z toho 200 za sto otázek a 50 orientace na mapě. Států jsem dobře vyjmenoval tak 45, a jelikož otázky v testu byly mix z minulých testů, kombinací toho co jsem si pamatoval a vyřazovací metody jsem to rozhodně nenapsal na hůř než na 80%. Doplněno: No, to jsem si moc věřil, 68% test a 95% mapa, celkem tedy 81% a s celkovou známkou mi to pohlo dolů o jedno procento. Problém téhdle testů je, že nevíte

co jste měli špatně, a tak nezbyvá věřit, že váš tip je správný, a pak to takhle dopadne.

Poslední den na mě čekal tělocvik (conditioning) a světová literatura. Conditioning byl super, krátký test a potom hodinu a půl basketbal. A ještě jsem si s učitelem pokecal o tom, jaké jsou Vánoce tady a v Česku a zjistil, že taky kdysi měli exchange studenta z Česka. Až sem dobrý.

Poslední zkouška byla z té literatury. Asi to nebudu ani rozepisovat – Failed. Původně to mělo být 100 multiple choice otázek o jedné knížce, kde bych dokázal aspoň něco sesmolit. Jelikož se ale nějaký pako rozhodlo ukrást tyhle otázky, tak jsme za odměnu dostali 60 short essays questions s tím, že odpovědi musí být celá věta, která musí obsahovat jak otázku, tak odpověď. No, tak jsem se na to prostě a jednoduše vykašlal (knížku jsem nečetl, i když jsem se i trochu snažil), dal si sluchátka do uší, natáhl kapucu a trochu se prospal. Jako naprostá většina lidí ve třídě. Snad to fakt dělá jen 10% známky... Doplněno: Celková známka se mi zhoršila z B na C.

No, a takhle tady asi probíhá potom i maturita (resp. závěrečné zkoušky celého roku, potažmo střední školy).

Sice tady ta škola vypadá moc lehká, ale to jen proto, že jsem si navolil lehké předměty. Pokud byste někdo toužili po tom učit se od ráno do večera jako na gymplu v Česku (ty jo dobrej vtíp, co?), doporučuju následující rozvrh: AP Precalculus, AP US History, AP Civic–Econ, AP Chemistry, AP Physics, AP Biology a AP Literature–English. Uff. Jen tak ze srandy by mě zajímalo, jaký by to bylo, ale rok je na takovýto pokusy moc krátká doba.

Vánoce

Jak už jsem zmínil, vánoční atmosféra tady v Kalifornii je relativně nijaká, takže jsem si to ani pořádně neuvědomil, a už bylo 24., resp. 25. prosince. Poslední tři dny před Vánoce jsme jezdili od rodiny k rodině na různé rodinné sešlosti, což bylo celkem fajn. Zvlášt mě zaujala sešlost rodin od jedněch Portugalců, sem ne zase tak dávno emigrovali (rozhodně skoro nemluví anglicky) a měli tu několik dětí, jedno z nich byl můj host-dad. Může to být jenom můj předsudek, ale dost mě zaujalo, že za jejich chováním nebyla cítit taková ta faleš, která se jinak běžně označuje jako americký úsměv. Ne, že by takoví byli všichni, ale rozhodě je tu skupina lidí, u kterých je to cítit až nepříjemně.

Potom mě taky zaujalo, že i když tady některé skupiny baráků vypadají jako 50 let staré, tak zevnitř jsou mnohem větší, a jsou zařízené normálně až moderně, takže taková zajímavost. "Tradiční" vánoční večeři jsme si tedy odbyli na jedné takové návštěvě.

Ráno 25. mi došlo, že Vánoce tady mají jeden logistický zádrhel a sice fakt, že rozbalování dárků probíhá ráno, což naprosto nedává smysl, ale když chtěou... Takže když už, tak jsme s host-bratrem asi v šest ráno vzali takový ty kravský zvony a šli všechny vzbudit. Přísáhám, že kdyby takhle někdo budil mě, tak po něm vši silou hodím telefon, ale jelikož jsem byl na opačné straně...

Potom se teda jakože rozbalily dárky a vyjedly ponožky, ale to asi není až tak zajímavý. Snad jen dodám, že dárky pod stromkem si dává rodina sobě navzájem a Santa Claus nosí ty věci do ponožek, takže nevím proč jsou tady z

toho ty děcka tak nadšený, když ví, že Santa jim přinese možná tak čokoládu a jejich vysněný bagr leží pod stromečkem měsíc před Vánocema...

Potom jsme v sudu spálili půl tuny všech papírů co zůstal po dárcích a vyjeli jsme k další rodině, kde jsme si vyměnili secret Santa dárky. Já jsem měl mého host-grandpa, kterému jsem dal POW tričko a shodou okolností on měl mě, tak jsem od něj dostal \$20, takže jsem na této výměně inkasoval dolar a pár centů. Dostávat peníze jako dárek je v USA mimochodem naprosto normální, a je to i o dost praktičtější... Velmi rozšířenou věcí jsou tu také dárkové kupony, ať už do internetových obchodů, nebo poukázky na jídlo, benzín nebo různé služby.

Večer byl slavněj krocan (kterej má v sobě mimochodem nějakou uspávající látku, protože jsem po něm byl stejně jako na Děkuvzdání naprosto mrtvej) a toť vše o Vánocích.

Nový rok v Las Vegas

Cesta ze severní Kalifornie do Las Vegas je celkem dlouhá (800 km) a při mých 180 cm by se ve Fordu Focus hatchback dala přirovnat k mučení, ale aspoň jsem při ní stihl napsat jeden článek. Protože jsem měl celou cestu v sedadle před sebou notebook, mám o téhle cestě hodně poznámek... Ale jsou to blbosti jakože na dálnici bylo hodně policajtů a dvě auta na střeše, takže je asi přeskočím. A nebo ne... je celkem zajímavý, že jsem ještě nejel po dálnici, aniž bych neviděl nějakou nehodu. Může to být náhoda a nebo má příšerná jednoduchost získání řidičáku i své stinné stránky.

Vyjeli jsme asi v devět hodin večer a pro sérii zastávek jsme asi v 7 ráno projížděli Mohavskou pouští, kde rostou takový pichlavý stromy (Juka krátkolistá), který prý nikde jinde nerostou. No dobrý, vypadá to jako kaktusostrom, ale moc mě to nezajímá.

Samotná hranice mezi Kalifornií a Nevadou na této konkrétní dálnici není nijak vyznačená, ale přejezd do Nevady jde poznat velmi jednoduše. Kromě toho, že se změní dálnice (z panelové na pěkný hladký asfalt) to vypadá takto: Nic, nic, nic... a najednou mraky obchodů, odpočívadel, kasin a podobně. Určitě je zajímavý taky fakt, že velmi často se objevovaly cedule, že "Next one mile of this highway is sponsored by Zappos". Teda zajímavý, pokud ten obchod znáte nebo jste četli knihu *Happiness Delivered* jejího CEO Tonyho Hsieha. Mimochodem, vedení této společnosti se kompletně

přestěhovalo (většina z jejich tehdejších 120 zaměstnanců) ze San Franciska přímo do Las Vegas.

No a potom už to bylo do Vegas kousek, bydleli jsme v domě host-grandma a jednoho Poláka, ex-exchange studenta (fakt nevím, proč bydlí spolu a je mi to celkem jedno). Tento Polák kromě toho, že pracuje u LVPD (Policie), vlastní klasický Ford Mustang (asi to není přímo ten ročník z *Gone in 60*, protože ho koupil za \$1200, byť v polorozpadlém stavu; ale asi bude blízko, protože vypadá hodně podobně Eleanoru; kompletně a originálně zrenovovaný Eleanor v USA prodáte hodně nad \$100 000), Pontiac GTO (auto z XXX) a Chevrolet Corvette. Tomu říkám pěkný splněný americký sen. V té době byl na návštěvě i jeho táta, který vůbec nemluví anglicky, jediný co jsem mu rozuměl já bylo něco jako „Možeme mlovit po česku.“

Jejich dům se nacházel ve starší části města, kousek od letiště (letišť v Las Vegas mi mimochodem přijde perfektní pro spottery), ačkoliv letadla slyšet vůbec nejsou. Není to ani tak úplně řadový dům (kterých se staví tisíce okolo Vegas a vypadají jeden jako druhý), každopádně je obrovský, s bazénem, maličkou zahradou a citrusovníkem. Celkem fajn.

No a ze samotného města jsem během dvou dní viděl část stripu, navštívil pár hotelů a Madame Tussads Wax Museum. Bohužel jsem se nedostal k hotelu Bellagio, protože NĚKDO byl moc línej a taky prej byla moc zima... (lehce nad nulou). No nic, proč mi to zas tolik nevádí se dočtete dál.

Tohle se těžko popisuje na blog, pokud neznáte souvislosti, tak jen napíšu, že na Silvestra jsem byl doma a koukal na televizi na přenos oslav nového roku... když jsem to tak sledoval, tak jsem došel k názoru, že v Las

Vegas je to stejně celkem nuda, když Vám není 21 – a to rozhodně není jen kvůli nemožnosti pití alkoholu, prostě Vás do barů, klubů a kasin ani nepustí (“Can I see your ID?” jen protože jsem se procházel mezi herníma automatama a neměl náramek), a rozhodl se sem vrátit na Nový rok v roce 2013 a zažít opravdový náboj Las Vegas, spojit to třeba s lyžováním, focením ohňostroje, návštěvou skutečných kasin (to, co je na fotkách jsou v podstatě jen haly hotelů) a podobně. Uvidíme.

No a k cestě zpátky jenom dodám, že jsem tady v USA poprvé viděl snůh. A narazil do nás truck, kterej nás při couvání neviděl (jen plechy). A a tak trochu hodně jsem se bál (v první verzi článku bylo napsáno “posranej strachy”, ale to jsem už přehánel), protože moje host-mum (měl jsem nutkání napsat obecně Američani, ale to bych jim křivdil) na údržbu aut naprosto kašle, takže jsme tenhle trip jeli na naprosto sjetých letních (možná univerzálních, ale rozhodně ne zimních) pneumatikách.

A tady je ještě několik zajímavostí z Las Vegas:

V italské části Las Vegas je uvnitř hotelu kompletní benátské náměstí včetně falešné oblohy, takže když jsme tam vešli, docela nahlas jsem utrousil „What the FUCK???”. Vypadalo to fakt reálně (na první pohled) a za zmínku stojí, že tam italsky vypadající borec prodával italskou zmrzlinu, které bych i věřil, že je z Itálie. To zdůrazňuju, protože už jsem tu byl v “italské” pizzerii, ale pizzu měli normální americkou. Vlastně by tomu snad ani neměli říkat pizza.

Další věc, která mě zaujala bylo jedno odpočívadlo, kde jsme zastavili cestou do Vegas. Kromě kamionů, které jsou na mezistátních dálnicích

OBROVSKÝ, tu byly taky karavany (RV), velké jako autobus Student Agency a za nima ještě 10 metrů dlouhý vlek. To mě jen tak zaujalo. I samotné odpočívadlo působilo velmi moderním dojmem, i když v tu chvíli vypadalo jako po vymření v nějakým postapokalyptickým světě, bylo tam asi 15 automatů na všechno možný. To ale potvrdilo moji domněnku apokalypsy, protože Mt. Dew z toho automatu fakt chutnalo jako dva roky prošlý.

Mlha

V Kalifornii sice nejsou vánice ani namrzlý silnice (no, možná trošku dvakrát do roka, jinak tomu říkají *black ice*), za to tu během zimy bývá pravidelně mlhavo. Zatím sice žádná mlha že není vidět ani na kapotu auta, jak tu s tím všichni straší, ale celkem často je vidět fakt málo.

No každopádně dneska ráno si tak stojím na příjezdově cestě a čekám na autobus, který okolo mě projede s otevřeným oknem a řidič křičí, že je moc mlha na to, aby zastavil, a já přešel silnici.

Takže žádná škola dneska, ale výhra to taky není, ta nemožnost cokoliv tady dělat mě pomalu ale jistě přestává bavit.

Monterey

Tento únorový týden bylo ve škole volno (President's week) a tak jsme se na první tři dny vydali k oceánu, konkrétně do oblasti Monterey Bay, která je od našeho města vzdálená asi tři hodiny jízdy. Při poslední osmihodinové cestě do Las Vegas jsem docela trpěl, toto bylo oproti tomu fakt kousek.

První dvě hodiny jsem prospal a probudil se kdesi za San Franciskem – a můj první dojem byl, že jsem se probudil do úplně jiného světa. Abyste pochopili, oblast kde žiju je naprostá rovina od nevidím do nevidím (doslova), se silnicemi navrženými dlouhé desítky mil podle pravítka, s žádnou vegetací okolo.

Monterey Bay je ale přesný opak. Silnice skrz lesíky, přes kopce, prostě jako v Česku. A tento super pocit umocil fakt, že bylo fakt pěkně – a tak jsem stáhnul okno, v iPodu vyhrabal playlist *Hot Summer*, který jsem skládal celou „zimou“, a užíval si čerstvého oceánského vzduchu.

V této oblasti se nachází na místní poměry relativně dost historických měst a budov, takže opravdu bylo na co koukat. A já jsem si nemohl nevšimnout toho enormního množství MTB trailů a cyklistů. Poprvé jsem tady viděl cyklistu, který nejel na 'celoodpruženém' kole za \$100 z Walmartu, ale na pěkném celoodpruženém Specialized kole. Teda ne jednoho, ale desítky.. Prostě pohodička.

Po příjezdu k hotelu (nějaký low-budget Summer Inn, ale nebyl špatnej) jsme se jenom ubytovali a šli se projít na pláž. Pokud by Vás zajímalo, jak moc je oceán studenej v únoru, tak Vám jenom řeknu, že kurevsky moc. I přesto tu ale bylo pár surfařů v neoprénu.

Další den po snídani (která v tomto hotelu znamenala nabrat si na recepci džus a cereálie, a odnést si to na pokoj) jsem se vydali do Monterey Bay Aquarium. Sice mě to moc nezajímalo, ale co musím uznat je fakt, že to měli fakt moc pěkně udělaný, a i když jsme tam byli přes tři hodiny, člověk se tam nenudil.

Potom jsme se jen tak procházeli po městě, pojedli jsme v mexické restauraci, kde jsem si objednal asi půlkilový burrito, který jsem teda rozhodně nesnědl celý (narozdíl od někoho kdo furt tvrdí 'I am so fat but I don't wanna do any sport. I get skinny when I get back to Njemecko'). Po tomto výletu jsme opět zastavili u moře, v relativně dost pěkné části města. Golfový hřiště, pěkný baráky všude okolo, krásná high school, no prostě místo, kam bych se klidně i přestěhoval. Konkrétně, jak jsem zjistil později, ta high school se jmenovala Pacific Groove, kde jsem později byl znovu, tentokrát na atletických závodech. Jen je strašná škoda, že ten den pršelo a tak jsme to zabalil brzo a odjeli bez tradiční návštěvy oceánu po závodech. Dokonce na track teamu bylo pár lidí, kteří se přihlásili kvůli těmto závodům.

K večeru jsme se rozhodli zůstat ještě jeden den, a tak jsme většinu večera strávili hledáním hotelu. Nakonec jsem poprvé využil v praxi Priceline (priceline.com) aplikaci na iPhonu, přes kterou jsem našel podobnou ubytovnu jako den předtím, ale navíc s výřivkou a saunou – a to vše za polovinu ceny (\$60 pro čtyři), takže celkem spokojenost. Považuji to za dobrou trénink pro budoucí roadtrip po USA. Jen tak pro zajímavost, 100 MB dat u AT&T na předplacené kartě stojí \$20. To je docela dost, bohužel se na onu předplacenou kartu nedá objednat neomezený balíček dat, který je za \$35 na měsíc. Na druhou stranu, lepší než ručně obvolávat hotely někde ze zlatých stránek. Jinak si člověk může jít sednout do Starbucks a mít to zadarmo.

Další den jsme se vydali na 17 Mile Drive, což je taková okružní cesta po pobřeží Pebble Beach, s asi 20 místy, kde se dá zastavit a vidět plno zajímavých věcí. Co mě tady extrémně zaujalo byly obrovské baráky, klídeček a golfový hřiště všude okolo (ano, opakuju se). Takže jsem se rozhodl, že důchod strávím

tady, ne na Floridě. Ale vážně, tady žít musí být paráda. Ceny těch hradů se ale pohybují od \$750 000 za ty menší, takže musím vymyslet druhé Facebook.

Odsud jsme se vydali do Mystery Spot nedaleko Santa Cruz, a to bylo celkem zajímavý. Víceméně jde o barák postavený nakřivo na kopci, který chytře využívá různých optických klamů, a díky tomu při průchodem oním stavením máte pocit, že je všechno špatně. Ale docela dost mě překvapilo vážnost otázek některých návštěvníků, kteří si zcela vážně mysleli, že na tom kopci je fakt nějak pokřivená fyzika. Včetně mojí host-mum, tak jsem si otázku jestli tomu fakt věří nebo si celou dobu dělá srandu nakonec odpustil.

Potom už jsme se vydali do Santa Cruz a domů. Santa Cruz je v únoru celkem nuda, všechno je zavřený a je docela zima, ale to nebránilo několika nadšencům hrát beach volleyball jen v kraťasech a tričku.

Abych to nějak shrnul, Monterey rozhodně doporučuju každému, kdo se do Kalifornie vydá na výlet, v létě to tam musí být úžasný. Víc už na fotkách (opět jsou na flickru, odkaz na začátku knihy) – tentokrát jsem se víc než kdy jindy snažil zachytit Ameriku takovou, jakou si ji většina z nás představuje (tj. velký auta a podobně)... Nedávno jsem projížděl Mexickou čtvrtí ve Stocktonu, a to byl přesnej opak. To ale asi vidět nechcete, nehledě na to že bych se asi bál fotit i z auta. Něco jako ten cikánskej slum v Mostě.

Sport, tlouštíci a kuřáci v USA

Myslím, že Amerika je tak nějak proslulá svojí obézností a před odjezdem mi nejménou bylo řečeno, že se beztak brzo z vlastní vůle vrátím, protože všechny holky tady budou tlustý a hnusný... Velice často jsem

slýchával, že až 75% americké populace je obézní. Tohle číslo mi přišlo celkem trochu nadnesené, tak se pojděm podívat na nějaké oficiálnější čísla.

Dle OECD, v roce 2010 mělo 68 % dospělé populace nadváhu a 34 % jich bylo obézních, což jim skutečně zajišťuje světové prvenství. Jen pro porovnání, v Česku jsou tato čísla 52 % a 17 %.

Na středních školách je ale situace diametrálně odlišná, a důvod je relativně prostý – sport. Sport je něco, čím větší část školy žije, něco, před čím do pozadí ustupuje všechno ostatní (vč. studia). A nejde jen o sport, třeba na mojí škole je první rok povinná P.E. třída (tělocvik), ovšem narozdíl od našeho školství, tady je rozvrh každý den stejný, a proto je nějakých 45 minut sportovní aktivity denně pro všechny zaručeno. A naprostá většina lidí u této třídy potom zůstane, i když už jen ve formě conditioning třídy (což je na mé škole 4x týdně posilovna a 1x věci jako běh, basketbal, bleacher mile apod.). Zním i pár lidí, kteří mají conditioning 2x denně a k tomu ještě pre-period (hodina před začátkem školy) pro sportovce (v podstatě další conditioning). Asi potom není nic překvapujícího, že tihle borci si dávají 100 kg na benchpress na zahřátí. Od té doby co jsem začal dělat track, a do školní posilovny jsem se tak dostal i po škole, jsem tam viděl lidi zvedat i 142 kg (tj. 3x 45 lbs [20 kg] závaží na každé straně)... Těchto lidí je samozřejmě jenom pár, ale asi to dá nějakou představu, s čím se tady můžete setkat.

A to by byl jenom conditioning. Potom jsou tu ony sporty, a to znamená několikahodinová dřina po škole. Každý den. Dokonce i během prázdnin. Třikrát se na trénink vykašleš a po čtvrté už nemusíš chodit znova. Pokud jste někdy viděli nějaký film, kde trenér nutil třeba fotbalisty (což je tady nejpopulárnější sport na středních školách) sáhnout si na dno, tahat 60 kg

závaží na saních po trávě (dělali jsme to i pro atletiku a 20 kg bylo víc než dost) a běhat po lavičkách až do vyzvracení obědu, věřte tomu, že to může být (a je) realita. Klasik by řekl, že v koších okolo hřiště bude zase nablito. Ale všechna tahle dřina se vyplatí a Escalon Cougars v prosinci vyhráli státní šampionát ve fotbalu ve své divizi (III). Asi Vám to nic neřekne, ale byla to tady poměrně velká věc, o které se v novinách psalo ještě měsíc poté.

Division III California State Football Champions

Ono jen takhle z popisu se to může zdát, jako že po prvním tréninku čehokoliv umřete, ale do týdne se na to dá zvyknout. 800 metrů na zahřátí, zlikvidovat si břišní svaly (abs), udělat asi 100 kliků, naběhat přes 4 km,

nasprintovat přes 2 km, a to všechno během dvou hodin? Dá se na to zvyknout. A to si pořád myslím, že jsme akorát začali a bude hůř.

No každopádně, tohle je důvod, proč naprostá většina lidí na střední je ve formě a to i přesto, že každý den obědvají v Burker Kingu, Taco Bell apod. (to je realita, já 3x týdně chodím do Subway, 1x do BK a 1x do TB), a zároveň taky důvod proč je tu minimum kuřáků.

Co se týká kouření, tak tady je ještě jeden zajímavý fakt, a sice ten, že kouření naprosto vymizelo z amerických filmů a propagováno je tu velmi minimálně. Nízkému procentu kuřáků taky pomáhá fakt, že koupit si cigarety je stejný problém jako koupit si alkohol. Pokud nesplňujete věkový limit, absolutně si neškrtnete. Ještě na nějaká ta procenta. Sice to jsou data z roku 2005, ale i tak celkem zajímavé. V USA celkem kouří 24 % lidí nad >15 let (z toho většina určitě budou dnešní důchodci, kteří kouří celý život), v Česku je to rovných 35 %. Bohužel se mi napodařilo najít starší data pro porovnání situace předtím, než se to začalo hromadě omezovat.

Jak už jsem zvýraznil výše, čísla ohledně obezity se týkají pouze dospělé populace, a tam bych s klidem věřil i těm 75 % (nakonec, realita je 68 %). Kdykoli jdeme na nějakou akci, ať už jde o wrestling tournament nebo třeba zábavní park, každé druhé (dospělej) je tlustej jak prase (s prominutím), v jedné ruce hotdog, v druhé Colu a jedeme. A tím tlustej mám na mysli typ lidí, kteří by si skutečně v letadle měli platit dvě sedadla. Víím, že bych se lidem neměl takhle smát a karma mě za to jednou profackuje, ale většinou si ty lidi za to můžou sami. Představte si nějakou osobu, trochu při těle, ale (ještě) ne ten typ 'dvě sedadla v letadle'. Byli jsme na výletě, v pěkném městě, kde bylo hodně cyklistů a vůbec tam lidi sportovali víc, než jsem byl zvyklej vídat tady

doma (v Escalonu, USA). No a ten kdosi tam pronesl větu, při které jsem měl nutkání se nahlas se rozesmát. (píšu v mužském rodě, ale nemusí být). 'Víš, kdybych bydlel tady, vůbec bych nebyl tak tlustej. Do obchodu bych jezdil na kole a vůbec bych víc chodil pěšky'. Tohle, dámy a pánové, řekl někdo, kdo je schopnej autem přejet v komplexu obchodů (nevím k čemu to v Česku přirovnat, něco jako menší sídliště a místo paneláků jsou okolo různých obchodů) přejet asi 20 metrů autem z Walmartu k burrito trucku (auťák, kterej prodává burrita). Někdo takovej nebude jezdit do obchodu na kole i kdyby bydlel v sebesportovnější oblasti na světě, ale taková je už holt nátura Američanů. Pěšky jenom z domova do auta, zbytek už se dá vyřídit z něj. Drive-thru tady zdaleka není jen u fastfoodů, ale i u bankomatů, Starbucks, některých specializovaných obchodů apod.

Náhodně vybraná fotka z jedné (a toto ještě není tak strašný)

Ale začíná se tady už v útlém věku. Já kdybych bydlel ve městě, tak si koupím kolo a jezdím na něm všude a každéj den do školy (případně bych chodil pěšky). Američan ale do 16 jezdí školním autobusem a od 16 autem do školy, a to i v případech, kdy bydlí 5-10 minut chůze, tedy kousek. Samozřejmě jsou i výjimky, ale tady to začíná.

První náboženský zážitek

Pokud jsem před získáním hostitelské rodiny měl z něčeho skutečně trochu strach, byla to obava z toho, že se dostanu do příliš náboženské rodiny, budu muset chodit do kostela, celý rok poslouchat o Lordovi, a pak to od nich nakonec ještě chytit. Tohle se naštěstí nestalo, do kostela chodí jenom můj hostdad, a to ještě jenom asi 4x do roka a nenutí mě tam chodit taky.

Takže, jak jsem se k tomu náboženskému zážitku dostal? Dnes jsem si tak krácel po chodbě, přemýšlel, jestli půjdu do Burger Kingu nebo do Taco Bell, když v tom mě v rozjímání vytrhl jeden kamarád, který šel chodbou naproti mě a řekl, ať jdu s nima. Koukl jsem se kam vlastně jdou a rychle mi došlo, že dnes je 'něco něco \$1 pizza lunch at room 1' (školní rozhlas). Tak jsem ho poprosil o dolar, protože jsem neměl žádnou hotovost a stoupl jsem si do fronty.

Nevím proč, ale mám pořád potřebu počítat si, jaký můžou mít lidi z jejich byznysu profit. Konkrétně na amerických školách jsou časté *fund raising* (získávání finančních prostředků) večere. Řekněmě, že klub potřebuje peníze, tak koupí pizzu za \$10, rozřeže ji na 12 kousků a ty prodává po \$2; něco na tomto principu. Tak jsem vešel do třídy, rozhlédl se... hmm, pět krabic pizzy (z

téhle konkrétní pizzérie to bylo okolo \$40), tři balení plechovek po osmi, to dělá nějakých \$15 plus krabice sladkostí, který se prodává v Costcu (americká obdoba Makra) za cca \$10. A ve třídě nebylo víc než 40 lidí, tak tak jsem si říkal, že jestli je tohle fund-raising, tak se asi někdo přepočítal a já jsem přemýšlel, kde je teda háček.

No, ten háček přišel asi po třech minutách. Nějakej náboženskej s náboženským proslovem. Začal hodně obecně, jakože to, co člověk v životě hledá je tohle a tohle. Potom ale značně přitvrdilo a když jsem tam tak stál a poslouchal ho, říkal jsem si, že to je ale docela brutální vymývání mozků (i přesto se to ale ani nepřibližovalo dětským náboženským táborům v USA). Rád bych Vám sem něco z toho přepsal, ale tak nějak záměrně jsem ho neposlouchal a to co jsem slyšel jsem záměrně zapomněl.

Na závěr modlitbička a konečně otevřeli dveře (ne, že by byly zamčený, ale přecejn mi přišlo blbý odejít) a já jsem mohl vypadnout.

No, ale můžu Vám říct, že za \$1 se v USA takhle hodně jen tak nenajíte. Popravdě, ta „dvacetikoruna“ tady nestačí ani na minipytlík brambůrek nebo půllitr vody (maximálně ve školní jídelně).

No jinak obecně celkem dobrý, samozřejmě tady o hodně víc lidí věří v Boha, naštěstí jsem ale ještě nepotkal nikoho tak pobožnýho, že jediný o čem by mluvil by bylo „Oh, thank you Lord for that penny I just found“. Na těchto obědech jsem byl během roku ještě víckrát, ale potom už to nebylo tak strašný, jako tahle první zkušenost. Hned druhý oběd měl řeč nějaký mladý kastelán a ten naopak mluvil velmi rozumně.

Počasí v severní Kalifornii

Když jsem přijel, tedy na začátku srpna, počasí bylo přesně takové, jaký si ho asi v Kalifornii každý představuje (alespoň v Long Beach v jižní Kalifornii). Obrovské vedra přes den, dusno, v noci relativně zima, ale pořád okolo 15-20 °C. Krajina naprosto uschlá, všude seno a prach. Takhle to šlo asi měsíc, když se najednou objevilo pár mráčků a s nimi o trochu stínu.

Sucho... a sucho a sucho. Zářít 2010.

A tohle byl denní chleba asi až do podzimu. Pomalu se začalo ochlazovat, a se zimou přicházely i první deště. Takže na podzim se vlastně všechno začalo zelenat.

První opravdu třeskutá zima byla okolo Dne Děkuvzdání. Pamatuju si, že tehdy se na jednom z aut ráno vytvořila jitřenka a já do ní napsal nějaký rádobyvtipný vzkaz ("*It's cold.*"). Možná, že jsem viděl i nějakou tu zmrzlou kaluž. Tu noc bylo asi -4 °C pod nulou.

I v tomto počasí jsme doma měli několik parties, vyznačovaly se tím, že všichni byli namačkaní u krbu (pokud zrovna nehráli beer pong) nebo venku u hořícího sudu, kde jsme za večer byli schopní spálit slušnej objem dřeva. Připadal jsem se tehdy jak chudák bezdomovec, kterej ale má to štěstí, že může sbírat dřevo se čtyřkolkou z devíti akrů pozemku, aby se aspoň ohřál.

Co se týká těch mlh, bylo jich tu hlavně přes zimu opravdu hodně a místy nebylo vidět dva metry před auto. Každopádně pokud je mlha fakt extrémní, což letos dle místních usedlíků nebyla, může ze stát, že kvůli tomu na celý den zruší školu. Nakonec se tak ale nestalo, což je dobře. Ono se totiž všechny tyto dny přesouvají na konec školního roku, což jsem předtím neveděl; může se tak třeba stát, že místo konce školy ještě 27. května se skončí o týden nebo dva později, což bych asi moc nechtěl.

Prosinec byl relativně teplý, ale kraťasy s tričkem jsem přecijen vyměnil za rifle s mikinou. Začalo být docela větrno a po nocích i mlhavo, což byl docela problém. Vítr byl opravdu studený a přecházet po venkovním kampusu, to mi byla i fakt zima. A to ani nemluvím o tělocviku, do kterého se člověk musí převléct do kraťasů a trička.

Toto relativně platilo i pro leden až březen. Chvillemi byla fakt zima a větrno, chvillemi bylo příjemně, že se dalo chodit jenom v kraťasech a mikině.

Konkrétně okolo 20. ledna byla fakt, hezky, sluníčko svítilo, ptáčci zpívali a tak.

Přijde mi, že relativně nejkritičtější období bylo ke konci března, týden až dva po onom zemětřesení v Japonsku (by mě zajímalo, jestli to má nějakou souvislost). Počasí byl naprosto nepředvídatelné, naprosto neodpovídalo předpovědím, spouštěly se naprosto hustý lijáky a jeden den dokonce kroupy... Tohle období ale skončilo a dnes tady bylo 28 °C a vedro na padnutí (6. dubna). A to hlavně na atletickém tréninku. A to si pamatuju, že tady bejvalo až ke čtyřiceti. Každopádně dle dlouhodobých předpovědí by se odteď mělo už jen oteplovat, takže já si jdu asi objednat pár dalších kraťasů a triček.

Jinak sníh jsem tady v Kalifornii viděl. Jednou. Bylo to v městečku Summerville. Přesně.

Bohužel na to lyžování tady nějak nedošlo, i když dvě hodiny odsud ještě sníh je; protože ale přestává pravidelně pršet, asi tam dlouho už moc dlouho nevydrží. Na druhou stranu, je duben, to už pomaličku končí sezóna i v Alpách.

Jinak v tomto článku mluvím o severní Kalifornii, dá se tedy očekávat, že v jižní (tedy okolo Los Angeles atp.) bude průměrně tepleji.

Track & Field

Přiznám se, že osobně jsem přihlášení k atletickému teamu nějak moc dopředu neplánoval - což byla chyba. Naštěstí jednou jsem ale takhle šel s někým z oběda a řekl mi, že bych to měl zkusit. No, a jsem mu nakonec vděčný

za suverénně nejlepší část celého mého pobytu. Po rozhodnutí přihlásit se mě čekalo vyřízení *physical*, což je zdravotní prohlídka. V podstatě vyhodil \$30 za nic... Tady si stoupni, předklonit, zvednout jednu nohu, druhou nohu, zvážit, změřit a nazdar. Papír jsem odevzdal trenérovi (který je taky můj učitel v PE a má mě rád a od začátku ví, že Česká Republika je Czech Republic, protože tam půlka jeho rodiny dělá(la) trenéry) a potom už jsem se nedočkavě těšil na první trénink. Hehe. Důvod toho sarkatiského dodatku znáte z článku o sportu v USA pár kapitol zpátky.

CO VLASTNĚ TRACK JE?

Track and field je atletika. V té jako takové můžete dělat atletické (track) a/nebo polní (field) disciplíny, v angličtině *events*. Atletické disciplíny jsou sprint (100, 200 a 400 metrů), běhy na střední a dlouho vzdálenost (800, 1600 a 3200 metrů), překážkový běh (110 a 300 metrů; *hurdles*) a štafety (4×100 nebo 4×400 metrů; *relay*). Polní disciplíny jsou skok do dálky (*long jump*), do výšky (*high jump*) a skok o tyči (*pole vault*). Pro silnější jedince je tu pak vrh koulí (*shot put*) a hod diskem (*discus throw*).

Každá skupina disciplín má vlastního trenéra, já dělám výhradně sprinty, a s tím i překážky (skok do dálky by byl asi jednodušší, ale...). Tady ale chci napsat jednu věc. Pokud se do USA vydáte a na jaře nebudete mít co dělat (track & field je jarní sport), rozhodně se na tohle zapište, protože tady se disciplína najde fakt pro každého. Osobně tak trochu lituju, že jsem se na začátku nepřihlásil na *cross country*, což jsou přespolní běhy. Důvod, proč toho nelituju zase tak moc, je fakt, že cokoliv na 800 metrů není pro mě, ale přecejten... asi by to za to stálo, a pokud už běháte doma, není co řešit.

DRUHY ZÁVODŮ (TRACK MEET)

V zásadě jsou tři druhy závodů: Tím prvním je *competitive practice* (závodní trénink), kdy sice soutěžíte proti jinému týmu, ale v podstatě o nic nejde, je to spíš o tom si to vyzkoušet a poprvé opravdu běžet na 100%. Tohle jsme měli jednou hned na začátku sezóny, asi dva týdny po prvním tréninku.

Potom je *dual meet*, ty máme většinou ve středu po škole a soutěží se jen proti jedné škole. Cílem je být rychlejší než oni (takže můžete zaběhnout třeba nejhorší čas v životě, ale pokud jste rychlejší, je to jedno), získat body pro tým a vyhrát na body.

A nakonec jenom *meet*. Tyto závody jsou v sobotu, zabere to celý den, závodíte proti plno týmům. Závodíte hlavně za sebe, pokud jste dost rychlí, tak dostanete i nějaké ty medaile.

Sice jsem to asi dost zjednodušil a sám tomu zase tolik nerozumím, ale pro představu to celkem stačí.

A potom jsou ještě dva druhy sportovišť, *all-weather* a *klasika*. *All weather* stadiony jsou krásný a jak název napovídá, dá se tam soutěžit kdykoliv, nehledě na to že se na tom povrchu mnohem příjemněj běhá. Vlastně je to podobnej druh povrchu jakěj máme na gymplu, akorát není 40 let starej. Teda, společný to teď má asi jen to, že to vypadá jako guma, technologie je tady asi mnohem lepší. Na jedné vysoké škole nedaleko odsud, *Delta College*, mají prý dokonce povrch, který vás dokonce nutí běžet dopředu a je to stejná technologie, kterou použili v Pekingu na olympijský stadion. Jenom samotná běžecká dráha stála přes tři miliony dolarů, a to je ještě levný, protože

právě Deltu ta společnost použila jako místo, kde komunistům, pardon, sportovním komisařům z Pekingu, tento povrch předvedli. Bohužel se mi nepoštěstilo na něm běžet.

PRVNÍ TRÉNINK

Ještě před prvním tréninkem jsem si na internetu objednal boty, protože v mých plochých skate botách se blbě chodí, natož abych v nich cokoliv běhal (zahřívací kolečko v PE nepočítám). Sehnal jsem na 6pm.com (obchod, kde Zappos vyprodává) pěkný Nike Air tenisky, přihodil pár triček po \$8 a objednal. Všechno to přišlo v pátek, před prvním tréninkem v pondělí. O samotném prvním tréninku toho asi nemá moc smysl psát, je to jako první týden ve škole, nic moc se nedělá. Rozhodně ale musím popsat atmosféru, která byla ten první týden naprosto úžasná. Druhý wow efekt “ty seš exchange student???”. Fakt to bylo perfektní a nebylo to jenom tím; byl to jeden z prvních výrazně teplejších týdnů (tuším to bylo někdy v únoru, ani nevím), a zatímco jsem na facebooku četl zprávy jak sněží a všechno je na hovno, já jsem se v tričku a kraťasech opaloval při čekání na odvoz domů a zároveň se bavil s novějma lidma. Těžko se to popisuje, ale tyhle začátky byly fakt úžasný.

BĚŽNÝ TRÉNINK

Doteď si pamatuju, jak jsem ze začátku často psal na facebook a do svého osobního deníku statusy jako “i dont feel my legs” (necítím nohy) a “nechápu, jaktože jsem ještě neumřel”. První týden nebo dva byl fakt záhul, jelikož jsem nikdy neběhal, ba jsem to dokonce nenáviděl a vzpomínal jsem na svouji jednoduchou anaerobní aktivitu, neboli kolo. Teda běh je taky anaerobní, ale člověk se u toho mnohem víc nadře. Postupem času se ale trénink ustálil

zhruba na těchto aktivitách: Na pondělí se nikdy netěším, celý den nejím, protože vím, že bych to stejně později vyklopil na fotbalový hřiště. V poslední době to je sprint (to v tomto případě znamená běžet jak nejrychleji můžu) 500, 400, 300 a 200 metrů s nějakou pauzou mezi tím, potom asi 4x sprint 150 m (to je na trénování závěru čtyřstovky) a nakonec posilovna, většinou tři sety dřepů po deseti (já osobně je pořád dělám jen s 60 kg) a leg-press. Zvykl jsem si už na plno věcí a ani tohle mi dneska už nepřijde tak strašný, faktem ale je, že zvracíme skoro všichni. Nebo spíš bysme zvraceli, kdybysme měli co. Já jsem na tréninku nezvracel nikdy, ale ten pocit že to "chce ven" jsem míval pravidelně.

V úterý je to naopak o něco lehčí (vlastně o hodně), většinou nenáročný věci jako trénink techniky všeho možného od překážek přes kratší sprinty po starty z bloků.

No a potom už si to moc nepamatuju, protože poslední dobou se do toho míchaj závody. Většinou je ale ve čtvrtek těžší trénink, narozdíl od pondělí ale jde spíš o lehčí trénink s obrovskou intenzitou (sprinty, tahání závaží, sprint s padákem) a podobně.

V pátek jenom posilovna, případně vůbec nic, pokud je v sobotu celodenní meet (což teď, když jsme uprostřed sezóny, je).

Samozřejmě se to pořád mění, takže tohle je spíš to, co děláme poslední cca 3 týdny (*mid season practice*).

PRVNÍ "ZÁVODY" (COMPETITIVE PRACTICE)

První závod, na který jsem jel, byl už výše popsany závodní trénink. Celkem jsem se na to i těšil a bylo to relativně fajn. Potom mi trenér řekl, že chce abych běžel varsity 400 m a 200 m. "To ses posral, vždyť trénujem jenom týden a něco..." jsem si v duchu pomyslel, ale tak co. Nakonec jsem to zaběhl, nevím kolikátý ze sedmi lidí. Pamatuju si, že tehdy mi kdosi vběhl do mého pruhu a já jsem musel zpomalit a pak už se blbě zrychlovalo. Další moment který si pamatuju je, že jsem na cílové čáře doběhl někoho z mého týmu, ale to je všechno. Po tom, co jsem doběhl mám totální okno, hlava mě bolela dost zvláštním způsobem, ale dal jsem to. Úžasnej pocit. Když to píšu už takhle z hlavy, vynechávám plno drobností, jakože třeba i přšlo a podobně. Ale celý tým byl motivovaný vítězstvím fotbalistů ve státním šampionátu třetí divize, kteří vyhráli za naprostýho slejváku. Čas té čtyřstovky ani nevím a tu dvoustovku jsem potom zaběhl za 26 s. Tehdy jsem nevěděl jestli je to dobrý nebo ne, dnes už vím, že ani náhodou. Shrnuto a podtrženo, z tohodle prvního závodu jsem měl dobrý pocit.

Ted' trochu odskočím a pokusím se neznít nasraně, jakože jsem byl hodně. Jeden týden si rodina, konkrétne tedy host-mum, usmyslela, že pojedeme do Disneylandu. Yaaaaay, Mickey Mouse. Jo počkat, už mi není 6 a neseďm pět hodin denně před DisneyChannelem u TV. Ani se mi nechce zmiňovat to, že za tu blbost utratila mých \$169 bez toho, aby se mě zeptala, jestli vlastně chci jet (taky věděla, že jedu na senior trip do... Disneylandu). Jakože jsme s host-bratrem nechtěli a už jsme doufali, že nás za totálně zabordelenej pokoj nechá doma, my budeme mít tři dny ráj a vůbec... Jo, tehdy mi na mysl nepřišlo, že to je blbost, když už ty lístky dávno koupila na netu.

To je taky důvod, proč jsem o tom ani nenapsal článek, stálo to za hovno, a pokud ten popis Nového roku v Las Vegas vyzníval nasraností, tohle by bylo mnohem horší. Takže to tady shrnu jednou větou: Stálo to za hovno, tři dny byly moc, a to hlavně v situaci, kdy jsme my velcí museli každý hlídat jednoho malýho, takže jsme tři dny chodili po atrakcích, po kterých máte chuť vystřelit si mozek z hlavy (konkrétně mluvím o jedné atrakci, kde pořád dokola hraje song "It's a small world after all..."), a na těch aspoň trochu lepších atrakcích jsme byli dohromady 3x. A to ani jedna z nich nebyla tak dobrá, jako průměrná jízda v Great America. Prostě mě to sralo, ale uznávám, že samotný Disneyland za to tolik nemohl. Chození po atrakcích pro prcky, špatné načasování a děcka, co si běhají kde chtějí, ano. No, nadávání by stačilo. Faktem je, že z původních tří dnů od úterý do čtvrtka se staly dny čtyři až do pátku, což v mém případě znamenalo týden tréninku pryč a především dva závody. Dva první opravdové závody, tentokrát pěkný počasí, a já stojím ve frontě na nějakou pikačovinu a čtu si o tom na facebooku. O výši mé nasranosti vypovídá i fakt, že jsem měl vážnou choutku s něčím pořádně třísknout o zem, což se při mé flegmatickosti stává maximálně jednou za 10 let. Ale tak dobrý, opálil jsem se, můžu tvrdit, že jsem byl v Los Angeles (i když všechno co jsem viděl byl hotel a Disneyland) a dobrý. Zapomenuto ale neodpuštěno. Příště Six Flags prosím!

PRVNÍ ZÁVOD

Takže kvůli tomuhle jsem se svého prvního závodu dočkal až minulou sobotu. Docela jsem se těšil, bohužel to nevyšlo podle představ. Samotný závod byl v Pacific Grove High School ve tři hodiny vzdáleném Monterey. Co tomu předcházelo (party a jenom pár hodin spánku) radši nebudu rozepisovat. Do školy jsem se dostavil asi v šest ráno, a o hodinu později jsme s jednou rodinou

(mimořádně moc fajn) vyjeli do Monterey. Monterey je fakt úžasný, už jsem o tom psal a znovu se o tom přesvědčil. A onu školu jsem taky neviděl poprvé. Mám v iPhone aplikaci, která získá GPS souřadnice a pak je můžete poslat emailem. No a když jsme tehdy okolo této školy projížděli, poslal jsem je mé sestře se slovy (doslova): "Tyvoe tadu chces bejt exchabge studebt. Meg krutej stadion, kousek id more a tahle ctvrt je krasna na kopci, zadna rovinna plan jak doma. Jo a spousta bikeru konecne. Achjo :D". Jó, je to tam krásný, bohužel počasí nebylo tak super jako při mé první návštěvě, přesně naopak. Chcelo jak z konve, ještě předtím než jsme se stačily rozehřát byly moje potidla (aneb *sweatshirt* a *sweatpants* nám známé pod názvy mikina a tepláky) tvořený z 99 procent vodou, a další šok přišel, když jsem si přečetl, na který závod se mám jít přihlásit (přesněji jen se potvrdit že jsem na místě; přihlašuje trenér). 110 a 300 metrů překážkový běh. Cože??? Naposled jsem to trénoval před měsícem a to ani ne na tuhle (závodní) výšku, a teď to mám závodit? V tomhle počasí? Nebudu Vás napínat, 110 metrů jsem naprosto posral, a na 300 m jsem se vykašlal. Všechno jsem měl mokrá, ne, toto ne. Docela mě to mrzí, ti co tam byli se školníma dodávkama potom byli na výletě po Monterey. Nicméně jsem byl fakt promočenej a zmrzlej (a už jsem to viděl), takže mě to nakonec ani tolik neštvalo. Ona rodina mě vzala na oběd a pak mě vyhodila rovnou na mém ranči, takže za to moc děkuju. Nicméně, v pěkném počasí, se správnými eventy (čekal jsem 400 a 200 metrů) to mohl být asi nejlepší meet sezóny. No, tak aspoň vím, že ten ještě přijde.

PRVNÍ DUAL MEET

No a první dual meet jsem měl včera. Počasí naprosto perfektní, 28 stupňů a bez mráčku. Už po obědě před odjezem mi to ale tak trochu trenér

zkazil, když mi oznámil, že chce, abych běžel oba překážkový běhy. Znova. No dobrý, no. V poslední hodině jsem v půlce odešel, nalodil se do autobusu a za chvíli jsme byli v Riponu, který tento meet hostil (původně se tento meet měl konat u nás v Escalonu, ale naše dráha a trávníky pořád z minulého týdne neuschly). 110 metrů překážek byla vůbec první disciplína, ale tady se toho pokazilo víc. Jednak se v hlavě hádal hlásek “napsal tě na to, tak to zaběheš jak nejlíp to půjde” s tím druhým “ale třeba když to totálně pokazíš, už tě na překážky nikdy nenapíše” (sprinty dělají lidi, kteří jsou na trénincích i výrazně pomalejší než já, ale to trenér nemohl vědět, když jsem první dva závody, kde to běželi všichni, tvrdnul v Disneylandu). No ale nakonec jsem pokazil i samotnej start... než jsem si stihl sundat mikinu, už jsme měli být v set pozici, a výstřel se ozval v okamžiku, kdy jsem se usadil do bloků, takže jsem už suveréně poslední vyběhl. V kombinaci s tím, že překážky prostě moc neumím a ani je nechci moc trénovat (když jsem tu jenom na jednu sezónu, navíc z toho bolí kotníky) jsem doběhl na jednoznačně posledním místě s časem... no, ani ho tu nebudu psát. Na těch 110 metrech jsou prostě překážky moc blízko u sebe a totálně mi to tam nevycházelo na kroky, no. Nasadil jsem si v těch vedrech mikinu a kapucu, protože toho s dlouhejma vlasama co běžel pomalu 110 metrů by každěj poznal a šel jsem poslouchat iPod, nálada pod psa.

Závod na 300 metrů byl až ve třetí čtvrtině celýho meetu a běžel se jen ve třech dráhách, takže startér rozdělil závodníky na čtyři nejlepší do první skupiny a potom dva do druhé. Asi uhodnete, kam jsem se sám dobrovolně zařadil. No, a nakonec jsem to zaběhl celkem dobře, pokud vím, s třetím nejlepším časem (kterej ale celkově stojí za nic; v Monterey bych s ním byl předposlední). Rozhodně to ale bylo jednodušší, co jsem pokazil na překážkách (skoro před každou jsem musel zpomalit, abych trefil správnou nohou;

neumím je kombinovat) jsem dohnal sprintem mezi nima. Pokud se naučím nezpomalovat, jsem ochotnej tu třístovku čas od času zaběhnout.

Každopádně moje nálada byla pořád někde u bodu mrazu. Meet se pomalu chýlil ke konci, já jsem se přezul z spiků (tretry; ale nemám to český slovo rád, z nějakýho záhadnýho důvodu mi evokuje komunismus) do tenisek, vypil litr vody a chystal se dojíst můj Subway sendvič z oběda, když v tom ke mě přišel jeden z štafety (4x 400 metrů), a prej jestli bych to mohl běžet místo něj, že dostal křeč a může sotva chodit. Rychle jsem zhodnotil svoje možnosti: Neumím předávat štafetovej kolík. Běžet 400 metrů se mi ani moc nechce. Už jsem si i sundal tretry (překonal jsem se). Když to poseru, ... "OK, sure, why not". Rychle jsem se přezul zpátky, sundal mikinu, narychlo natrénoval předání kolíku a šlo se na start. Běžel jsem třetí (ze čtyř).

Vystartováno. *"Hey, why is Carlos (náš) so slow?" "I don't think he's slow, but the other guy is too fast. I saw him ran 400 for 54 s (to je slušnej čas)"*. Při prvním předání oponenta, náš běžec teprve vybíhal ze zatáčky. Obrovská ztráta, přitom tahle štafeta je 5 bodů pro vítěze, 0 pro poraženého. Nepříjemné v situaci, kdy prohráváme o tři body celkově. Když jsem byl na řadě já, běžec druhého týmu byl zhruba 200-250 metrů před naším. Dobíhá můj a já přebírám kolík, překvapivě to šlo docela hladce. Prudce vbíhám do zatáčky s cílem co nejvíc zkrátit jejich náskok. To zní moc nadnešeně, v hlavě jsem měl jenom "prostě jak nejrychlejc to půjde". Prvních cca 150 metrů (celá zatáčka a půlka rovinky) sprintuju s pocitem, že pořád zrychuluju. Dalších 100 metrů jen udržuju tempo a jsem uprostřed závěrečné zatáčky. Vzpoměl jsem si, co děláme na trénincích. Posledních 150 metrů si představujte, že běžíte z kobce. *"Top of the turn, top of the hill. You running down."* Nevím jestli to pomohlo, ale

posledních 100 metrů už je fakt těžkých, nejsem tak rychlý, jak bych si přál. Máchal jsem rukama jako blázen, z kolíkem to ale šlo trochu těžko. "Your arms will bring you to the finish." Asi 10-20 metrů před předáním jsem zpomalil, protože jsem musel zklonit hlavu a v ruce si posunout kolík, abych ho mohl správně předat.

Povedlo se. Pomalu dobíhám a zpomaluju, jsem trochu dezorientovanej. Věděl jsem, že jsem běžel naprostý maximum, prostě co jsem mohl a ještě něco extra. "Hey dude!!! How fast are you running 400 m?" "Hey, what? I don't know..." (protože furt dělám stupidní překážky). Kouč onoho týmu se podívá na mého, a ptá se ho: "Hey, who is this guy?" "That's my boy from Czechoslovakia!!! (i když jsem ho mockrát opravil, zvyk je asi silnější :D) *The only problem is he gotta go home after this school year is done. But we are getting visas for him right now...*" "Wow.". — "Hey, congrats!" "That was AWESOME!" — "Hey, thanks, but why is everyone so exited?" "You didn't see that? You almost got him!" Ani jsem si toho nevšiml, ale prostě jsem jejich náskok zkrátil z 250 metrů na přibližně 50, což je půlka rovinky.

Tohle nakonec naprosto spravilo můj den. Docela dost by mě zajímalo tempo, kterým jsem tu čtyřstovku běžel, protože o pár dní později na meetu v Atwater jsem ji zaběhl za 58.07 s, což je sice relativně dobrý čas (na to že před nedávnem jsem uběhl kolečko, tedy 400 m, a byl jsem hotovej), ale přece jen jsem doufal, že bych ji mohl dát aspoň za těch 56 vteřin. Školy z lepších divizí mají lidi, kteří ji už teď běhají za 52-54 s, což je docela šílený, na to že je sezóna ani ne v půlce. Jinak škola z jiné (konkrétně lepší) divize znamená, že mají výrazně víc lidí a tím pádem na závody vybírají jenom ty úplně nejlepší. Taková škola může mít pár tisíc studentů, moje má jen okolo devíti set. Na

druhou stranu to nevadí, v malé škole zase dostanou všichni příležitost, na obrovské škole bych třeba ani na žádný závody nejel...

Jakoby už byl konec...

Dnešní třetí hodina byla trochu jiná. Ze školního rozhlasu se ozvalo, aby se všichni senioři (poslední ročník) dostavili do školního divadelního sálu.

A tak jsem tam šel, jak jinak. Ředitel měl proslov jako vždy, „the ones“ odcházejí. Začíná poslední semestr, posledních 31 dnů školy. Cože, už jen měsíc? Dál informace k výletu (senior trip), který je těsně před koncem školy. „Tady máte papíry k podepsání a co nejdřív je doneste zpátky“. Cože, to už je za měsíc?

Promoce. Bude 27. května na školním stadionu.

Ten pátek do školy přijela firma předat čepce a talár (cap & gown), který jsme kdysi objednali. Ten úbor, ve kterém se promuje. Cože, kurňa? To to uteklo nějak rychle.

Ten den jsem měl fakt pocit, že už je skoro konec. Tehdy to bylo do konce školního roku 7 týdnů. Šest týdnů školy a týden jarních prázdnin.

Jakkoli se těším, až budu zase doma, o to větší na mě padla depka. A tenhle poslední semestr uteče fakt rychle. Tento týden se na škole konají CST testy (srovnávačky s ostatními školama), to znamená pro seniory nicnedělání, protože je skládají jenom nejnižší tři ročníky. Další dva týdny sice je škola, ale tak přecejen, na známkách už mi nezáleží (podmínkou pobytu je udržet si C+ a lepší), takže to беру velice zlehka. Skutečný High School Diploma (tedy

oficální papír, který bych doma mohl nostrifikovat) mi nedají, tak co bych se přehnaně snažil. Potom jsou jarní prázdniny, no a po nich? Finals (závěrečné testy), senior trip (onen Disneyland), promoce a konec. A to do toho všeho nepočítám track, kde máme každý týden dva závody, takže to tady utíká fakt extrémně rychle. Navíc ředitel posunul finals pro seniory o týden dřív, takže my senioři budeme poslední týden ve škole dělat úplně nic. Na programu jsou věci jako senior breakfast, podepisování yearbooku a podobný ulevjárny.

A jak se těším domů? Všude dobře, tak co doma. Ne, teď vážně. Naprosto se nemůžu dočkat, až se zase vyspím ve své posteli, až když budu mít chuť, tak sednu na kolo a pojedu se na pár hodin projet, samozřejmě taky na rodinu, sourozence a kamarády. Taky mám na léto naplánovaných plno awesome věcí, které jsem nikdy předtím nedělal. Cyklovýlet na kole do Chorvatska, uděláním si řidičáku, práce doma a na zahradě. A to mluvím jenom o prvních dvou týdnech v červenci. Později jsem našel krásné přísloví. "Nebuď smutný, že to končí. Buď rád, že se to vůbec stalo." Normálně je psaní podobných věcí na facebook nebo twitter jenom póza, ale tyhle dvě věty naprosto změnilý můj pohled na celý rok...

Lockdown

Asi každý několikrát do roka v médiích zaregistruje zprávu, že někomu ruplo v bedně z vydal se do školy provětrat nějakou kulovnicí. Lockdown (nebo uzamčení) školy mají v takovém případě zabránit krveprolití. A jak to vypadá v praxi?

Poprvé jsem to zažil jako nácvik hned ze začátku roku. Ozvalo se zvláštní hlášení, že probíhá *lockdown*. Co to znamená? Ve třídě se musí zavřít

okna a dveře. Dveře přijdou zamčít, na oknách zatáhnout žaluzie. To ještě celkem jde. Další věc je ale celkem úsměvná, byť ne nesmysl. Studenti musí převrátit školní lavice do pozice štítu, a ten nasměrovat proti dveřím. Za ten se schovají a po celou dobu trvání lockdownu musí zůstat potichu a skrčení pod lavicí.

Když jsem to zažil podruhé, byla poslední hodina a jelikož lockdown zůstal i po zvonění, a krátce poté přijelo i pár policejních aut, bylo jasné, že tentokrát je to naostro. Co mě ale osobně zaskočilo, byla panika (chtěl jsem původně napsat posranost) všech okolo. Telefonáty domů, policajtům, prostě panika. Ani se tomu ale moc nedivím, z každé podobné události jsou hned braking news na lokálních televizích a nemusí se u toho ani střílet. Rozhodně mi ale nepřijde, že by ona panika v podobných situacích pomáhala. Nechci si hrát na hrdinu, ale i pokud bych uvážil fakt, že po škole běhá pomatenec s pistolí, tak šance, že vyrazí zamčené dveře a potom mě ještě zastřelí (což není zas taková sranda ani kdyby měl samopal) je relativně dost malá. Ale třeba ne, kdo ví. Tehdy jsem si byl jistý, že tohle se neděje, i když jsem nic nevěděl.

No, ale kvůli čemu že to bylo? Po podobných událostech se fámy šíří rychlostí blesku, nakonec ale zřejmě šlo o to, že někdo „běhal s nožem v ruce po škole“. No, tak nevím, no. Třeba někomu z laboratoře utekl při pitvě králík.

Jinak je mi jasné, že tento článek může znít velmi akčně, jakože v USA je velká šance, že „instead of test I took one to the chest“ (místo testu dostanete kulku do hrudníku). No, pokud si to myslíte, tak vezte, že před základní školou, doma v České Republice, pár let zpátky nějaký feťák pobodal jedenáctiletýho kluka, když z něj (nejspíš neúspěšně) loudil prachy na fet. Byli jsme tehdy i v televizi.

Jeden běžný den... pod lupou (18. dubna)

Dnes ráno jsem vstal pěkně až v devět hodin, a to i přesto, že je středa. Ve škole jsou totiž CST testy, a já jako maturant tam musím být až ve 12:40. Takže žádný spěch. Je pěkný den docela, takže jsem šel z mého pokoje do baráku doufajíc, že tam najdu něco k jídlu, což jsem teda nenašel. Naštěstí už s těmahle situacema počítám a vzpoměl jsem si, že v batohu mám pytlík sušenek (cookies), Snickers a dvoulitr Mt. Dew, který jsem včera koupil přesně z tohoto důvodu. Takže jsem zajásal a šel zpátky do pokoje se „nasnídat“. Až budu někdy psát souhrn, na kolik tenhle pobyt vyšel, extrémním výdajům za jídlo se nedivte. Po jídle jsem si nachystal sportovní tašku, hodil do ní tretry, mikinu a pár dalších blbostí, protože po škole máme dual meet v atletice. Ale levá noha mě docela bolí na místě, který nedokážu popsat. Nebyl to *shin splints*, což je atletický zranění. Zjednodušeně jde o to, že sval mezi holenní kostí roste (z běhání), čímž vytváří v noze tlak a to způsobuje bolest. Tohle mě ale bolí jen při chůzi, ne při běhu. Bolelo mě něco jinýho a poto jsem se moc na dnešní závod netěšil.

Potom jsem se vydal zpět do baráku, protože kabel s internetem, který jsme s host-bratrem kdysi natáhli do našeho baráku se během některých ze zimních vichřic překroutil, až přestal fungovat, a tak na internet holt chodím domů. Čeknul jsem fejsbuk a mail, hořící věci uhasil rychlou a stručnou odpovědí a potom jsem šel do koupelny vyčistit si zuby, učesat se a tak. Znáte to.

Potom jsme se s mou „sestrou“ z Německa nalodili do Fordu Mustang 2006, který host-mum koupila o den dříve. Dala za něj okolo šesnácti tisíc. Veřte, že má kredit úplně hodně špatnej, takže ho bude splácet kdovíjak dlouho

s extrémním úrokem. O tom, jak tahle paní je naprosto zářným příkladem Kiyosakiho krysího závodníka v kvadrantu Z se snad v nějakém souhrném článku v letadle trochu rozepíšu. Věřte ale, že moje host-mum s penězma naprosto neumí zacházet, ale o tom třeba někdy jindy. Pokud by Vás zajímalo, proč si tento Mustang koupila, tak je to proto že, dva týdny zpátky, když host-brother jel do města nakoupit, ožralej Mexičan před ním zabrzdil fullsize SUV a on její bývalý Ford Focus zasunul po něj. Focus byl totálka a SUV mělo špinavej nárazník. Očividně z toho byl tak v šoku, že ho nechal odjet i když byl očividně ožralej (ten Mexičan). Naštěstí to nebyl takovej zmrď, aby mu nedal jeho kartičku pojištění, takže nakonec aspoň něco. Ten Focus měl hodnotu okolo \$5500 neztotálkovaný, kolik za něj nakonec dostanou, nevím.

No ale zpět. Ten stejný den host-brother byl vracet svůj Dodge truck, který měl asi dva měsíce, ale nemohl si ho dovolit krmit benzínem (MPG okolo 15, tj. 15 litrů na sto). Takže host-mum nás vyhodila na nějaké křižovatce, kde nás o pár minut později vyzvedla jedna kamarádka ze školy a host-mum jela vyzvednout bratra po tom, co vrátil do bazaru svůj truck.

My jsme odjeli do školy. Tady začíná asi nejnudnější část toho dne, takže ji vezmu jen velmi rychle. Měli jsme jen tři hodiny, končili jsme ve standardní čas. První hodinu jsem měl počítače, v téhle třídě už naprosto nedělám to co mám, takže tam mám už skoro D. Ale tak co, poslední semestr. Sice mám špatnej prospěch, ale aspoň po škole (oprava, během oběda) nekouřím trávu jako jeden Němec loni, takže nemám strach, že by kvůli mě už nepřijali další exchange studenty. Co je zajímavé, pro mně, je že během této hodiny začalo brutálně pršet asi na 20 minut, i když do té doby bylo relativně pěkně.

Další hodinu jsem měl US History. Jelikož tento týden se tak nic moc nedělá, navrhovali jsme nějaký slogany na trička v duchu hippiesácké éry jako „Make love, not war“. Učitel si během toho surfoval na netu... a hádejte na co narazil. „Czech president stole a pen during press conference“. On se normálně dostal na hlavní stránku Yahoo News nebo co! Já jsem o tom sice četl všude možně, ale samotné video jsem neviděl. I když věřím, že to pero bylo jeho a on si ho jen vzal, mezinárodní ostudu udělal pořádnou. Jakkoliv si myslím, že se moje angličtina zlepšila natolik, abych to nějak obhájil, tak jsem nebyl moc schopný slova. No, trapas. Největší prdel z toho měl samozřejmě jinej německej student v té třídě, ale to celkem chápu, učitel si ho ohledně Hitlera a nácků dobírá pořád. Během této hodiny se rozhlasem oznámilo, že onen track meet byl zrušen. Yes!!!

Poslední hodina byla World Literature, to je spánek jako vždycky. Po téhle hodině uvažoval, co dělat. Po chvíli jsem vydal směrem školní posilovna, která je po škole otevřená pro studenty. Zdarma. Asi hodinku jsem tam ještě s jedním kámošem posiloval, potom jsme chvíli pokecali, a když ho kdosi vyzvedl, já jsem přemýšlel, co dělat s volným časem, který najednou mám. Byly asi čtyři hodiny, a musel jsem čekat asi do půl sedmé na moji německou sestru, než jí skončí drama practice, neboli divadlo. Premiéra je tenhle pátek, takže sou tam teď dlouho. „Hmm... co bych tak mohl dělat?“ Jsem si říkal a nadával, že jsem si nevezl klávesnici, abych mohl zas něco napsat na blog.

Šel jsem do Starbucks, něco si dal, asi půl hodiny tam čuměl do blba, a potom jsem se rozhodl, že bych KONEČNĚ mohl jít ke kadeřníkovi si nechat zkrátit vlasy, jako to plánuju už od listopadu. Tak jsem na mobilu vygooglil slovní zásobu na tohle (ne, že bych ji potřeboval), přešel do Supercut, který je

asi dvacet metrů od Starbucks a úspěšně se nechal ostříhat. Trochu. Když jsem byl hotovej s tímhle, tak jsem pořád měl asi hodinu času, a totálně jsem netušil, co dělat.

Jelikož jsem zase začínal mít trochu hlad, zašel jsem do místní pizzerie, která je od Starbucks (ano, je to takový můj basecamp) přibližně sto metrů a objednal si medium pepperoni pizzu. Říkal, že to bude cca 15 minut, tak jsem si sedl a rozhodl se dokončit Cut the Rope, hru na iPhone, což se taky stalo (zbývalo mi posledních pár levelů). Pizzu jsem na posezení snědl skoro celou a pořád mi zbývalo 45 minut nebo tak nějak. Damn it!

Tak jsem šel okouknout one dollar store jen tak z nudy. Byl jsem tam asi dvakrát, vždycky s cílem koupit tužku, blok nebo lihovku, takže jsem se tam nikdy moc nezdržel, až dneska. A musím říct, byl jsem celkem naštvanej. V průběhu mého pobytu tady jsem sháněl hodně věcí. Stereo kabel 3,5mm jack do 2x RCA konektorů. Elektrikářkou izolepu (duct tape). Ponožky po tom, co mi je začala žrát sušička. Cvakátko na nehty. Opalovací krém. A mraky dalších drobností, který jsem buď nakonec koupil draho ve Walmartu, na eBay nebo nekoupil vůbec. Ale hádejte co... tenhle obchod měl všechno, a ještě za výrazně nižší ceny. Přitom kvalitou to nebyl žádný český Vietnamec, ale relativně dobrý věci (one dollar store v tomhle případě teda nezmená, že je všechno za dolar, ale v pohybuje se to tam všechno od 1 do 5 dolarů). No tak nic no, teď už to vím. Každopádně jsem si tam nakoupil pár blbostí a přemýšlel, co dál.

Zbývalo mi půl hodiny, a tak jsem si na mobilu nastavil časovač na patnáct minut s tím, že se půjdu projít, a až zazvoní, tak se otočím a půjdu stejnou cestou zpátky. Konečně jsem teda viděl aspoň trochu z toho města tady,

poprvé za celou dobu, co jsem tady. Musím říct, že je to tady relativně pěkný, ale přecejen... Monterey to není.

Zpátky do basecampu jsem došel akorát na čas, Lea tam zrovna došla z tréninku té školní hry, tak jsme zavolali host mum, ať se uráčí nás vyzvednout. Samozřejmě jí to trvalo dlouho jak hovado, ale to už nám nevadí, tohle je přesně ideální chvíle ji pomluvit, jak utrácí prachy za cypoviny, a vubec. Když se sem konečně na svym oři doplazila, nezapoměla samozřejmě prošlápnout plyn v neutrálu. Na tom by ale nebylo nic špatnýho, ale musel jsem dusit smích, když jsme nastoupili a ona řekla: „Oh, my gas is on empty“. Jinak normálně nás vyzvedává host-brother, ale jak už jsem naznačil, zrovna odevzdal svůj track a se svým dědou (kterýmu je ale asi tak 55-60) pracuje na svym novým autě (nějaký Mitsubishi Eclipse s MPG okolo 35, zatím jsem ho neviděl), ani nechodí do školy.

No každopádně, vydali jsme se směrem kamsi dopryč, zkešovat šek (nechápu, že to v takové moderní zemi ještě vůbec vedou), natankovat a nakoupit. Hurá, zítra se budu moct dokonce nasnídat. Prolezání Walmartu a nakupování stylem „třeba tohle“ jim zabralo ani nevím kolik času, já jsem svoje měl nakoupeno za pět minut. Šampóny a tak. Jelikož jsem netušil, jak dlouho jim to zabere (původně totiž taky řekli, že jdou jen pro nějakou blbost), tak jsem se vydal prozkoumávat obchody okolo.

Tady by normálně byl odstavec, ale musím ho přeskočit, protože jsem dělal něco, co agentura nedovoluje (ale v rámci práva Kalifornie to bylo naprosto legální). Tady v knize to je už ale jedno, tak jsem nakoupil konečně nějaké kvalitní flavor do vodárky v místním tabák obchodě a kleštičky na uhlíky, který jsme někde ztratili, nebo je spíš někdo minulej týden na party

ukradl. V USA tabák do vodárky vyrábí mraky společností, v Česku jsem to moc neprovozoval, tak moc nevím jak to funguje, ale tady se dají sehnat tabáky (říkají tomu flavors, takže spíš příchutě) bez dehtu a jenom s minimem nikotinu (více ho vykouřím pasivně během hodiny v hospodě než z celého toho tabáku).

Potom jsme se konečně vydali domů, ten den jsme se vrátili snad v šest, normálně to je ale mnohem dřív. Takže jen sprcha, večeře ten den nic, protože jsem před chvílí dojedl zbytek té pizzy. Znovu jsem kouknul na mail a facebook, a vydal se zpět do svého pokoje. Očividně jsem ale nedávno zapoměl posbírat slepičí vejíčka, protože se odněkud vylíhlo šest kuřat. V té tmě jsem na jedno asi málem šlápl, a ta velká slepice na mě začala útočit a slušně mě poškrábala na lýtku. Když jsem se vítězně doplazil „domů“, tak jsme s host-bratrem pustili nějaký film, protože další den jsme taky nemuseli vstávat brzo, popíjeli... Mt. Dew a někdy po půlnoci tenhle den konečně skončil.

Sběr odpadu po americku

Jednou v sobotu jsem takhle šel z mého pokoje do kuchyně, když mi host-mum řekla, že já a můj host-brother „have to take the trailer and go dump it“. (Připojit vlek a odjet ho vyprázdnit na skládku). Když jsem na to kývl, tak jsem samozřejmě neměl tušení, o co jde a co to znamená.

Inu, věc se má takto. Na místních farmách (a nejen tady) je zvykem, že každý má minimálně jeden přívěs za auto, který slouží jako kontejner. Moje rodina jeden takový taky má, ale tehdy jsem nevěděl, že to je hlavní popelnice (hodně jsme vyklízeli bordel z mého současného baráku a myselel jsem, že ho

na to mají extra). No každopádně, od té doby jsem si začal všímat, že podobný vlek má skoro každý ranč v okolí.

Když jsem o tomhle komusi psal (o tom, že jsme na skládce ručně vyprazdňovali kontejner), tak se mě zeptal, jestli neuvažuju o změně rodiny. K tomu musím napsat jedno: byl to jeden z nejzajímavějších a hlavně nejneobvyklejších zážitků tady.

No, každopádně jsme udělali jak host-mum poručila, vlek zapřáhli za obrovský Ford F350 a vyjeli. Plýtvání naftou řekl bych, úspornější Suburban by to utáhl taky, ale holt Američani. Větší = lepší. Ale tohle je nepodstatný. Kouzlo tohoto zážitku začalo už za vjezdovou bránou na náš ranč. Vždycky

vždycky vždycky jsme za touhle bránou odbočili doleva, a já jsem byl dodnes línej sednout na nějaký z těch jejich historických kol a jet se podívat, co je na druhé straně. Každopádně, vážení přátelé, stříhli jsme si to doprava! A už jsem to několikrát zmínil, takže určitě víte, že krajina tady je nijaká. Rovina a rovina od nevidím do nevidím. No a tehdy jsem zjistil, že my jsme na naprostém okraji této rovinné pláně. Neujeli jsme ani kilometr a všechno se začalo dost dramaticky měnit. Tyvole, jeli jsme z kopce!!! Kurňa, tady je to fakt rovina snad stovky mil na všechny strany, a půl kilometru na druhou stranu jsou najednou kopce! WTF! No každopádně jsme si to takhle jeli asi půl hodiny tím směrem, a já s otevřenou hubou přemýšlel, jak najednou ta krajina vypadá krásná, když je to aspoň trochu z kopce nebo do kopce.

Asi po půl hodině jsme dojeli na skládku. Najeli jsme na váhu, zvážili se a byli vpuštěni dovnitř. Tady jsme pak asi ještě pět minut jezdili okolo, než jsme našli plácek, kde se zrovna vysypávalo. Osobně jsem si představoval, že najedeme na rampu a ono se to nějak vysype samo, to by ale asi bylo moc jednoduchý, proto jsme zacouvali, nasadili si rukavice (o kterých jsem předtím nevěděl, k čemu je jako vezeme) a začali vlek vyprazdňovat, což nám zabralo skoro hodinu. Nejdřív jsme ale museli počkat, než dozor sládky a řidiči těch mnohatunových ušlapávacích monster trochu poodejdou, protože první na řadu měl přijít odpad, který není povolený (už nevím co to přesně bylo, nějaký zdechlina koz a lednička). Potom už to šlo pěkně od ruky, pokud se něco takového dá říct o přehazování smradlavejch pytlů, které začaly tlít před půl rokem na dně onoho vleku.

Celá ta skládka byla na nahnutém podloží, kam bych se bez 4×4 auta trochu bál vjet, fakt ale byl, že se tam objevovali i lidi v sedanech a dokonce velký kamiony.

Co mě osobně nasralo byl borec, kterej přijel s fakt pěkným vlekem, očividně na tom byl finančně líp, než moje hostitelská rodina. Protože jediný co udělal bylo to, že vedle nás zacouval, vylezl ven, na vleku zahejblal s nějakajma páčkama, ozvalo se zasyčení, obrovský hydraulický rameno zvedlo z vleku korbu, odpad se sám vysypal a za pět minut byl pryč. Prostě přívesná korba, žádný technický zázrak. No nic.

A i když ona skládka byla asi dost stará a zavedená, nebyly to hory odpadků, prostě holý kopce. Docela by mě zajímalo, jak taková skládka vlastně funguje. Každopádně v onu sobotu tam bylo docela rušno a od té doby potkávám lidi s dump trailerama pořád.

Při odjezdu jsme se zvážili znova, zaplatili jsme \$36 a vydali jsme se zpátky.

O krásně kopcovitosti na druhé straně mé ulice už jsem se zmínil, tak ještě něco o tom, kdo tu žije. Očividně milionáři, kteří chtějí mít klid (nebo to spíš budou letní sídla). Kromě jezírka dost velkého na to, aby tam mohl jezdit s lodí (teda ne jezdit, ale vyzkoušet před sezónou rozhodně jo) jsem viděl dva pozemky s vlastní dráhou pro motocrossky a čtyřkolky. Což je celkem fajn, můžete si koupit klidně tu nejhlučnější crossku nebo čtyřkolku co najdete, přidat na ní ještě super-tuzing mega-noise výfuk, a stejně nejbližší soused nebude dost blízko na to, aby to slyšel a šel si na Vás stěžovat.

No a když jsem to začal odpadkama, tak to nima taky skončím. Ve městě pořád vedou popelnice. Popelářský auto přijede, vysune se z jedné strany STOPka, z druhé strany rameno, to čapne popelnici, zvedne ji nahoru, převrátí, vysepe, zaklepe, protřepe a vrátí na původní místo. To všechno bez toho, aby řidič nebo obsluha vylezla z kabiny.

Spotřeba aut v USA

Jak jsem tak v minulé kapitole psal o těch kopcích, nějak jsem se u toho musel zamyslet nad spotřebou místních brutálně naddimenzovaných aut.

Nejdřív trochu obecností. V USA, konkrétně Kalifornii aktuálně stojí benzín okolo \$4,3 za galon (19 Kč za litr), nafta \$4,5 (20 Kč/l; rozhodně není pravda, že na to v USA skoro vůbec nejezdí). Když jsem přijel, ceny byly těsně pod třemi dolary za galon za naftu i benzín (13 Kč/l). Takže je jasné, že tohle jsou ceny, na které Američani nejsou zvyklí a začíná to lézt do rozpočtu, a auta,

ze kterých si původně všichni dělali srandu (Toyota Prius) jdou dobře na odbyt.

Když už jsme u toho, tak trochu historických dat od roku 2000 do 2011 (historie cen v Kalifornii je na WolframAlpha až od 2000). Ceny platí pro Kalifornii, ta jakožto nejbohatší stát má nejdražší benzín, pro srovnání uvedu Mississippi, který je naopak jeden z nejchudších.

- minimum: Kalifornie (31. prosince 2001 za 1,15 USD za galon, tj. tehdy 11 Kč/l)
- minimum: Mississippi (24. prosince 2001 za 1,05 USD za galon, tj. tehdy 10 Kč/l)
- maximum: Kalifornie (16. června 2008 za 4,63 USD za galon, tj. tehdy 19 Kč/l)
- maximum: Mississippi (14. června 2008 za 4,02 USD za galon, tj. tehdy 16 Kč/l)

Takže to jen tak pro představu, v jakých rádech se v USA pohybuje cena benzínu. V dobách dobrých byl rozdíl v ceně mezi Kalifornií a Mississippi 9 % a v dobách špatných 14 %. Dále, co se týká benzínu v USA, prodává se tu stejný benzín, z nějakého důvodu tady ale oktanové číslo počítají jinak. Prodávají tu oktanová čísla 87-92, v Evropě 90-95.

No a teď už k tomu zamyšlení. Představme si Česko. Nějaký sedan, kopce, zatáčky, maximální rychlost na dálnici 130 km/h (80 mph), s tím že ani 145 km/h (90 mph) nikomu moc nevadí. Ten sedan má průměrný motor (tj.

žádnéj HTP pro důchodce, ale ani závodní). No a řekněmě, že takový sedan je schopný jezdit dlouhodobě za 8 litrů na sto (30 mpg).

A teď jak to vypadá tady? Rovinka, rovinka, rovinka. Na okresce limit 55 mph (88 km/h), na dálnici 70 mph (113 km/h). A oni mají auta s motorem, který legálně nevyužijí (nebavím se o trucích, který maj na tahání lodí k jezeru nebo karavanů), jezdí za 25 mpg, a když to dokáže jet 30 mpg, tak to už je považováno za hranici úsporného auta. Takže stejná spotřeba, ale v USA výrazně lepší podmínky pro úspornou jízdu.

Pochopitelně to platí jen tady, kde jsou rovinky, žádný kopce ani zatáčky... Ani nevím co jsem tím chtěl říct, ale třeba to někomu přijde zajímavý. Pokud jsem kecnul nějakou vyloženě blbost, tak se omlouvám. Doma jsem to tolik nesledoval.

Shrnutí track & field sezóny

Poslední středu byly poslední závody, a tak je na čase pro menší shrnutí mojí atletické kariéry tady v USA. Pokračovat budu tam, kde jsem naposledy skončil.

V době, kdy jsem dopisoval T&F pár kapitol zpět, jsme byli zhruba uprostřed sezóny. Tréninky byly sice pořád dost těžký, ale dost se změnil jejich charakter. Takže třeba v pondělí, netěžší den v týdnu, už jsme netrénovali 500-400-300-200 a potom hromadu 150etek, ale třeba dvacet nebo třicet sprintů od 10 do 120 metrů a celé jsme to zakončili sprintem na 300 metrů. Takže rozkouskovaně ten trénink vypadal o dost lehčí, ale na konci jsme odcházeli unavení stejně jako předtím.

Co se týká závodů, kromě několika nepodstatných dual meetů jsem já už na žádný zajímavý *invitational* (větší závody o víkendu) nejel.

Taky jsem trochu snažil najít příčinu toho, proč mě po každé čtyřtovce tak šíleně bolí hlava; načež jsem došel ke dvěma možným důvodům – dehydratace a nedostatek kyslíku. Takže jsem na každém závodě od té doby chlastal (vodu) jako pominutej a při samotném sprintu se snažil dechovat, ale tak nějak to extra moc nepomohlo. Popsal jsem to už minule, ale ona bolest spočívá v tom, že proběhnu cílem, vrátím se na startovní čáru, a čekáme na ohlášení časů. To je ještě v pohodě, trochu udechanej, ale můžu stát. Potom mám ale pocit jako by si mozek v hlavě skákal nahoru a dolů a já si prostě musím na deset dvacet minut sednout, než jsem schopnej zase normálně fungovat. Je dost možný, že za to může ten kyslíkový dluh (při běhu samotném nevdechnu dost kyslíku a tak to tělo dohání po závodě), jelikož nejsem žádný maratonec, tak mi při té čtyřtovce (podotýkám, že to je nejdelší sprint a běží se na 100 %) vyletí tep nahoru a pak trvá dlouho než zase spadne. No ale tak dobrý, vždycky jsem si před závodem řekl, že samotnej závod je v pohodě a tu půl hodinku potom nějak vydržím a bylo to v pohodě.

ZÁVĚREČNÝ ZÁVOD – TVL CHAMPIONSHIPS

O čem chci ale napsat je můj poslední závod, TVL Championships. TVL je zkratka pro místní *Trans Valley League*, ve které je sice jenom sedm škol (z divize 4, tedy velmi malé), ale konkurence už tam byla slušná. Na tento závod jeli vždycky jenom tři nejlepší z každé disciplíny, takže já jsem měl svoji pozici jistou (ve sprintu na 400 m, což je jediná disciplína kterou běhám, jsem druhý nejrychlejší s tím, že ten první se hned na začátku sezóny zranil, takže vlastně první nejrychlejší).

Závod byl na Patterson High School ve stejnojmenném městě asi hodinku odsud – vím, že to zmiňuju pořád, ale opět rovina od nevidím do nevidím, a právě u Patterosu začínaly kopce, což je patrné i na mapě, kde dálnice najednou zklíká. Věc tady věru nevídaná.

Samotné závody začínaly v jednu odpoledne pro polní disciplíny a ve čtyři pro atletické, takže mě čekal extrémně dlouhý den, jelikož ze školy jsme vyjeli už v jedenáct ráno. Samotná škola má moc pěknou, i když starší, all-weather (celoroční) dráhu i stadion.

I když šlo o největší závod sezóny, zároveň jsem byl nejmíň nervózní ze všech závodů, co jsem kdy běžel. Důvodů bylo hodně – poslední závod, můžu se pořádně hecnout, když vím, že zítra už nebude žádná zabíračka na tréninku; konec sezóny, všechno co jsme tomu dali na tréninku jsme si na těchto závodech měli vzít zpátky. A jestli pomůžu teamu nasbírat body, to mi bylo celkem jedno (navíc jsem věděl, že nepomůžu, protože i kdybych výrazně vylepšil svůj osobní rekord, který do té doby byl 58,07 s na 400 m, tak to nebude stačit na umístění, za který se body dávají).

No každopádně. Po přibližně třech hodinách čekání jsem se začal pomalu zahřívat, a když jsem zahřívání dokončil, vrátil jsem se na lavičky počkat, než můj závod začne. Co jsem nezmínil – nesnídal jsem, nepřivezl jsem si žádné jídlo (ale zato tři litry vody) a na stadionu neměli snack bar, takže v té době jsem začínal mít docela hlad. No a co se nestalo? Rodič někeho z teamu koupil dvanáct krabic pizzy pro celý team. A i když jsem věděl, že jíst teď by byla blbost, hlad a vědomí toho, že do půl hodiny to bude všechno pryč, bylo nakonec silnější, a tak jsem si dal aspoň kousek. Co to způsobilo, k tomu se ještě dostanu.

Ve čtyřstovce byly tři heaty/skupiny (všichni závodníci byly rozdělení do skupin podle osobního rekordu). Jednak to zajistí lepší soutěživost a hlavně 20 závodníků se nevejde na osm bežeckých dráh, že jo. Já jsem byl ve druhém heatu. A jak jsem říkal, o nic moc mi nešlo, takže jsem se usadil do bloků, měl perfektní start a pak jsem vyběhl v dráze 4, která je asi moje nejoblíbenější. V prvních sto metrech jsem zrychlil asi na svoje maximum a potom se ho dalších 200 metrů snažil udržet. V závěru druhé zatáčky jsem byl přibližně třetí. Při vběhnutí na závěrečnou rovinku jsem postřehl mého trenéra jak křičí „Last one fifty!!!“, čímž naráží naráží na něco, co jsme trénovali asi milionkrát, aneb právě sprint závěrečných sto padesáti metrů při čtyřstovce. To mě hodně povzbudilo, a pokud jsem napsal, že už jsem zrychlil na 100%, tak teď jsem zrychlil na 125%. A najednou jsem první! To mě ale dost zaskočilo, protože doteď jsem se vždycky pro co nejlepší čas snažil doběhnout kohokoliv, kdy byl nejbliž předemnout, ale najednou nikdo. Lehce kouknu napravo, lehce na levo a nic. Tak jsem si vzpoměl na oblíbené zřčení trénérů ‘your arms will bring you to the finish’, začal mávat rukama jak blázen a s vidinou osobního rekordu se snažil tu čáru proběhnout jak nejrychleji to půjde, i když předemnou nebyl nikdo, koho bych se mohl snažit dohnat. Možná byla chyba myslet jenom na DOHNÁNÍ, měl jsem se vždy zaměřit na to být první, nehledě na to jak reálný to je. Ale zpět. Tak se i stalo, cíl jsem proběhl plnou rychlostí, vrátil jsem se na startovní čáru do své dráhy a počkal na ohlášení časů. Doběhl jsem první s časem 56.44 s, tedy výrazně vylepšený rekord! Neradoval jsem se z toho dlouho, protože se pomalu začala dostavovat ona zmíněná bolest hlavy, tentokrát poprvé se svou kamarádkou nevolností...

Tak jsem doplazil na lavičky a sednul si, a měl jsem co dělat, abych nezvracel, protože jsem věděl, že k nejbližšímu koši to bylo dost daleko. Po pár

minutách se to zlepšilo, tak jsem se rozhodl jít na záchod. Což teda samozřejmě nebyl moc dobrý nápad. Řekněme, že jsem se snažil jít dost pomalu na to, abych nezvracel hned, ale dost rychle na to, abych tam došel dřív, než budu zvracet tak jako tak. To zvracení snad ani popisovat nebudu, páč tomu předcházely totálně špinavý hajzlíky, který byly fakt humus. Rozhodně jsem nebyl první kdo zvracel, a nebyl jsem ani jedinej v ten okamžiku. "Are you OK bro?" ozvalo se z vedlejší kabinky.

No a potom už si ani moc nepamatuju. Nějak jsem to přežil až do konce celých závodů, kde na nás čekala štafeta 400 metrů (4×400). Sice jsem měl běžet *anchor*, neboli závěr, ale ten kluk, kterého jsem zmínil výše (nejrychlejší čtvrtmílař, teda čtyřstovkař), se rozhodl taky běžet, takže jsem štafetu nakonec startoval, ale bylo mi to jedno. Co se týká celého finále, že titul TVL nevyhrajeme bylo jasné, byla tu ale jedna škola, kterou kdyby jsme porazili, tak naší škole zůstane nějaký jiný titul, pořádně jsem to ani nepochopil. Samozřejmě jsme za to školou byly o dva body pozadu, a škola která štafetu vyhraje bere asi pět bodů – i když pořádně nevím. Každopádně v té štafetě jsem té druhé škole stačil jenom prvních 300 metrů a pak se mi utrl, a mě to bylo tak nějak jedno. Moje škola, Escalon High, nakonec skončila šestá ze sedmi. Na *sections* (říkejme tomu krajské kolo; TVL by byly jakoby okresní závody) jsem se nekvalifikoval ani jako náhradník (první čtyři běhali časy okolo 52 vteřin). Ne, že bych tak moc chtěl... Jak mě tréninky bavily ze začátku, ke konci sezóny jsem počítal dny do posledních závodů, kdy bude konečně konec.

SUMA SUMÁRUM

Takže, co dodat na závěr? Track & field byla jednoznačně nejlepší zkušenost z celého roku. Nejenom že jsem tam poznal spoustu lidí, které jsem předtím ve škole ani nepotkal, ale najednou se mi změnil pohled na to, co je vlastně možné – a to hlavně zásluhou často nepředstavitelných tréninků. Původně jsem ani nevěděl, co vlastně budu běhat a nakonec jsem skončil v nejtěžší disciplíně v track & field, a ještě si vedl relativně dost dobře.

Pochopil jsem, co přísloví “hate it but love it” znamená. Bolí to. Ale nemůžete přestat. Netrénujete na 75 procent, ale na 100.

Těžko se to takhle s odstupem popisuje, kdokoliv sem pojedete, rozhodně se na nějaký sport zapište hned na začátku (nejlépe na cross country, tam se hlásí nejvíc lidí, i ti, kteří moc na sporty nejsou).

Senior trip: Gradnite v Disneylandu

Párkrát do roka se Disneyland v Anaheimu večer uzavře, aby se přes noc otevřel tisícům maturantům na jednu z největších sober akcí roku. Ale pěkně popřádku.

Přihlášky na senior trip se začaly podávat už v únoru, ale protože mě Disneyland moc nelákal, ani jsem se nepřihlásil. Naštěstí jsem si velice rychle uvědomil, že tohle není o Disneylandu, a rychle jsem se přihlásil taky a vybral jedno z poslední tři volných míst. Celkově tento senior trip vyšel na okolo \$200, což se za jednu noc může zdát jako dost peněz (ono to je dost peněz), ale definitivně to stálo za to.

Nevím jak v Česku, ale tady v USA se dost hraje na něco, čemu se říká *"rite of passage"*. V zásadě jde o to v životě výrazně nějakým způsobem odlišit okamžiky, které náš život posunují na nový level. Získání řidičáku, promoce, velký akademický nebo sportovní úspěch, cokoliv. A tohle se udělá tak, že se ona běžná událost provede nějakým neobvyklým způsobem. Řekněme, že třeba předání klíčků k prvnímu auto se provede nějakým slavnostním způsobem někde v noci na parkovišti. Pořádně jsem to nezkoumal, ale ve World Literature jsme tohle probírali relativně dlouho a docela mě to zaujalo. Proč o tom ale píšu... program tohoto senior tripu měl zřejmě podobný účel. V devět večer se otevřela část parku American Adventure pro blast off, neboli odstartování noci, která se o půlnoci zavřeli a všichni se přesunuli do druhé části Downtown Disney, kde probíhala potom samotná Gradnite až do šesti do rána.

Ale zpět k samotnému tripu. Ten se konal ve čtvrtek a pátek týden před koncem školy, takže ve velmi pohodovém duchu. Do školy jsme se dostavili normální čas, účastníci tripu se sešli v tělocvičně. Tohle byla docela komedie, protože jsme všichni museli všechny batohy a tašky odložit ve wrestlingové místnosti. Nejdřív jsem nevěděl proč, ale po chvíli jsme uviděl starého známého drogového psa (ve škole jsou preventivně každou chvíli) a bylo mi to jasné. Takže pes asi půl hodiny očmučával batohy a potom jsme konečně mohli skrz wrestlingovou tělocvičnu projít po čtyřech k autobusům, kdy nás pes očmučal ještě každého extra.

Tohle bych ještě pochopil, nicméně protože den předtím jsem byl celý den na závěrečných atletických závodech sezóny, prošvihl jsem orientační setkání ohledně senior tripu, kde se mj. probíralo to, že oblečení nesmí mít

logo výrobce větší než je lidská pěst (to byly podmínky Disneyland resortu, ne školy), jinak Vás do parku vůbec nepustí. Příjemné zjištění s tričkem s logem HURLEY přes celý hrudník, ale co se dalo dělat. Tak jsem jen doufal, že ti lidi už tam budou taky unavení a ani si toho nevšimnou...

No, nicméně po drogové konrole jsme konečně mohli do autobusů a to Vám teda bylo něco! V USA obecně moc autobusy nepotkáte, maximálně ty školní žlutý smradlavý nepohodlný, a potom občas ty velký turistický na dálnicích, ale to je jenom občas. Každopádně, na jih to bylo dlouhých 6 hodin jízdy, takže jsem poprvé po skoro roce seděl v normálním, pohodlném autobude, s opěrkou pro ruce, nastavitelnou sedačkou a dokonce i opěrkou pro nohy! Ani nevíte, jak to po roce ježdění školním autobusem bylo pohodlný! Když se konečně všichni nalodili, vydali jsme se na cestu.

Několikrát jsme zastavovali u benzínek a různých parků (v jednom z takových parků bylo třeba dvanáct tenisových kurtů a kdokoliv kdo chtěl, tam mohl přijít a zadarmo hrát), nicméně první zastávkou v programu byla show Medieval Times v Buena Park, CA.

Medieval Times je večere spojená se show (šermování, souboje na koních), která se koná v replice středověkého hradu (v Americe to vypadá ale dost vtipně). Během celé show dostanete jídlo a pití, tj. polévka a hlavně obrovský kus pečeného kuřete bez příborů, takže to trháte rukama jak ve středověku. Samotné šermířské souboje popravě nebyly nic extra, ale celkově jako představení to měli udělané opravdu dokonale a celý sál byl narvaný (i když tento den to zrovna byly i další školy, které mířily do Disneylandu), jak to tam vypadá mimo sezónu, těžko říct.

Po této show už jsme se konečně vydali k Disneylandu, sice jsme trochu bloudili, ale nakonec dorazili na správně parkoviště včas. Bezpečnostní opatření byla opravdu dost přísná, hlavně co se týká zákazu pití, jídla, žvýkaček a cigater (potažmo jiného kuřiva). Mě osobně to bylo jedno, akorát jsem řešil, co s energy shotem. Koupil jsem dva, jmenuje se to "5 hour energy shot" a v podstatě to je obsah velkého Redbullu v maličký lahvičce. Nechtěl jsem je vypít oba naráz (jednak to výrobce nedoporučuje a hlavně jsem si prostě chtěl ten druhý nechat někdy na třetí hodinu ráno, kdy začínám usínat), takže jsem chvíli koketoval s myšlenkou si to někde nemáčknot na tělo. Nakonec jsem ale usoudil, že nebudu vymýšlet blbosti a holt jsem je vypil oba naráz. Což se nakonec ukázalo jako moudrý nápad, protože osobní prohlídka byla dost důkladná. Což ale chápu, tisíce teenagerů utržených ze řetězu je dost velký problém uhlídat za střízliiva, davový efekt tu funguje velmi pěkně a kdyby se nedejbože byť jen menšina z nich trochu opila, mohlo by to skončit katastrofou.

No, ale každopádně jsme byli uvnitř a hned jsme šli na první atrakci, California Screamin', v Disneylandu rozhodně jedna z nejlepších horských drah. Jelikož jsme v parku byli mezi prvními a celou cestu jsme i přes upozornění pracovníků po cestě běželi, fronta byla relativně krátká, okolo dvaceti minut, a zdaleka nejkratší za celou noc. Nicméně později ty dlouhé fronty nebyly zase tak na škodu...

Po této atrakci jsme se vydali na The Twilight Zone Tower of Terror, rovněž jedna z nejlepších atrakcí v Disneylandu. Výtah, volný pád a na chvíličku nevíte, jestli se pohybujete nahoru, dolů, stojíte, nebo co se to sakra děje. Na atrakcích v Disneylandu je fajn, že součástí každé atrakce je nějaký

příběh, všechno je velice pěkně zpracované do nejmenších do detailů, takže nejde jenom o bezduchou technickou jízdu plnou otáček atp. Ne že bych takový atrakce neměl rád (naopak!), ale na to, jak moc nemám rád Disneyland, tohle mu musím nechat.

Po této jízdě už byla skoro půlnoc a tak bylo na čase využít poukaz na jídlo a pomalu se přesunout do Downtown Disney, kde se konala samotná Gradnite. Poukaz na jídlo obsahoval pití, hotdog, Dorritos (brambůrky) a velkou sušenku. To jsem všechno snědl a sušenku dojídal cestou do Downtown Disney. Jednotlivé části parku jsou od sebe odděleny vstupními terminály (během normálního provozu si můžete koupit vstupenku jen do některého z nich, je tu California Adventure, Downtown Disney a tuším ještě třetí větší část). No, ale tak jsem tak procházel, žvejkal u toho tu sušenku, přiložil vstupenku na čtečku kódů, v klidu jsem prošel a najednou se ozve křik ochranky, jako kdybych snad měl za opaskem pistoli. Nechápat se na něj otočím a prej: "Hey? HEY!!! ARE YOU CHEWING GUM?" Tak jsem mu ukázal zbytek sušenky a říkám, že ne. Tak se uklidnil a pokračovali jsme dál. Ale dá se to pochopit, kdyby každé z těch tisíců lidí plival žvýkačky na zem, tak to nikdy nevyčistí.

V Downtown Disney začala ta hlavní akce, samotná Grad Nite. Ohňostroje každou hodinu, spouta "venkovních tanečních klubů"... Jelikož se tahle akce konala od půnoci do šesti do rána, zase tolik si z toho nepamatuju, ale dobře si vybavuju tu atmosféru, která byla fakt super. Jelikož šance, že by někdo dovnitř propašoval alkohol, všichni byli střízliví a nezhulení, u několika lidí bych si ale nebyl moc jistý, jestli si nepřinesli LSD nebo něco podobného, soudě dle jejich tanečních krací. Každopádně akce to byla bezproblémová,

bezpečnost byla zajištěná přiměřeně, takže v tomhle ohledu pohoda. Jako první jsme se vydali na Space Mountain, asi nejlepší atrakce v Downtown Disney. Stejný nápad měli ale úplně VŠICHNI ostatní, takže jsme byli v naprosto brutální frontě skoro hodinu - jak už jsem ale zmínil, tohle nebylo tolik na škodu, alespoň v prvních hodinách. Měli jsme spoustu času pokecat si s lidma z okolních škol i škol z druhé strany Kalifornie, dozvěděl jsem se plno zajímavého (asi 10 lidí mi tu noc řeklo, že na jejich škole je nebo byl někdo z Česka) a vůbec.

Prošli jsme takhle několik atrakcí, což zabralo pěkných pár hodin a okolo čtvrté ráno se pomalu začala dostavovat únava, ale předem dodávám, že naše skupina se udržela vzhůru až do časného rána. Zmíním jen jednu jízdu, Indiana Jones Adventures nebo něco takovýho... v žádném případě nedoporučuju na něco takovýho ve stavu maximální únavy lézt, je to loďka, které asi 15 minut projíždí pomalu řekou, a ty zvuky nejsou nic co by Vás pomohlo udržet vzhůru. Asi v pět ráno jsme se vydali na Space Mountain znovu, v domnění, že všichni odpadli a půjde to rychle... velkej omyl. Nejenže jsem nikdy neviděl člověka spát ve stoje, ale tady jsem jich viděl desítky... a už to bylo opravdu peklo udržet se vzhůru, ale nějak jsme to ustáli a jeli poslední jízdu přesně v šest ráno, kdy se park otevřel a my jsme mohli jít konečně do autobusu. Posledních 45 minut jsme stáli ve frontě na onu atrakci uvnitř budovy, takže po východu ven nás přivítalo denní světlo, a mě došlo, že tohle je poprvé v životě, kdy jsem zůstal vzhůru celou noc... navíc jsem zrovna v to období tří dní naspal během tří dnů jenom okolo 12 hodin.

Každopádně, park je otevřenější, můžeme do autobusu... kdybych jen tušil, jaká to byla zrada... Ve stavu polospánku jsme museli jít minimálně DVA

KILOMETRY, než jsme došli k autobusu! Pamatujete si na oslíka ze Shreka a jeho "Kdy už tam budem'?"... To bylo přesně ono.

V šest třicet jsme se vydali na cestu a VŠICHNI vytuhli během patnácti minut. Až na jednoho, kterej šel na záchod (v autobuse) a cestou všechny spící natočil a potom to dal na facebook. A i když jsem byl v té nejnepohodlnější pozici vůbec (a to jsem měl štěstí, že jsem měl sedadla jen pro sebe), spalo se mi víc než dobře.

Po dvou hodinách jsme zastavili na stejné benzínce jako včera, to znamená snídane v In-N-Out Burger. Pokud budete někdy na západním pobřeží USA, tohle je přesně ten fastfood, který musíte vyzkoušet.

Po zastávce jsme pokračovali v cestě, a musím Vám říct, že taková Amerika za ranního svítání vypadá úchvatně, měl jsem přesně stejný pocit jako tehdy před rokem, když jsem z letadla viděl San Francisco v noci. Nepopsatelné.

Do školy jsme dojeli v jedenáct a před náma byl poslední týden školy. Dva dny výuka, zbytek závěrečné testy. A za týden promoce...

Promoce

Konečně nadešel ten den, na který jsem se tak nějak těšil už od samotného začátku – a sice 27. květen, poslední den školy a promoce!

Poslední den školy to byl oficiálně sice až ten den, ale my maturanti jsem všechny závěrečné testy napsali o týden dřív než ostatní třídy, takže poslední týden už jsme do školy jenom chodili na dvě nebo tři hodiny denně. V pondělí jsme třeba hlavně podepisovali ročenky (yearbook), ředitel vysvětloval jak proběhne samotná promoce a podobně. V úterý jsem dostali seznam, v jakém pořadí budeme promovat a trénovali jsme seřazení se, aby se vědělo, kdo je v řadě za vámi a před vámi a podobně. Ve středu byla na programu maturantská snídane a opět jsem trénovali seřazení se, ze školy nás pustili před desátou, takže jsme ve škole byli sotva dvě hodiny. Čtvrtek byl dnem úplně nejkratším, jediné co jsme udělali bylo že jsme se seřadili, prošli v určených dvojicích okolo fotbalového stadionu, natrénovali průchod přes to malé pódium a to bylo všechno. Zabralo to sotva dvacet minut. No a v pátek víceméně to samé. Potom nás pustili domů a ve škole jsme měli být zase v pět.

Doma jsem se osprchoval a ve čtyři vyhrabal košili a kalhoty, které jsem kdysi koupil, když jsme šli na setkání portugalské komunity tady v Kalifornii – o čemž jsem nepsal a přitom to bylo celkem zajímavé. Konalo se to tehdy až někde v Santa Barbaře a měli taneční sál kompletně vyzdobený fotkama z Portugalska. Na první pohled můžete říct, že byly z Evropy a v Americe není místo, kde by bylo možné takové pořídit. Na každopádně jsem si ještě nachystal talár, čepeček a střapec a s host-bratrem a jednou kamarádkou jsme se vydali směrem ke škole. Měli jsme být v pět v jídelně, ale asi až v šest se konečně objevil zástupce ředitele a konečně jsme mohli jít do staré tělocvičny vyfotit skupinovou fotku. A když mluvím o skupině, mluvím o 214 maturantech, oblečených do formálního oblečení, př. šatů, navlečených to talárů, kteří se měli vměstnat na titěrné lavičky v tělocvičně tak, aby se vlezli do záběru... Že v tělocvičně bylo horko jako na padnutí snad ani nebudu zmiňovat.

No ale v šest třicet už jsme byli hotoví, a samotná slavnostní ceremonie začínala v sedm, takže jsme pořád měli dost času. Každopádně, ona ceremonie probíhala na fotbalovém stadionu, který byl pro tyto účely vyzdobený a nachystaný. Pro rodiče a příbuzenstvo byl otevřený už od šesti a během čekání tam z přehrávali poděkování od maturantů rodičům, které jsme mohli volitelně nahrát předtím. Každý mohl mít až dvacet sekund záznamu, což při počtu maturantů dělá celou hodinu a něco záznamů.

Ta atmosféra se docela dost těžko popisuje, ale snad si to dokážete představit. Poslední den střední školy, prázdniny, pro mohlo lidí to znamená odchod třeba na druhou stranu Států, smíšené pocit, radost, smutek, letní horko, slavnostní nálada. No každopádně, přesně v sedm jsme se vydali na náš

oslavný pochod okolo stadionu, potom napříč trávníkem k pódiu, a potom to všechno začalo. Ředitel vyjmenoval a poděkoval všem pracovníkům školy, někdo další vyhlásil nejúspěšnější studenty a atlety, prezident maturitního ročníku měl taky nějaký proslov (netvrdím, že bych to zvládl líp, ale docela dost nudný a přečtený z papíru), studenty zvolená 'most musician talented female' zazpívala státní hymnu a potom 'most musician talented male' zazpíval školní hymnu... Do něj byste to ani neřekli, ale to byl fotbalista, dva metry vysoký, 100 kilo, a přitom má operní hlas...

Samotné vyvolávání studentů k promoci přišlo až úplně nakonec, jelikož jsem byl pořadové číslo 205 z 214, docela jsem si počkal. Chodili jsme k pódiu v řadách, ve kterých jsme seděli, tj. asi po 15 lidech. Naše řada se pomalu zvedla, a když si sedl poslední z řady před náma, obešli jsme celou skupinu a zařadili se na plošinu, která vedla k pódiu. Postupně vyvolali všechny předemnou, až jsem přišel na řadu já. "Jerry Pávlyk." Vyšel jsem na pódium, převzal jsem desky pro diplom, potřásl si rukou se škoním komisařem, vyfotil jsem se s ním, přendal jsem si štrapec z pravé na levou stranu, sešel jsem z pódia a stal jsem se oficiálním maturantem ročníku 2011!

Já jsem samozřejmě promoci takovou důležitost nepřikládal, ale věřte že tento ceremoniál je pro Američany velmi důležitý a tak Vás jejich radost a jeho důležitost velmi rychle nakazí. Každá rodina dostala 10 lístků na promoci a spousta lidí bylo ochotno platit až desítky dolarů za lístek 'na černém trhu', jen aby promoci potomka mohlo vidět co nejvíce příbuzenstva...

No, a chvíli po mě odpromoval i ten úplně poslední student, čepce vyletěly do vzduchu (já jsem ho zase tak vysoko nevyhodil, protože si ho chci vzít domů) a to byl konec mé kariéry na střední škole tady v USA! Davy

rodičů, sester, bratrů, příbuzných a kamarádů se nahrnuly na stadion, aby se pořídily ty desíty tisíc společných fotek předtím, než se všichni rozutečou po Státech. Atmosféra ÚŽASNÁ!!!

Odlet domů

V pátek 24. června konečně nadešel den odletu, ale nejdřív se trochu vrátím zpátky. Můj odlet v 15:00 ze San Francisca. Ve čtvrtek jsem měl rozlučkovou párty, takže jsem spát šel ve tři a vstával o šest hodin později, v devět ráno, ne zrovna se svěží hlavou. Dobalil jsem do kufrů oblečení, co jsem včera vypral, rychle je převážil, jestli splňují limity. Na letiště jsem jel jenom já a můj host-bratr, a především, neodvezl mě až na letiště, ale jenom k první stanici San Franciscského metra (BART). Proč? Když to padlo tak nějak mezi řečí, napadlo mě, že by to nebyl zase tak blbej nápad... přecejen, až budu někdy cestovat sám, tak mě taky nikdo nebude vozit až k terminálu letiště, tak jsem si řekl, proč ne. A nakonec mi to zajistilo slušný dobrodružství.

Z farmy jsme vyjeli okolo desáté hodiny. Kufry jsme nakonec procpali kufrem na zadní sedadla hostbratrového třídvéřového Mitsubishi Eclipse, zbytek věcí do kufru a už jsme se vydali na cestu. První zastávka byla na místní benzínce, kde jsme nakoupili Arizona čaje na cestu a moje zřejmě poslední Mt. Dew (který jsem potom ani nestihl vypít). Druhá zastávka byla na poště, kde jsem odeslal poslední dvě krabice a potom už jsme konečně byli na cestě směrem San Francisco. S pomocí aplikace Mapy v iPhonu (naprosto nevhodný pro navigaci) jsme nakonec po několika špatných sjezdech na amerických dálnicích a chvíli bloudění po městech dojeli k první stanici metra. Vlastně ke druhé, tu první jsme nějak minuli.

Rychle jsme se rozloučili (shodli jsme se na tom, že nevíme, k čemu to protahování vždycky je) a já jsem byl najednou sám na stanici Dublin sanfranciského metra. Koupit lístek bylo relativně jednoduchý - podle tabulky (kde jste a kam chcete jet) si spočítáte cenu, a lístek v té hodnotě si jednoduše koupíte v automatu, platit lze kartou. Ze stanice Dublin na letiště SFO byl jednosměrný lístek za \$10,40. Kouknul jsem se na mapu, a zjistil, že z modré linky Dublin jsem musel jet skoro až na konečnou, a tam potom přestoupit na žlutou linku, která jela až k letišti. Tak jsem si tak seděl, pročítal si letáček a dle mých matematických propočtů to začínalo vypadat, že to nestihnu a pokud jo, tak to bude hodně natěsno. Najednou se z hlášení ozvalo, že souprava má technické problémy a na další stanici musí všichni vystoupit, teda pokud nechtějí jet tam, odkud přijeli; všichni ostatní museli počkat na další soupravu.

V tuto chvíli jsem poslal domů SMS znějící: „Nechci strašit, ale možná nestihnu ani ten první let“... Náhradní souprava přijela asi za 5 minut, takže zpoždění relativně malé, ale stejně nic příjemného. Když jsem dojel na domnělou přestupní stanici, tak jsem vystoupil... jenom abych zjistil, že jsem z nějakého důvodu seděl ve správném vlaku. Přestup totiž není z kolejiště na kolejiště, ale různé linky jezdí po jedné koleji. Takže když jsem vystoupil z porouchaného vlaku, tak ten další byl shodou okolností ta linka, co jede na letiště, což jsem asi přeslechl a zjistil to po vystoupení z informačních tabulí na nástupišti. Tak jsem potom musel čekat 10 minut na další.

Musím říct, že ta cesta metrem byl opět zážitek, prostě jen tak pozorovat to velkoměsto z vlaku. Po roce života na farmě jsem měl zase pocit, že tohle je zase ta amerika, jak ji znám z filmů. Obrovský baráky namačkaný na sebe s bazénem na malé zahrádce vzadu, auto servisy místních mexičanů, obrovské

průmyslo čtvrti, které se starají o to, aby tohle velkoměsto fungovalo, střední školy, které se kterýma se ta moje velikostně nemůže ani rovnat (na rozloze celé mojích škol tady bylo asi jenom parkoviště). Prostě zajímavý, škoda že jsem byl v takovém presu a od rána až k letišti nemám vůbec žádné fotky.

Takže, po deseti minutách a dalším nechtěném zpoždění jsem konečně seděl ve správném vagónu směrem San Francisco International Airport. To bylo okolo okolo druhé hodiny, do odletu zbývala hodina a patnáct minut. V mezičase jsem si přečetl na internetu, že na SFO jsou dvě linky letištních tramvají napojené na metro (AirTrain), a že já musím na červenou linku, která každých pět minut objíždí všechny tři terminály letiště, bohužel pro mě v pořadí od třetího k prvnímu (odlétal jsem z prvního). Naštěstí odsud to šlo už hodně rychle a mým největším problémem bylo 50 kilo kufrů, které jsem musel sám táhnout s sebou, což byl extrémní problém hlavně na eskalátorech, kdy mě ten kufr málem jednou překlopil, jak se postupně zvedl metr nade mně. Ta minuta na eskalátoru byl fakt brutální isometrickej workout.

Když jsem se konečně dostal k terminálu jedna, našel jsem prázdný vozík na kufry (viděl jsem je už předtím, ale tuším, že tam byl poplatek a na čachry s kartou jsem prostě neměl čas). Naložil jsem kufry a sprintoval jsem směrem k přepážkám společnosti Delta Airlines. Tam jsem uviděl asi deset kiosků na samoodbavení se, tak jsem z peněženky rychle tahal letenku, kterou jsem si vytiskl už před měsícem a chytrě si na ní zakroužkoval její číslo. Aneb správná kombinace deseti čísel vás dneska klidně dostane na druhou stranu světa. Moje letenka končila číslem 255, a dotykový displej na těch odbavovacích terminálech pochopil moje dvojité zmáčknutí čísla pět jako jedno zmáčknutí, takže jednom tímto jsem strávil pět pokusů. Když jsem podlost kiosku odhalil

a konečně uviděl můj itinerář, doslova jsem zajásal radostí. Bylo 2:15, tři čtvrtě hodiny do odletu. Bez problémů jsem přidal další zavazadlo (které mě namísto předpokládaných \$100 stálo jenom \$55), zaplatil jsem během vteřiny kartou a bylo. Palubní lístky se potom už jenom hrnuly, a když se všech 10 papírů vytisklo (tři palubní lístky, dva účty, jedno potvrzení a ještě pár blbostí), popadl jsem vozík s kuframa k nedaleké přepážce s nápisem „Odhoz zavazadel“ (no dobře, to asi není správný překlad k Baggage drop-off). Každopádně tady jsem odevzdal kufry (hodně jsem si dal záležet na vyvážení, jeden měl 48 liber a druhý 49 liber, limit byl 50), přečetl si nápis „Baggage dropped off less than 30 minutes before departure may not get on the plane“ a s úlevou zjistil, že je teprve 2:20 a vydal se svižným krokem k bezpečnostní kontrole.

Kontrola byla velice rychlá, ani ne tolik důkladná, ale ty skenery dneska už asi vyskenují všechno... Navíc to byl jen vnitrostátní let. Zrovna když jsem se chystal posunout moje dvě krabice a kufr k proskenování, doběhl za mnou nějaký pilot a letuška, jestli je pustím... Řekl jsem sure no problem a pustil je. Pilot mi za to položil na kufr voucher s logem Deltu a nápisem „Have one on us“. Potom se trochu zarazil, podíval se na mě, zeptal se, jestli mi bylo 21 a po mé záporné odpovědi jen řekl „Ehm...“ a voucher si vzal zpátky. No, tak nic no. Každopádně skrz kontrolu už jsem prošel relativně rychle a v letadle jsem byl asi deset minut před naplánovaným odletem, v tu chvíli s pocitem jaký jsem borec, že jsem to vůbec stihl. Když jsem byl v metru, tak nějak jsem s tím, že ten let nestihnu, už počítal. Ale všechno dobrý, první letadlo jsem stihnul.

Jedinej zádrhel byl v tom, že při vstupu do letadla mi sebrali můj carry-on kufr a nejspíš ho hodili do carga, ale nepochopil jsem proč. Docela mě to nasralo, jednak jsem tam měl veškerou elektroniku, maturitní diplom, yearbook, a všechno... Do letadla jsem tedy vešel jen s tím, co jsem měl u sebe a s notebookem, který jsem musel u letištní kontroly zvlášť vyndat. Trochu problém byl, že byl ze včerejší párty (hrála z něj hudba a byl schovanej v šuplíku) vybitej a ráno jsem ho nabil jenom na 40%, a nabíječka byla v kufru...

První let do Minneapolis uběhl relativně rychle, jelikož Delta má na těchto vnitrostátních letech internet a tak jsem se zabavil na dost dlouhou dobu. Vedle mě seděl OPĚT člověk, který by měl mít dvě sedadla, mám prostě smůlu. Po přistání už jsem věděl co dělat a narychlo se vydal k bráně, ze které jsem měl odlétat. Na přestup jsem měl asi hodinu a deset minut, což mi dalo oproti letovému řádu 12 minut extra. Palubní vstupenku jsem měl už ze san francisca, protože tento let byl rovněž s Deltou (a shodou okolností stejným letadlem, jako tehdy před rokem směrem do USA), takže to bylo jenom o tom najít bránu. To mi ale zabralo slušnou půlhodinku, protože nejdřív jsem se orientoval podle cedulí na letišti, který nebyly místy zrovna přehledný. Půl hodiny před odletem jsem konečně bránu našel, zrovna když ji otevřeli pro nástup do letadla. Smutně jsem se podíval na pizzerii, která byla na konci haly, a stoupnul si do fronty. Při kontrole palubní vstupenky jsem odevzdal ústřížek I-94 (tím jsem oficiálně opustil USA) a šel do letadla. Bohužel jsem seděl úplně vzadu a uprostřed (řady sedadel po dvou u oknech a tři uprostřed), což je asi nejhorší místo vůbec, ale bohužel mi nešlo vybrat sedadlo při odbavení. Totálně hladovej jsem si neuvědomil, že celou dobu na letišti jsem byl za bezpečnostní kontrolou a cokoliv koupeného na letišti jsem si tak mohl vzít do

letadla. To mi došlo, když si někdo předemnou vytáhl footlong BBQ chicken sendvič ze Subway! Normálně jsem myslel, že z toho letadla ještě vyběhnu...

Po vystoupení nad 10 000 stop, kde jsou už povolené notebooky jsem otevřel ten svůj a při posledních minutách na baterku jsem dopsal část tohoto článku. Pár minut po tom, co nadobro umřel, se servírovala večeře, platí to, co jsem napsal před rokem. Malý porce, ale dobrý. I když tehdy to bylo o něco lepší, možná proto, že jsme letěli z Evropy a tehdy jsem dostal normální máslo místo toho jejich... bůh ví co to je. Tenhle let stál celkem za nic. Nemohl jsem vůbec usnout, filmy stály za prd, konektor na sluchátka sedadle byl jednak tak opoužívanej, že hrálo jen jedno sluchátko a to ještě dost mizerně, mobil mrtvej. No prostě utrpení. Nad ránem jsem konečně aspoň na dvě hodiny usnul, probudil se na snídani a za hodinu nás přivítalo deštivé počasí na letišti v Amsterdamu. Změnilo se tady za ten rok vůbec něco?

„Hodina a půl na přestup a tentokrát mi tady nic neuletí, jako loni!“ Řekl jsem si, a rovnou z letadla jsem zamířil ke kioskům, ale tam jsem měl opět smůlu, stejně jako loni. Prý „inconsistent baggage information“. Bože. Aspoň sedadlo, který jsem si vybral, se uložilo. Věděl jsem přesně kam jít, po loňské zkušenosti. Přestupní přepážka číslo šest. Tentokrát jsem ale nemusel čekat s pořadovým číslem, pracovník na přepážce si jenom oskenoval ústřižky od kufrů a vytiskl mi palubní lístek. Odsud jsem se vydal rovnou ke bráně na let do Prahy, cestou jsem musel opět projít bezpečnostní kontrolou. Na bráně jsem se zeptal na můj příruční kufr a řekli mi, že kód, který mi dali, vůbec není v systému. No paráda. V Amsterdamu se teda nezměnilo vůbec nic, furt jsou tam problémy.

Opět jsem stihl přesně na minutu otevření brány a tak jsem jako první vešel do letadla Českých aerolinií. Pilot mě česky přivítal, já jsem si sedl na svoje sedadlo - u okna vepředu hned za business třídou (chtěl jsem vystoupit co nejrychleji). Tento let už uběhl velmi rychle a za dvě hodiny jsme byl v Praze. Vyhrnul jsem se z letadla, popadnul vozík na kufry a šel čekat na kufry. Dobrá zpráva: moje dva kufry tady tentokrát byly oba. Špatná zpráva: Příruční kufr, napěchovaný tím nejcenějším (foťák, objektivy, yearbook, HS diplom) tam NEBYL. Sakra už, kdy už se konečně proletím bez problémů?

Našel jsem reklamační oddělení, popsal jsem problém a že prý ho asi zapomněli v Minneapolis přeložit na moje další letadlo. Poslal tam žádost, a do zítra tu snad bude, a pokud jo, a že ho přivezou autem.

No, po této reklamaci jsem se konečně vydal najít rodinu. Musel jsem projít přes celníky. Měl jsem na sobě nové boty, pěkný rifle a nové tričko, takže celník si počkal na mě, a že prý co si vezu. Tak říkám, že jen oblečení co jsem nosil přes rok, stativ a notebook. „Jo tak notebook, a kdepak jste ho koupil?“ „V USA.“ „Ále...“ Už jsem viděl jeho nadšení, jak mi napaří clo, tak jsem řekl. „Jojo... koupil jsem ho tam před rokem, hned jak jsem přijel.“ Zrovna pár dní předtím jsem si četl, kolik stojí poslat z USA do ČR kontejner, kde jsem mj. zjistil, že pokud můžete prokázat, že předmět používáte přes půl roku, nemusíte platit clo. „A máte od toho účet?“ „No, nemám, ale možná bych ho našel na emailu...“ A začal jsem vytahovat z kapsy tou dobou už vybitý mobil. „Ne, to je dobrý, jen mi to tady dejte na scanner.“ Kufry proskenoval, řekl že dobrý, vyšel jsem z celnice ven, a byl jsem doma!

Dojmy? Zvláštní. Přijel jsem domů a přišlo mi, jako bych vlastně nikde nebyl. Hodně se toho samozřejmě změnilo. Opravená střecha doma, dostavěný

obchod tady ve městě, vykácený stromy v aleji k zámku, ale stejně... Nejvíc zvláštní pocit byl, když jsem skládal dohromady stativ z kufru, kdy jsem potřeboval speciální šroubovák. Tak jsem šáhl na okno, kde jsem ho před rokem nechal. A on tam byl. Nevím co bylo divnější, že to, že jsem si to pamatoval, nebo že ho nikdo třeba jen nedal do šuplíku.

A můj příruční kufr? Další den, v neděli, mi auto ČSA dovezlo můj kufr krátce po odpoledni. Respekt!

Závěrečné shrnutí

Pokud bych se mohl vrátit v čase o rok zpátky, do mého odletu do USA by zbýval přesně měsíc a jeden týden. Právě ale sedím na letadle opačným směrem, a je na čase shrnout celý tenhle pobyt. Přestupuju v Mineapollis a potom ještě v Amsterdamu a zítra budu konečně doma v Praze. Tehdy před rokem jsem rodině napsal, že pokud v Amsterdamu nenastanou "nečekané komplikace", tak tam budu zítra v jednu - ani jsem si neuvědomil, jak takhle věta Američanům vyzní...

Před tím skoro rokem jsem tedy seděl v letadle směrem do USA a hodně jsem přemýšlel. Viděl jsem nějaké fotky, zkoumal jsem Google Street View, všechno možný, ale přesto jsem neměl ani nejmenší tušení, co mě tenhle rok čeká. Z tohodle rozjímaní mě tehdy vytrhl zpožděný let z Prahu do Amsterdamu a letadlo, který mi tehdy uletělo.

Vím, že když někdo psal, že mu uletělo letadlo, tak jsem si říkal, že mě se to nestane, a kdybych věděl že jo, tak nikam neletím, ale nakonec to nebylo tak hrozný. Popravdě jsem tehdy byl ještě trochu nasranej, že letím nějakým

starým zmetkem Delta Airlines, který má v celém letadle tři malý rozmazaný CRT televize, místo toho abych seděl v mém původním letadle, Boeingu 777 od KLM s LCD televizí v každém sedadle

Ale teď už k tomu shrnutí, pěkně popořadě.

Shrnutí, díl 1.: Moje hostitelská rodina a můj domov

Hodně dlouho jsem přemýšlel, jak pojmut tohle téma, protože s mojí sestrou z Německa jsem nadáváním na ni strávili skutečně spoustu času. Jelikož jsem ale teď tak nějak ve slavnostní náladě, a protože jsem s tím stavem já ani ona nic neudělal (změna rodiny), asi to vypustím a zmíním se jen lehce o tom, co mi za ten rok nejvíc vadilo.

Moje hostitelská rodina žije ve vesničce Farmington. Farming-ton. (Co je celkem sranda, je etymologie mého jména Jiří, případně jeho americké verze George. Vychází z řečtiny a prapůvodně to znamená farmář). Farmington byl asi 10 mil od Escalonu, kam jsem chodil do školy. Zároveň Escalon je město, kde jsem měl původně bydlet, rodina tam žila v době, kdy si mě vybrala, mezitím se ale přestěhovala. Dům mojí rodiny byl na devíti akrovém ranči ještě asi jednu míli za samotným Farmingtonem.

Žilo nás tam docela hodně - host-dad, host-mom, čtyři jejich děti, sestra z Německa a já. V listopadu se sem postupně nastěhoval ještě jeden borec, což jsem dodneška moc nepochopil, ale to je celkem nepodstatný.

S onou "sestrou" z Německa jsem se nakonec shodli, že největší problém byly tři věci - finanční chování rodiny, ze začátku pobytu nemožnost nic moc

dělat a potom jejich zvířata. Shrnul jsem to tady jednou větou, ale faktem je, že by to vydalo na celý článek... trochu málo jsem naznačil debilitu podobného chování v článku 'Jeden běžný den pod lupou', kde jsem popsal, jak si host-mum koupila nové auto. Místo toho, aby koupila ojetý Volkswagen Jetta (na který se v bazaru taky dívala), s pěknou spotřebou, místem pro pět lidí, který by rychle splatila, si koupila Mustang za \$16000. Její kredit je tak špatnej, že ho musela koupit na někoho jinýho. Jen tak pro zajímavost, ta Jetta byla za \$7500 ve standardní výbavě, rok cca 2004, v pěkném stavu; a za svoje starý auto by dostala cca \$4000. Ale to už jsem se o tom moc rozepsal a to jsem ani nechtěl. Nemožnost nic moc dělat byl problém hlavně ze začátku, holt život mimo civilizaci a nemožnost řídit, časem se to ale zlepšilo. A zvířata tak trochu souvisí s bodem prvním, host-mum skoro každé pátek nakupovala na aukci zvířata, že se to zadarmo nenakrmí už jí asi nedocházelo, nebo já nevím.

Pro mě osobně bylo fascinující (doslova) pozorovat, jak myšlení takového člověka z toho kvadrantu Z vlastně funguje. Taky mi došlo, na jak moc věcí, co se týká peněz, vlastně stačí obyčejný selský rozum (v angličtině *common sense*, mimochodem). Ale někdo ho holt moc nemá, a on ani Američan, co vyrostl v tom konzumním prostředí ani nemá moc šancí se tomu bránit. Ale to co jsem viděl u mojí hostmum byl místy fakt extrém, všechny ostatní (nejen hostitelské) rodiny byly v tomhle ohledu mnohem rozumější.

A s tímto názorem jsem v této rodině nebyl sám. Místy by se dalo říct, že ho sdíleli všichni až na jednoho (jednu).

Pomalej internet nezmiňuju, ale v sobotu ráno to bylo někdy fakt na ráno, protože takovej Skype dokáže pomalej internet spolehlivě zablokovat.

Teď k tomu, co dělalo život v této rodině a mimo civilizaci příjemnější. Zaprvé, nikdy jsem tady nebyl v kostele a moje rodina byla víceméně nevěřící, za což jsem relativně dost vděčný - trochu jsem se o tom už tehdy rozepsal v článku *První náboženský zážitek*.

Já a můj skoro stejně starý host-brother jsme první přibližně tři měsíce bydleli doslova ve skříni. Maličká místnůstka bez oken, jediné co uvnitř bylo bylo stereo, televize, Xbox, klimatizace, pár polic a palanda. Tu místnůstku jsem ale miloval, protože tehdy ty tři měsíce jsem spával snad jako nikdy. Po nějakém čase jsem konečně dokončili vlastní pokoj, který byl v samostatném domě, který jsme postupně vyklidli a měli jsme tak celý vlastní dům pro sebe. Sice ne tak doslova, byl to jen náš pokoj a "obývací" bez koupelny, ale bylo to rozhodně super. V obývacíku byl krb a kolik dřeva jsme tam v zimě spálili bych ani nespočítal.

Výhoda, kterou s sebou vlastní dům přináší je možnost pořádat party s relativně nulovým rizikem toho, že někdo zavolá policajty - což je při legálním věku 21 a hlavně v USA docela dost velký problém; a lidi prchající na všechny strany z baráku po zařvání COPS rozhodně nejsou jenom výmyslem hollywoodských producentů, byť jsem to na vlastní kůži naštěstí nezažil - během tohoto roku tu ale bylo několik až příliš dlouho dopředu ohlášených akcí, kdy k tomu došlo. Náš dům sice nebyl úplně ukázkovým party domem z filmů, ale i na takových párty jsem byl. Skákání ze střechy do bazénu, beer-pong v obrovské garáži, potom do výřivky a ve tři ráno, zapadnout k Xboxu? Realita.

Na farmách má skoro každej nějaký ten dirtbike a čtyřkolky, takže v zimě, během dešťů (které udělaly bahno) bylo rozhodně o zábavu taky postaráno.

A celkově jsem tu získal plno zkušeností, o kterých by se mi ve městě ani nesnilo. Proto se mi moc nechce psát o tom, co bylo na hovno, ale vytěžit z toho všechno to, co bylo dobrý.

Jak jsem si pral prádlo

Tohle měl být krátký odstavec, nakonec z toho vylezl celý článek.

Jenom taková zajímavost, jak to fungovalo s praním prádla. Ze začátku jsem svoje špinavý prádlo dával do košů vedle pračky a ono časem objevilo čistý v obýváku na kulečnickovém stole... Ale tohle mělo několik problémů. Jednak se klasicky ztrácely ponožku. Jednu chvíli jsem dokonce neměl vůbec ŽÁDNÝ a musel jsem je krást host-bratrovi. Druhý problém byl, že časem se mi taky na bílých tričkách začaly objevovat podivný skrvny. Tak jsem si řekl, že bych to měl zkusit sám. Pračku jsem naplnil špinavým prádlem (všechno možný dohromady) a pokoušel se vymyslet, co kam nalít do rozstříkovače. Na pračce byly tehdy tři nádoby. Washing soup (aviváž - to co to vypere), bělidlo (bleacher - to co to vybělí) a změkčovač (softener - to co to udělá hebký a voňavý). Tak jsem si tak četl ty popisky, a jelikož jsem tehdy nevěděl, co znamená bleach, nalil jsem toho hodně do hlavní drážky (main wash) v tom šuplíčku na pračce, a aviváž jsem dal do pre-wash. Změkčovač jsem tehdy taky použil správně. Co se ale stalo si asi dokážete představit. Pokud ne, tak Vám to pěkně popíšu: Spustil jsem pračku a všechno se to pěkně vypralo během předpracího cyklu. Problém nastal, když rozstříkovač do toho začal pouštět ono

bělidlo, o kterém jsem tehdy nevěděl, že je bělidlo. Téměř všechno co nebylo bílý nebo aspoň světlý se tehdy posralo, v konkrétních číslech to byla jedna mikina, tři trička a několik černých ponožek. Ale tak co, chybama se člověk učí, ne? Pokažený oblečení jsem další den hodil do charitního kontejneru a při příštím pokusu jsem si otevřel slovník a druhý pokus jsem úspěšně zvládl.

Shrnutí, díl 2.: Škola

škola... shrnutí jednotlivých tříd + odkaz na ten starý článek

ostani exchange studenti--- bylo jich tu až moc

, domácí úkoly jsem doma dělal jen asi první dva měsíce, od té doby už jen ve škole nebo vůbec

shrnu školy, systémy, předtím samostatný článek

Shrnutí, díl 3.: Rok mimo domov, kulturní šok

Rozhodnutí odjet na takovýto pobyt rozhodně není jenom tak, přece jen jste mimo domov skoro celý rok. Já ale musím napsat, že stesk po domově (*homesickness*) byl relativně malý.

S mojí rodinou doma jsem si mnohem víc psal emaily, než volal po Skypu (což jsem i kolikrát chtěl, ale kvůli jedné konkrétní gerchance to kolikrát ani nešlo, protože blokovala internet o víkendech od rána až do tří odpoledne). Občas jsem psal třeba každý týden (první dvě hodiny ve škole jsem měl počítače, a co chcete dělat, když Facebook i YouTube je zablokované?), jindy

třeba měsíc vůbec. Kolikrát jsem byl s rodinou na Skypu bych snad spočítal na prstech dvou ruk.

Dál se potom taky dá říct, že jsem se v podstatě od domova odřízl (neúmyslně). Přijel jsem sem bez počítače, a tím pádem i beze všech svých fotek, které ve volných chvílích rád procházím jen tak pro potěšení. Fotky z domova jsem tedy neměl a tím pádem ani nebylo moc nad čím brečet. Věděl jsem, že za chvíli rodinu zase uvidím, tak proč kvůli tomu smutnit? Těšit domů jsem se začal přibližně někdy v půlce pobytu, odpočítávat dny jsem začal asi dva týdny před odletem. To píšu proto, že někteří exchange studenti začali odpočítávat asi tři měsíce před odletem a každý týden o tom psali na facebook.

Rozhodně je v tomhle případě Facebook dobrá věc, kdy relativně zůstáváte v obraze o tom, co se děje doma a ve škole. Kolikrát jsem si pomyslel "Ne, ne, ne. Na ten gympl už se nevrátím."? Milionkrát. Co je ale relativně divný je fakt, že když se na facebook připojíte z americké IP adresy, tak máte na zdi víc příspěvků američanů, a když z české IP, tak naopak.

Kulturní šok? Tak ten fakt nebyl. Nejdřív jsem ani nevěděl co to je, myslel jsem, že je to ta vykulenost krátce po příletu, načež jsem byl opraven, že se dostavuje po několika měsících. No, tak to se teda nedostavil. Jediný čeho jsem si všiml byla ta lyžařská abstinence někdy v lednu, ale to je jinak fakt všechno.

Nevím, jak se s tím vyrovnávali ostatní exchange studenti. Jak jsem psal, moje sestra z Německa byla na Skypu pokaždý když to šlo a mě to sralo hlavně z toho důvodu, že se mi sotva načetl email, prostě to blokovalo místní pomalý internet hrozným způsobem. Jiná holka z Černé Hory byla prej na telefonu

každý den první tři měsíce, takže těžko říct, co je nejlepší cesta, je to asi hodně individuální.

Faktem je, že poslední měsíc jsem se domů těšil už opravdu hodně, ale to spíš proto, že Vás všechny ty omezení agentury a případně hostitelské rodiny začnou štít. Když jsem se hodně nudil, tak jsem uvažoval o založení vlastní agentury pro 18leté studenty, kteří by bydleli ve vlastním, mohli by řídit a podobně. Napsal jsem si to na svůj bucket list, až budu milionář, tak to nějak zařídím. Pokud si budete někdy fukat na čelo, jak se někdo může pokoušet zařídít si rok na střední v USA na vlastní pěst, tak si na čelo neřukejte, ve skutečnosti jsou tihle dobrodruhoví chytřejší než já. Vážně, nemožnost řídit je problém numero uno.

Shrnutí, díl 4.: Chtěl bych žít v USA?

Všude dobře, tak co doma? Teď vážně. Faktem je, že teď sedím v letadle z USA a jak to vypadá v Česku, z toho si prd pamatuju. Hodně věcí jsem si mohl přikrášlit, ale hlavně taky odkrášlit (bože...). Amerika je úplně jiná mentalita a kultura. Pořád je to relativně stejný level jako Česká Republika, není to takový šok jako třeba pro studenty z asijských zemí.

Sice to sem asi tak úplně nepatří, ale zmíním mentalitu lidí v USA... lehce. Je fakt, že v USA peníze nesmrdí a celkově lidi moc nezávidí. Píšu celkově, protože to neplatí tak docela. Docela výstižně to shrnula jedna cedule, kterou jsem viděl u někoho v obýváku: *"Don't talk about yourself so much... we'll do that when you leave."* (Nemluv tolik o sobě, to uděláme, až odejdeš).

Americký životní styl by mi vyhovoval. Volné zákony, co se týká čehokoliv (zbraně, auta, lodě), nízké ceny všeho (za kvalitu si tady připlatíte, ale dá se tu žít i s totálně malým rozpočtem) a především příznivé zákony i kultura pro podnikání. Ano, představit bych si to dokázal. Pokud pomenu otázku vízové politiky USA, tak v České republice jsem se narodil a žil tam 96 procent svého života, mám tam rodinu a kamarády, takže jen tak se odtrhnout není jen tak možné.

Kdybych se rozhodl tady žít (nepanikařte, mluvím hypoteticky), kde by to mělo být? Escalon je relativně pěkné město, bezpečné, ale krajina tady je strašná. Rovina, rovina a rovina. K moři, na jezero i na hory je to sice do dvou hodin autem, ale stejně, tady by to asi nebylo. Pokud by to mělo být v severní Kalifornii, asi bych hledal něco v okolí Monterey. Krajina je tam moc pěkná, bikersky velice příznivá a je to odtama kousek k moři, na hory je to stejně daleko jako do Alp. Těžko říct. V USA je cokoli docela blízko, ať už autem nebo letadlem. Problém je, že jsem tady toho zase tolik neviděl, ale z toho kde jsem byl je to jednoznačně Monterey. V Las Vegas je to taky pěkný, ale nepřijde mi to moc jako město pro mně.

Chápu, že tímhle článkem jsem toho moc neřekl, ale je to tak trochu složitý. Vždycku jsem obdivoval lidi, kteří přestali nadávat na byrokracii a korupci v České republice a prostě odešli. Ať už to bylo do USA, Anglie, Austrálie, Brazílie a nebo si třeba otevřeli apartmánky na Panenských ostrovech v Karibiku. A nakonec, proč ne? Opravdoví kamarádi zůstanou, přížírkové zmizí, rodina má důvod cestovat, vnoučata poznají svět... Kolikrát jste slyšeli "můj y žije v x, do Česka jezdí 2x ročně a děti k němu jezdí zase na léto"? Já strašně mockrát.

Takže ano, žít tady bych si představit dokázal. Jestli bych chtěl, to popravdě moc nevím.

Shrnutí, díl 5.: Angličtina

Tuhle část shrnutí jsem si dost usnadnil před šesti měsíci, kdy jsem napsal článek *Jak jsem se tu (zatím) naučil anglicky*. Dá se říct, že to pořád platí a kdybych to měl psát znovu, tak bych se hodně opakoval, proto ten článek jenom trochu doplním.

No každopádně, takových detailů jsou desítky až stovky, a v nich vidím obrovský přínos tohoto roku v USA. No, za ten půl rok těchto detailů přibylo milion. Co je na tom kouzelné, že některé relativně debilní komedie se Vám už nezdaří debilní ale naopak i celkem chytré. Některé sice zůstanou debilní, ale pochyťm ŘÁDOVĚ mnohem víc narážek a poznámek. A už nikdy nebudu muset čekat na české titulky.

No, takže porozumění je perfektní, samozřejmě pořád je tu obrovský prostor ke zlepšování, ale rozhodně jsem tam, kde bych si představoval, že budu.

Troufal bych si tvrdit, že jsem na levelu, na který se nedá dostat jenom učením, z nějaké části možná velmi intenzivním sledováním amerických seriálů bez jakýchkoliv titulků. A teď nemluvím o gramatice nebo velikosti slovní zásoby (na to, že jsem tu rok žil, to není moc slavný), ale o souvislostech, který se prostě naučit nebo vykukat nedají.

Co se týká mluvení, tak to se za těch šest měsíců zlepšilo velice výrazně, ale prostor pro zlepšení je tu mnohem vyšší než u porozumění. Mám hlavně pořád problém s výslovností některých slov a mám pořád přízvuk, ale toho se taky jednou zbavím.

Co se týká gramatiky a potažmo psaní, tak to šlo do hajzlu. Co jsem uměl, to jsem zapoměl a cokoliv používám, chodí přirozeně, a to samozřejmě není vždy správně. Jelikož ale angličtinu už umím používat v praxi, předpokládám, že doučit se to už nebude takový problém. Já mám totiž problém pochopit teorii, pokud nevím, jak funguje v praxi nebo jak to vypadá v souvislostech.

Moje naivní představa (pravda, to mi došlo už po pár týdnech tady), že po sotva roce budu mluvit jako rodilý mluvčí s pěkným kalifornským přízvukem, se tedy nenaplnila ani omylem, ale rozhodně dokážu plynule konverzovat nebo jen tak z ničeho odprezentovat deset minut k pěti fotkám v powerpointové prezentaci (to se mi stalo poslední týden ve škole, naprosto bez přípravy... možná proto to šlo tak dobře).

Shrnutí závěrečného shrnutí aneb grand finale

Takže co říct závěrem? Tenhle rok naprosto změnil moje myšlení, najednou se nic nezdá jako takový problém. Probudil ve mě obrovskou touhu cestovat a poznat svět. A když rok žijete na druhé straně zeměkoule, najednou se to nezdá jako takový problém. Sebejistotu vám potom dodá i ta angličtina.

Track and field sezóna mi ukázala, k čemu se dá lidské tělo natrénovat za pouhých pár měsíců. Nikdy jsem nebyl příznivcem profesionálních sportů,

protože všichni vrcholoví sportovci mají problémy se zdravím a i já jsem během sezóny chvílema dost trpěl a tehdy jsem si říkal, že tahle sezóna je zároveň moje poslední. Ale teď, dva měsíce po sezóně přemýšlím, jak se dá atletika dělat v Česku. Svoje zlatý trety (doslova) mám v kufru...

Za rok jsem tu poznal opravdu spoustu lidí a to se časem může ukázat jako vůbec největší přínos.

Takže. Pokud máte možnost, rozhodně jeďte. Pokud ne, tak ji hledejte.

3 - Užitečné

Užitečné články

Během roku v USA, před ním i po něm jsem sepsal plno článků, které by se mohly hodit budoucím výměnným studentům, ale i turistům. Tady jsou.

Jak vyřešit peníze do USA

Já osobně jsem s sebou měl 500 USD v hotovosti a dvě platební karty. Jednu k mému účtu G2 u Komerční banky (MasterCard) a druhou k účtu mého táty u Raiffeisenbank (VISA). Obě moje karty jsou embosované (vystouplé písmo) a s čipem (ta část, která vypadá jako SIM karta).

PLATEBNÍ KARTY V USA

Často se říká, že v USA berou VISA kartu častěji než MasterCard, dle mých zkušeností je to celkem jedno (resp. moje primární MasterCard nebyla nikdy zamítnuta, až na jeden konkrétní Rite Aid tady ve městě). Musíte ale

znát jeden malý “trik”. V USA se Vás prodejce zeptá (a to zejména v případě, kdy na kartě uvidí onen čip), jestli je karta credit nebo debit. Vaše karta bude nejspíše debetní (na účtu musíte mít použitelný zůstatek, abyste mohli zaplatit; s kreditní jdete do dluhu, který musíte splatit později), nicméně musíte vždycky říct, že karta je *credit*.

Důvod hned vysvětlím, nicméně musím podotknout, že bankovní trh v USA funguje naprosto jinak, než můžete být zvyklí z České republiky, potažmo Evropy. Třeba v Anglii (a nakonec i v Česku) po mě vždycky chtěli PIN, platba přes čip je totiž pro prodejce spolehlivější a má jistotu, že peníze dostane (tj. karta je platná, nezablokovaná, a na účtě se nachází potřebný obnos). V USA je to naopak, a v okamžiku projetí kartou terminálem (čtení magnetického proužku) vám prodejce v podstatě vydává zboží zdarma s vůlí, že vaše karta má zůstatek/povolené platby a s tím, že nezavoláte do banky a platbu nezrušíte. V USA je to totiž nastavené ve prospěch zákazníků, a v případě nějakých problémů prodejce utře.

Ae zpět k rozdílu credit vs. debit. Pokud řeknete, že karta je debit, prodejce bude číst čip na kartě (ne magnetický proužek). To znamená, že budete muset zadat PIN a především terminál se musí ‘fyzicky’ přes internet spojit s bankou a platbu autorizovat. Tato autentizace přes oceán má často tendenci selhat, nehledě na to, že hlavně menší prodejci mají tento terminál vypnutý a jeho zapnutí nějakou dobu trvá. Je to hlavně z toho důvodu, že většina kreditek (a teď myslím skutečně kreditní kartu, byť v Česku je tento výraz ustálený pro jakoukoliv platební kartu) v USA onen elektronický čip vůbec nemá. Osobně jsem debit řekl 2x, byť jsem o tomto “triku” věděl; jen jsem tehdy nevěděl, v čem je vlastně technický rozdíl. Jednou platba selhala, a

podruhé trvalo snad pět minut, než se terminál připojil kam měl (prej „Sorry, we have dial-up.“). Od té doby s *“It’s credit, sir”* šťastně až do smrti.

Naopak pokud řeknete, že jde o credit, prodejce jenom projede kartu (magnetický proužek) terminálem a asi po dvou vteřinách Vám ji vrátí. Tato transakce se v podstatě podobá vypsání šeku: prodejce neví, jestli náhodou není falešný. Jediná informace, se kterou v okamžiku projetí kartou může operovat, je její platnost. Nedokážu si představit, jak by bylo technicky proveditelné všechno potvrdit během dvou vteřin (několikrát se mi i stalo, že prodejce kartu jen projel, a vrátil mi ji během vteřiny bez toho, aby se na cokoliv podíval). Zajímavostí je i fakt, že malí prodejci (obchůdky, Starbucks, Subway aj. fastfoody) nevyžadují podpis.

Na závěr – buďte připraveni prokázat se občanským průkazem, byť to není pravidlem (potřebovat ho budete hlavně při transakcích nad \$25).

UPOZORNĚNÍ NA OPERACE S KARTOU

Doporučuji si u Vaší banky nastavit posílání informací o platbách na email nebo SMS (konkrétně Komerční banka to ale umožňuje jen na česká čísla). Budete tak mít přehled, jestli Vaše karta nebyla zneužita, což se může stát relativně snadno (k tomu se hned dostanu). Jak už jsem psal, nedovedu si představit způsob, jak by mohl terminál autorizovat kartu během dvou vteřin, kdy mi ji prodejce vrátí i s účtenkou – z toho usuzuju, že se nic kromě platnosti karty nečte. Nicméně ono upozornění (blokace peněz kvůli platbě) mi vždycky chodí cca do 30 vteřin od provedení platby na e-mail.

ZNEUŽITÍ PLATEBNÍ KARTY

V Česku bych v žádném případě nedovolil (no to zase kecám, ale rozhodně bych se tvářil nedůvěřivě), aby si prodejce vzal moji kartu, a s odůvodněním „hele já mám ten terminál tady v komoře, počkej“ se s ní na půl minuty ztratil (i když průměrně inteligentní člověk by dokázal vymyslet hned 10 způsobů, jak magnetický proužek okopírovat i pod dohledem průměrně nepozorného zákazníka).

V USA je ale normální, že třeba v restauraci Vám donesou účet v takové knížce, vy do ní dáte kartu a spropitné (v USA nutnost!), číšník si s ní na pět minut odejde... a může si s kartou dělat co chce. To byl hlavní důvod, proč jsem si nastavil zasílání oněch upozornění o manipulaci s kartou.

Důvod, proč si toto restauratěři mohou dovolit (resp. důvod, proč je jedno, jestli někdo někomu zneužije kartu) je jednoduchý. Jak už jsem napsal, v okamžiku, kdy Američan zavolá do banky, že jeho karta byla zneužita, banka ji zablokuje, peníze Vám vrátí a je to problém obchodníka. Samozřejmě tady asi budou určité podmínky a pravidla na obou stranách, aby nedocházelo k podvodům, ale nějak takhle to tady funguje.

PŘÍPAD NOUZE

Dvě karty jsou určitě fajn, pokud Vám jednu ukradnout/ztratíte ji (málem se mi to povedlo), proto je rozhodně nenoste u sebe záraz. V případě největší nouze vězte, že Western Union je tady naprosto všude, poslání peněz do USA je tady otázkou několika hodin a nic víc nemusíte řešit.

DALŠÍ RADY A POZNATKY

Doporučuju nenosit víc než 60 USD v peněžence najednou, případnou větší hotovost schovat tak, aby nebyla vidět, když hledáte 2 USD na Pepsi.

Buďte připraveni na to, že ve škole bude skupina lidí, která se vždycky ptá, jestli „nemáš dolar“. Nemám.

Americké bankomaty vždy vydávají dvacetidolarové bankovky.

Drobný si házejte někam do kelímku, ať Vám peněženka neváží půl kila. Po roce to všechno nasypete do automatu ve Walmartu, kterej to přepočítá a vrátí Vám hotovost. Já jsem takhle naškudlil přes 100 USD, z toho 30 USD byly centy, pětníky a desetníky.

ONE MORE THING...

První univerzální kreditní kartu v dnešním pojetí spustila 18. září 1958 banka Bank of America pod značkou BankAmericard v kalifornském Fresnu.

Jak jsem kupoval notebook (a vyhnul se sales tax)

Notebook jsem kupoval v e-shopu B&H Photo and Video (<http://www.bhphotovideo.com/>), se kterým mám (nejen já) výborné zkušenosti už z doby, kdy mi bylo 15, a já jsem měl čerstvou kartu pro placení na internetu. Tento obchod jako jeden z mála zasílá sám o sobě do celého světa, čímž si získal oblibu nejen u českých fotografů. B&H se zaměřuje především na prodej foto- a videotechniky, a sortiment mu doplňují právě počítače a další příslušenství. Když jsem náhodou zjistil, že prodávají mnou vyhlédnutý

notebook za menší cenu než většina obchodů, napadlo mě, že by nemuselo být špatné ho objednat odsud. Vzhledem k dodací době (viz dále) jsem to chtěl udělat ještě před odletem. Při té příležitosti jsem zjistil, že ušetřím ještě na oné sales tax, takže bylo víceméně rozhodnuto.

Mnou vybraný notebook byl MacBook Pro 13", který Apple prodává za \$1199 + sales tax (v Kalifornii konkrétně \$106), celkem tedy za \$1305. Oproti tomu v B&H ho mají za \$1130, bez sales tax (proč viz níže) a poštovné zdarma. Mohl jsem tedy ušetřit až \$200 jenom tímto, ale nakoupil jsem k tomu i drobnosti jako pouzdro nebo kartu do foťáku. Platit lze buď kartou (očekávejte vyžadování kopie osobních dokladů), nebo převodem.

A musím se pochlubit s rychlostí dodání přes USPS (americká pošta). Původní odhad byl „doba dodání přibližně 7-10 dní“ – a to jsem ještě čekal, že se do toho počítají jen pracovní dny, takže jsem už byl smířený s tím, že notebook možná dojde i po mém příjezdu. Ale co se nestalo? Za čtyři dny doručeno napříč celou Ameriku. Slyšíš, ty dnes podáte, zítra dodáme? Za čtyři dny!

Takže pokud nemíříte do Oregonu (sales tax 0%), může to být fajn způsob jak ušetřit pár dolarů.

Jak vyřešit mobil v USA

Já jsem přijel se svým iPhonem, který funguje všude, takže jsem jen potřeboval americkou SIM kartu. Pro tu jsme se s rodinou vydali přímo do prodejny AT&T (to je mimochodem výhradní dodavatel blokových iPhonů v USA). Hned se nás ujal jeden ze zaměstnanců a nakonec jsem skončil u SIM

karty za \$45 (v ceně SMS a kredit, viz dále; SIM samotná byla v podstatě zadarmo), která se mi nakonec jeví jako nejlepší řešení.

Jde o GoPhone program, kde v ceně je balíček „Unlimited texting“ za \$20 a \$25 kredit na volání (minuta volání potom vyjde na \$0.25). Kredit má platnost tři měsíce a balíček na SMS platí potom měsíc. Po této době je třeba jej za \$20 obnovit, což lze udělat i online přes stránky AT&T a zaplatit kartou (fungovala mi česká karta od Raiffeisenbank, e-karta od Komerční Banky ne).

Nicméně jsem v té online správě účtu objevil balíček „1000 Text Messages“ za \$10 (opět s platností na měsíc), takže pokud pošlete méně než 2000 SMSek za měsíc, tohle je ta správná volba. Jelikož měsíčně pošlu 400-500 SMSek, vyjde mě to jenom na deset dolarů měsíčně plus čas od času doplním kredit na \$25 (zhruba jednou za dva měsíce). Výhodou je, že SMS v tomto balíčku platí i na SMS do zahraničí. Doplněno v únoru 2011: Měsíčně pošlu až 1500 SMSek, ale s měsíční platností na tom pořád trochu ušetřím. Je dobré tento balíček obnovovat včas, protože bez něj stojí každá příchozí i odchozí SMS 20 centů.

Internet na těchto SIM kartách stojí \$25 na měsíc za 500 MB. Předražený, ale třeba na nějaký měsíční roadtrip, kdy je potřeba internet v mobilu na bookování hotelů, to bohatě stačí. Platnost opět jen na měsíc, ale pokud data nevyužijete, tak si za \$5 můžete koupit nějaký mini balíček dat a pak se vám to o měsíc prodlouží a nevyužitá data z měsíce předchozího se k tomu přičtou. Pro majitele iPhonů: Pro nastavení APN na AT&T otevřete v iPhonu tuto adresu: <http://www.unlockit.co.nz/>

Další možností správy telefonního účtu je nabít kartu na 100 USD (platnost jeden rok), a veškeré objednané služby se budou strhávat z tohoto kreditu – je to o dost pohodlnější.

No a pokud mobil nemáte (nebo po příjezdu zjistíte, že Vám nefunguje), je tu možnost zakoupení GoPhone telefonu (normální telefony značek jako LG, Samsung, které jsou ale blokovány pro AT&T síť), které začínají snad na pouhých \$35 dolarech, a na komunikaci s rodinou bohatě stačí.

Od června 2011 lze v USA koupit i odblokovaný iPhone. V době psaní toho článku (červen '11) byl dostupný iPhone 4 16 GB za \$625.

KDY SE SALES TAX NEPLATÍ?

Sales tax je v každém státu USA jiná – většinou od 5 do 12% a vztahuje se na většinu zboží.

Neplatí se (mj.): pokud nakupujete v internetovém obchodě se sídlem ve jednom státě (třeba New York), a zboží si necháváte poslat do jiného státu (u mě California), kde tento obchod nemá pobočku (což je tento případ). Apple má svoje obchody po celé Americe, a sales tax bych se tedy při nákupu přímo od nich nijak nevyhnul (leđa bych si zajel do Oregonu, kde je, jak už jsem zmínil, sales tax 0%). Tohoto můžete využít také v případě, kdy nakupujete třeba přes Shipito (to je zásilková služba; jejich hlavní sklad sídlí také v Kalifornii).

Jak zjistit, jestli mi sales tax naučtují: Ve vybraném obchodě dejte něco do košíku a jako ZIP code uveďte číslo jakéhokoliv města ze státu, kde budete.

Pokud budete nakupovat přes Shipito, můžete použít pro otestování 90503 (Torrance, CA).

Problémy při letu

Po zkušenostech s letem do USA jsem se rozhodl sepsat pár bodů, které je fajn mít na paměti, pokud se Vám stane něco podobného.

Ale ještě předím chci říct (aby to, co napíšu dál, nevypadalo jako chlubení), že i já jsem četl a čtu blogy mnoha exchange studentů, a samozřejmě nejsem jediný, který měl problémy. Při každém takovém článku jsem si říkal, že kdybych věděl dopředu, že se mi toto stane, tak rozhodně nikam nepoletím – ať už šlo o zmeškané letadlo (toho jsem děsil tehdy nejvíc), nebo jen o zpožděný kufr. A samozřejmě i já jsem doufal, že můj let proběhne v naprostém pořádku.

Nicméně pokud se cokoliv stane, tak je dobré mít na paměti několik bodů a důvod, proč si myslím, že nic není tak strašné, jak to vypadá:

1) Letiště Vám při zmeškaném přestupním letu přebookuje letenku, i kdybyste let nestihli vlastní blbostí (samozřejmě je dobré to v takovém případě svést na dlouhé rolování letadla k bráně a na dlouhou frontu při vystupování z letadla).

Pozitivum: Naučíte se řešit problémy na letišti, pochopíte trochu zákulisní fungování na letišti, a příště už to zvládnete (a pokud ne, tak budete vědět, co dělat). A pokud Vám zajistí let s více přestupy, budete mít víc letišť, o kterých budete moct říct, že „tam jste byli“.

2) Na přepážce vedle řešil nějaký Američan zmeškaný let do Texasu. Ten bohužel neměl takové štěstí jako já a nejbližší volný let mu sehnali až na další den. Což je samozřejmě blbé a je to celkem dost velká komplikace, ale dostal k tomu taky poukázku na 200 EUR, a pokud jsem to dobře pochopil, tak zhruba 80 EUR mělo být na nějaký hotel u letiště, něco málo na taxík a zbytek na jídlo. I když je to samozřejmě blbá situace (a pro toho Texasana obzvlášť, protože očividně potřeboval být v USA ještě ten den).

Pozitivum: Pořádně se vyspíte a za 100+ EUR se dá přežrat opravdu královsky.

3) Spousty lidí před Vámi i po Vás to zvládli a zvládnou.

4) Zmatkováním se nic nevyřeší. Nejvíc nervózní jsem byl, když jsem se probudil v autě a uviděl Terminál 1 pražského letiště; čekat na nejistý let sice není nic příjemného, ale rozhodně to nebyla ta nejkritičtější část.

5) Na světě je minimálně jeden člověk, který si myslel, že jeho let bude bez problémů a nakonec to taky zvládl v pohodě.

6) Pokud kufr nebude na letišti v cílové destinaci, pošlou Vám ho poštou.

7) Na letištích je spousta lidí, kteří Vám pomohou (v USA platí dvojnásob).

Takže asi tak. Samozřejmě taky záleží na tom, jak daleko pro Vás pojede rodina a co případné komplikace budou znamenat pro ni, ale... jak už jsem napsal, na všem špatném se dá najít něco dobrého. Jen to musíte chtít najít (a.k.a. být optimista).

O mobilech, zásuvkách a americkém napětí

Mobilní síť v USA využívá frekvenci 1900 MHz, evropská naopak 900 a 1800 MHz. Dnes už to je celkem jedno, každý novější telefon funguje snad všude (dříve se takové světové telefony označovaly jako triband nebo quadband), ale pokud si přece jen nejste jistí, podporu sítí vašeho telefonu si můžete ověřit například v katalogu mobilů na Mobilmanii pod pojmem pásma GSM. Můj iPhone 3G i Nokia N73 (záložní telefon, ve kterém budu mít českou SIM) podporují všechno. Jen tak za srandy jsem se díval i na Nokii 2730, což je úplně obyčejný telefon za pár korun a i ten podporuje všechno. Horší to ale může být s nabíječkou...

V USA je napětí 110V/60Hz, v Evropě 240V/50Hz a mají jiný tvar zásuvky. Naštěstí v dnešní době většina zařízení (nabíječky k foťáku a mobilu, zdroje k notebookům atp.) umí pracovat s určitým rozsahem vstupního napětí, což si můžete ověřit na štítku daného zařízení – třeba moje nabíječka na baterky z foťáku má *Input* (tedy vstup, co z toho leze už je jedno): AC 100-240 V, 50-60 Hz, což znamená, že v USA bude fungovat bez problémů. Poté jsou tu rozdílné tvary zásuvek.

U zařízení s odpojitelným kabelem (buď dvoj- nebo trojkolík) to není problém, prostě si v USA za dolar koupíte odpovídající kabel s místní koncovkou (nebo o to poprosíte rodinu ještě před odjezdem). U nabíječek na mobil potom stačí sehnat obyčejnou redukci na zásuvky (ne transformátor). Já jsem doma sice žádné „pouze 240V“ zařízení nenašel, ale i kdybych nějaké měl, asi bych ho nechal doma. Sice nemám tušení, kolik stojí průměrný kvalitní transformátor, ale nízkou částku bych neočekával a vůbec mi to přijde neefektivní.

Jak vyplnit I-94 a 6058B formulář

Na webu byl tento článek včetně naskenovaných formulářů, sem se bohužel nevejdou, ale opravdu na tom nic není.

I-94 a 6058B jsou formuláře, které dostanete v letadle při letu do USA. I-94 je imigrační status a dostávají ho pouze nerezidenti USA (turisté, zahraniční studenti apod.) a 6059B je celní deklarace krámů, které si vezete s sebou a musí ho vyplnit všichni. Nic na tom není, snad jen pár poznámek. Ústřížek z I-94 vám dají do pasu a musíte ho odevzdat při nástupu na letadlo z USA (berou si ho pracovníci letiště přímo při skenování palubní vstupenky).

Američanů píšou číslo jedna jako I, naši jedničku většinou čtou jako číslo sedm. No a u celní deklarace s chladnou hlavou uveďte, že věci, které s sebou vezete mají hodnotu nula dolarů. I kdybyste si vezli zlatý náhrdelník za půl milionu, dokud ho nehodáte prodat, je to stejně celkem jedno. Aspoň dle mého názoru.

Kolik času je potřeba na přestupních letech

Vím, že doba k přestupu na letadlo (layover) se většinou nedá ovlivnit (prostě si koupíte letenku tak jak je), ale třeba to pomůže někomu se míň stresovat, protože přestupy byly to, čeho jsem se já nejvíc bál. Já jsem nakonec musel nejenže přestupovat, ale ani jsem to nestihl... a taky jsem to přežil.

Takže, kolik času je potřeba k bezproblémovému přestupu, za předpokladu, že váš první let nebude zpožděný (jako byl tehdy ten můj)?

Co vlastně při přestupním letu dělat?

Tohle byla věc, která mě tehdy zajímala a zároveň jsem to nikde nenašel. Když přiletíte na letiště, kde musíte přestupovat, jednoduše po výstupu z letadla najdete tabuli s odlety, najdete Vás následující let a jednoduše jděte na bránu, která je u něj napsaná. U této brány bude přepážka, kde Vám případně vystaví palubní vstupenku, pokud ji ještě nemáte (to se děje při přestupu na letadlo jiné letecké společnosti). To je celá věda. Při přestupu v Evropě budete muset ještě projít spešl kontrolou před odletem do USA.

ODLET DO USA

Ukažme si to na modelovém příkladu, tedy můj let. Letěl jsem z Prahy do Amsterdamu, odsud do Memphisu (USA) a odsud potom do mé cílové destinace, San Francisca.

Odbavení v Praze bylo bezproblémové, v Amsterdamu se to už trochu zkomplikovalo. Nicméně co je hlavní, odbavení na let z Evropy do USA trvá hodně dlouho z důvodu důkladné bezpečnostní kontroly u každého ze stovek cestujících, proto samotná brána k odletu může být uzavřená relativně dlouho před odletem...

Na evropském letišti by vám k bezproblémovému přestupu na letadlo do USA měly stačit tři hodiny.

PŘÍLET DO USA

Při příletu do USA budete potřebovat čas na to, abyste prošli imigrační kontrolou – ta samotná nezabere ani 10 minut (já jsem na samotné přepážce stál asi čtvrt hodiny, protože imigrační úředník si nevěděl rady s mým

formulářem). Co zabere hodně času je výstání oné fronty, proto doporučuju při přistání si všechno nachystat (sbalit polštářek, obléct mikinu, ...) a potom se cpát z letadla mezi prvními. Formuláře, které dostanete k vyplnění, vyplňte už v letadle, takže si nezapomeňte sbalit propisku. Já ji zapoměl a formuláře jsem vyplňoval těsně před imigrační kontrolou, takže jsem procházel jako jeden z posledních, i když z letadla jsem vystoupil mezi prvními.

Formuláře, které dostanete jsou I-94 (slouží k zaznamenání příletu a odletu), ten dostávají pouze návštěvníci; potom 6059B, který dostávají všichni (jde o celní deklaraci). Ústřížek z I-94 vám přispoukají do pasu, a budete ho potřebovat při odletu.

Takže při takovémto letu by dvě hodiny měly stačit – já jsem měl dvě a půl hodiny a nakonec jsem měl ještě dost času si chvíli odpočnout, něco nafotit a do letadla jsem nastupoval skoro čtyřicet minut před odletem.

LETY MEZI USA

Pokud byste náhodou v USA přestupovali dvakrát, potom už Vám bude stačit bohatě hodina času. Vnitrostátní lety se podobají spíše cestování autobusem, žádné bezpečnostní prohlídky už se nekonají (protože přestupujete).

TIPY NA BEZPROBLÉMOVÝ LET S PŘESTUPY

- Při výstupu z letadla budou na konci tubusu stát letušky. Ukažte jim Vaši letenku, řekněte, že přestupujete a zeptejte se, kterým směrem jít, jakou bránu nebo přestupní přepážku hledat.

- Do letadla si vezměte propisku, ať můžete vyplnit formuláře už v letadle.

- Na prvním letišti v USA (pokud přestupujete) se snažte z letadla dostat mezi prvními. Při odbavení si můžete zvolit sedadlo blízko východu (tj. většinou sedadla hned za business třídou).

- Počítejte s tím, že letadla mají občas zpoždění. Pokud Vám uletí letadlo, rozhodně nejste jediní; ten den, tu hodinu, ten stejný let.

CO DĚLAT, POKUD VÁM LETADLO ULETÍ?

Pokud Vám letadlo přecejn uletí, najděte na letišti „transfer desk“. V Amsterdamu to byla přestupní přepážka číslo 6, kde jsem si vytiskl čekací lístek a potom na přepážce řekl, že mi uletělo letadlo, protože můj první let byl zpožděný. Za přibližně půl hodiny jsem měl novou letenku. Zavazadla nemusíte řešit, pokud nebudou v cílové destinaci (na letišti v San Franciscu měli speciální místnost pro kufry, které přiletěly v letadle bez majitelů, resp. si je na pásech nikdo nevyzvedl), nahlašte to na „baggage claim desk“, a až kufr někde vyplave, pošlou Vám ho zdarma poštou.

Po zkušenostech z cesty z USA domů jsem zjistil, že stačí i výrazně méně času, takže tyhle jsou už víceméně jistota, že všechno stihnete. Když jsem přestupoval v USA při cestě domů, tak by mi stačilo dvacet minut (od okamžiku, kdy vystoupím z letadla, až k projití bránou na další let). Času je ale potřeba víc, protože někdy strašně dlouho trvá, než se letadlo naroluje k nějaké bráně.

Vyřízení řidičského průkazu v USA

Po světě je všeobecně známo, že děti v Americe mohou řídit auto od 16. Sice to není tak růžové, jako to vypadá na první pohled, ale mohou. Jelikož věkový limit pro výměnný pobyt je minimálně 15,5 let, všichni studenti v době jejich pobytu budou starší 16 let, a z toho taky plyne možnost udělat si řidičský průkaz v USA. Všechno ale má své nevýhody a hned se k tomu dostanu. Vycházet budu hlavně z Kalifornie, ale v ostatních státech se dají očekávat podobné zákony.

Běžný patnáctiletý student, pokud chce řídit od 16, musí na DMV (úřad pro motoristy) jít s půlročním předstihem. Mezitím se učí řídit (driving lessons), poté složí test a po půl roce může řídit, resp. dostane řidičský průkaz. Pro první rok řízení ale platí spousta zákazů, mj. nemůže (legálně) vozit kamarády, pokud v autě není osoba starší 25 let s řidičským oprávněním a podobně. Více informací najdete přímo na webu DMV http://dmv.ca.gov/teenweb/dl_btn2/q_and_a.htm. Tento řidičák vyjde přibližně na \$300 a více.

Velmi zajímavá (hlavně pro mě) je situace, kdy Vám už bylo 18 let. V tomto případě stojí řidičák \$31 a k jeho získání stačí udělat test, který je relativně jednoduchý a poté během asi půlhodinového praktického testu předvést, že rozeznáte brzdu od plynu. A to Vás může naučit někdo někde na polňačce, ke zkoušce stejně potřebujete vlastní vozidlo. A řídit 30 minut s instruktorem v automatu není problém.

Následující odstavec je jenom nepotvrzená domněnka: Tento řidičák je potom legální jeden rok v České republice, potažmo Evropě, pokud si k němu dokoupíte *International driving permit* (\$15). Takže ne, přes exchange pobyt se

České autoškole nevyhnete (ono by to taky byla tak trochu sebevražda), ale budete mít platný americký doklad (celkem k ničemu, pokud už se do USA nikdy nechcete vrátit, ale naprostá většina exchange studentů chce), budete moct rok řídit v Česku (což je fajn aspoň během těch dvou měsíců, než si po návratu uděláte český řidičák) a přinejhorším budete mít suvenýr.

Já jsem si řidičák v USA nakonec neudělal.

Dolarový účet?

Z poznámek Janči v jejím zápisku Před-odletová schůzka AYUSA 19.6. 2010 z předodletové schůzky (na které jsem bohužel nebyl) mě zaujala poznámka o dolarovém účtu. Už jsem o tom přemýšlel dřív a rád bych se s vámi podělil o svůj názor.

Zakládat si dolarový účet (pod dolarovým účtem si v tomto případě představuju účet u české banky, na kterém budou peníze uloženy v dolarech) pro využití během školního roku v USA se mi jeví jako zbytečné, a to hned z několika důvodů. Jednak asi nikdo z nás nedokáže určit kurz CZK/USD na tak dlouho dopředu, aby věděl, že na tom nakonec ušetří (nebo vydělá, chcete-li), a potom si myslím, že případná ušetřená částka nebude tak úchvatná, aby to mělo vůbec nějaký smysl.

Řekněme, že si ten dolarový účet založím a vložím na něj \$5000/103 000 Kč k 21. 6. 2010 (jinak naprosto nerelevantní číslo střelené od boku). Můžou se stát „jen“ dvě věci. Kurz dolaru půjde nahoru (jakože podle grafu USD/CZK celkem pravděpodobné, nicméně loňský rozptyl kurzu byl kolem 5 Kč, takže se to může během pár měsíců zase otočit), a já za celý rok utratím méně, než

kdybych čerpal peníze průběžně z českého korunového účtu. A pokud mi bude štěstí přát, tak si na konci roku peníze vyberu zpět a budu mít dokonce nějaký zisk. Úžasné, ale...

Taky se může stát to, že se trend otočí, a já budu ve ztrátě. To znamená, že buď budu peníze stejně čerpat z českého účtu a budu čekat, až se mi dolarový účet dostane zpět do plusu (což se stane, otázka zní, kdo by měl ty nervy na to čekat), nebo budu využívat ten dolarový účet tak jako tak, a ztrátu prostě příjmu – což je asi pravděpodobnější varianta, ale pak ten dolarový účet jaksi nesplnil svůj účel.

Teď by mě zajímaly dvě věci: kdo má sto až dvě stě tisíc na podobné spekulace? A pokud už je máte, stojí ty nervy při koukání na graf kurzu za to? Při \$5000 znamená každý pohyb o korunu za USD zisk nebo ztrátu 5000 Kč. To je 5% z celkové částky...

Využití dolarového účtu (při obratu na účtu maximálně v řádech tisíců \$) vidím hlavně pro ty, kteří mají nějaké příjmy v dolarech, a buď peníze nepotřebují hned a počkají si na slabší korunu, aby z těch dolarů vytrískali co nejvíc, nebo je hodlají v dolarech také utratit a nechtějí ztrácet při případném převodu z dolaru na koruny a pak zase zpět. Takto to tak dělám například u výdělků z fotobank, které mi chodí v dolarech na PayPal, a odsud je v dolarech zase utratím na eBay, takže tam mě nějaký kurz moc netrápí.

Já tedy volím český účet s korunami. Hlavní je si zpětně nezjišťovat, kolik bych případně ušetřil (nebo prodělal). Konkrétně v tomto se z toho stejně nedá poučit do budoucna.

Bankovní účet v Americe

Velice rychle bych se rád vrátil ke článku Dolarový účet?, který jsem napsal ještě před mým odjezdem. Ačkoliv už jsem psal, že zakládat si účet v dolarech nemá smysl, americký účet v USA se může občas hodit... nemám na mysli bezproblémovost platebních karet (moji MasterCard z Česka mi tu nezamítli ani jednou), spíše možnost aktivovat si různé USA-only služby.

Rozhodně si pořád myslím, že nemá smysl zakládat si účet v dolarech (v České bance) nebo v USA v naději, že ušetřím nějaké drobné v případě, že kurz půjde tam, kam chci já.

Nicméně, pokud byste o účet z jakýchkoli důvodů měli zájem, je možnost založit si účet u Bank of America, s platební kartou na počkání, a to i bez SSN (něco jako rodné číslo). SSN mimochodem nejde v USA při tomto ročním pobytu získat, byť u pracovních stáží přes stejný typ víza (J-1) to lze. SSN cizinec využije hlavně při zakládání různých bankovních účtů, které nabízejí různé výhody (třeba sbírání mil atp.).

Peníze lze vložit na účet například přes bankomaty Bank of America, které přijímají jak hotovost, tak platební šeky. A samozřejmě bankovním převodem.

Americký účet a především karta je dobrá pro americké služby, které pro aktivaci (byť jde třeba o měsíční verzi zdarma) vyžadují americkou platební kartu (zkoušel jsem dva typy dárkových VISA platebních karet a systém – tady konkrétně Netflix – vždy poznal, že jde o gift kartu a aktivaci nepovolil). Jde

například o Netflix, Pandora (placená verze), Xbox LIVE (US verze je levnější a s více službami), US Apple AppStore a další.

Výběr agentury

Takže když už jsem se rozhodl, že do USA chci jet, bylo na čase uvést věci do pohybu. První přichází na řadu volba agentury, se kterou pojedou. Já jsem ani moc nevybíral, jen jsem si letmo v Excelu počítal celkovou cenu asi od čtyř agentur, kde mnou později vybraná Student Agency (AYUSA) byla stejně jedna z nejlevnějších. Některé benefity drahých agentur sice možná stojí za to, ale ty peníze se dají vrazit i do něčeho jiného. Od té doby, co jsem se rozhodl, že pojedou, stejně odkládám nákup veškeré elektroniky. :-)

A důvody, proč jsem zvolil Student Agency a potažmo AYUSA, jsou následující:

- **cena** – podle mojí tabulky v Excelu vycházela jako jedna z nejlevnějších. Některé agentury na webu záměrně tajily (nebo šly hodně špatně najít) některé cenové položky, tyto jsem vyřadil rovnou. Jiné agentury zase měly na webu jedinou cenu, která sice obsahovala skutečně vše, což ale nebylo dostatečně zdůrazněno, takže to zase vypadalo, že je drahá. Článek o celkových nákladech na tento exchange rok napíšu až po pobytu, teď můžu jen napsat, že na zaplacení samotného pobytu jsme trefili nejnižší kurz dolaru za posledního půl roku, což je fajn (a ještě jsme platili poslední den, hned ten další by se cena přepočítala na nový – o 5% vyšší – kurz).

- **žádné negativní zkušenosti** – četl jsem několik blogů studentů, kteří měli v USA větší nebo menší potíže s rodinou a tedy i s agenturou, která se to

nesnažila moc řešit. Tito měli společnou jednu věc – stejnou agenturu, kterou nebudu jmenovat. V české webové kotlině jsem ale žádné větší stížnosti na AYUSU nezaznamenal (spíše naopak).

- **preference regionu zdarma** – později mi došlo, že se mě na to vůbec neptali. Teď už mi to ale nevadí, protože jsem nakonec stejně skončil v Kalifornii. :-)

Teď ještě přehled několika agentur, které mě nějak zaujaly: CIEE, AYUSA, YFU, Into a CCI.

Když jsem se rozhodl, že pojedu se Student Agency, stálo přede mnou poslední rozhodnutí – a sice jestli jet s CIEE, nebo s AYUSAou. Tyto se liší jednak v pojištění (každá u jiné pojišťovny). CIEE nabízí školení v New Yorku a až odtud odlet k rodinám. Preference regionu je za příplatek (kolem \$800 a bez záruky). Naopak s AYUSA odlétáte sami přímo k rodině, naopak preference regionu by měla být zdarma, ale opět bez záruky. Jak jsem ale zmínil, na region se mě vlastně nikdo neptal... Další rozdíly mohou být v datu, do kterého musíte odevzdat přihlášky, ale to už se liší rok od roku.

Trénink angličtiny před odjezdem

K jednomu z minulých článků jsem dostal pěkný komentář, který tu s dovolením zveřejním celý, protože je ve slovenštině a tu už jsem dlouho neviděl a neslyšel, a ta se pěkně čte. Vlastně tu byl jeden okamžik, který se doteď zřetelně vybavuju. Představte si tohle: jste tu už nějaký ten měsíc, nic

jinýho než angličtinu jste živě neslyšeli a najednou se v obchodě se suvenýrama v Las Vegas ozve: „Pozri sa na toto, stojí len 7 dolárov.“ Nevím proč, ale tak nějak mě to dojalo.

No ale zpět k tomu komentáři, už jsem na něj chtěl odpovědět jen krátce, ale rozhodl jsem se to spojit s ještě jedním podobným skoro-hotovým článkem (ve kterém jsem chtěl zkritizovat výuku angličtiny na českých školách).

Neviem či si to nespomenul niekedy v minulých článkoch, ale zaujímalo by ma, či si sa nejako pripravoval čo sa týka angličtiny a na čo by si sa odporučil zamerat?

Osobně jsem se nijak cílevědomě nepřipravoval, jenom jsem pokračoval v tom, o už jsem dělal roky předtím – sledoval filmy a seriály v angličtině. Když píšu roky předtím, neznamená to, že teď už je pozdě začít, a věřím že hodinka dvě před spaním každý den rozhodně udělají svoje. Krásně si zvyknete na americkou angličtinu a po příjezdu budete rozumět úplně v pohodě (i když třeba nebudete vědět co to znamená). Samozřejmě musíte sledovat americkou produkci, já se třeba přiznám, že když jsem byl na Harry Potterovi, nerozuměl jsem skoro nic. Další věc kterou jsem zkoušel, byl ESLPodcast, ale to jsem nikdy nevydržel dýl než dvě epizody. Proto pokud podcasty, tak o něčem, co Vás zajímá. Taky jsem v angličtině přečetl asi dvě nebo tři knížky, a ačkoliv jsem jim celkem dobře rozuměl, nevím, jestli to na mu angličtinu mělo nějaký vliv... pokud ano, tak nepozorovatelný (ve smyslu že nedokážu říct, co se zlepšilo; ne že efekt byl malý).

A pokud chcete vědět na co se při přípravě zaměřit, řeknu to velice jednoduše: mluvení, výslovnost, a možná si můžete zběžně projít seznam prvních pár tisíc nejpoužívanějších anglických slov (nadpoloviční procento už budete stejně nejspíš znát). Co můžete s celkem klidným svědomím přeskočit je gramatika, na kterou v mluveném projevu skutečně nikdo nedbá a při psaném projevu Vám snad bude odpuštěna. A přemýšlení o gramatice bude to, co Vás při mluvení v angličtině bude nejvíc brzdit. Takže pokud na angličtinou přípravu chcete vynaložit nějaké procento času, námahy, 80% vložte do mluvení a výslovnosti, a zbytek do gramatiky (spousta gramatických věcí přijde s tím trénováním mluvení, a to zcela nenápadně).

Mluvení se trénuje lehce... prostě si můžete představit, že někomu popisujete váš pokoj nebo koníček a prostě budete nahlas mluvit. Vyšší level je potom komunikace s rodilým mluvčím například přes nějaký languageexchange projekt.

Výslovnost je taky celkem jednoduchá a podle mě dobře funguje princip popsany v článku Jak na to: SPEAKING na Helpforenglish.cz (<http://cl.ly/85z7>). A pokud narazíte na nějaké slovo, o kterém netušíte, jak se s ním poprat, doporučuji stránku *forvo.com*, případně stejnojmennou aplikaci pro iPhone/iPod Touch.

Na závěr jen dodám, že tyto rady nejsou všeobecné, záleží jak na tom jste s angličtinou teď, a kde jsou Vaše mezery.

Já tohle vědět před rokem, strašně by mi to pomohlo. A to z toho důvodu, že praktickej život je o něčem jiným, než co se učíme ve škole. Není to o tom, že za několik drobných chyb v testu mám čtyřku a průser (na gymplu

jsem měl z angličtiny trojku). Je to o tom, že chci americkému kamarádovi říct, že moje nejoblíbenější kratochvíle je jízda na kole z kopce. A že se neunavím šlapáním nahoru, protože nahoru mě vyveze lyžařská lanovka, která má v létě přicvaklý držáky na kola.

Jet na rok nebo na půl roku?

Jedna z osmi exchange studentek na Escalon High včera odjela domů, a proto mě napadlo napsat něco málo pro ty, kteří se nemohou rozhodnout jestli jet na půl roku nebo na rok (byť chápu, že teď na konci ledna už má většina lidí přihlášky odevzdané).

Jakmile už tu jednou jste, už to není takový rozdíl. Letenky máte zaplacené. Nejtěžším obdobím, tj. prvními pár týdny školy, si budete muset projít tak jako tak. Potom už se to bude jenom zlepšovat. A víte kdy toto zlepšování nabírá na rychlosti? Po Vánocích, tedy po půl roce. Nevím proč, ale je to tak. Asi je to tak nějak doba, po které se usadíte, přestanete řešit blbosti a tak nějak už víte, co od koho očekávat a soustředíte se na jiné věci. Třeba leden už je skoro za námi a já mám pořád pocit, že Nový rok ve Vegas byl teprve před týdnem.

Není to škoda přijít o to nejlepší? O prom, konec školního roku, možná nějaké cestování po Státech? O dalších pár měsíců, kdy můžete pilovat angličtinu?

Cena se liší jen minimálně (ve prospěch ročního pobytu). Musí se sice přičíst kapesné na ty 4 nebo 5 měsíců navíc, ale to už v porovnání s celkovými náklady není nijak extrémně velká položka.

Co se týká české školy. Je fakt, že po návratu v půlce školního roku škola obvykle umožní pokračovat ve vaší stávající třídě. To je ale asi jediný důvod, proč jet jenom na půl roku. Osobně mě sice fakt, že budu muset jít o třídu níž trochu mrzí, ale pokud si vybrat mezi tímto a rokem v USA... :-)

Samozřejmě jsou lidi, kteří se dostali do špatné rodiny (se dá změnit), oblasti (taky) a nebo je Amerika prostě jiná, než jakou si ji představovali (to ne). Ale kdybych tu teď seděl, psal tento článek a věděl, že jsem tu jen na půl roku a nemůžu to prodloužit, strašně bych toho litoval. A to i napříč tomu, že je tu plno věcí, na které si zrovna můžu stěžovat. Ale o tom zase někdy jindy.

Pro zpestření přidávám názor Jany Petříkové, která je v USA právě jen na půl roku:

Za dva týdny odjízdim domu, na jednu stranu je mi to hodně lito, ale na druhou stranu si říkám, že jsem toho prožila hodně za těch pět měsíců a jsem připravena jet domu. Myslím si, že nezáleží na jak dlouho jedete, ale do jaké rodiny se dostanete. Ale taky souhlasím s Jirkou, první měsíc je asi nejtežší, poznáváte se se svou rodinou, jste v novém prostředí, hledáte si kamarády, a časem je to lepší a lepší. Ale mě ten půl rok stáčil. Měla jsem skvělou rodinu, plno kamarádů od prvního dne, žila jsem si typický život roztleskávkou na střední škole, hodně jsem toho procestovala. Pobyvala jsem ve státě Pensylvanie asi 20 min od Philadelphie a vůbec si nemůžu stěžovat, všechno je kousek. Dvakrát jsem navštívila New York, Washington DC také dvakrát, moje host rodina mě vzala na Floridu na týdenní pobyt, kde jsem jako překvapení na mé narozeniny plavala s delfiny. A jako poslední výlet než opustím USA jedu navštívit moji kamarádku výmennou studentku v Chicagu. Myslím si, že jsem za toho půl roku stihla stejně jako ostatní exchange studenti stihnou za celý

rok. (No, tak tohle bych s mojí rodinou nesthnul ani za pět pobytů... :) Vybrala jsem si pulroční pobyt protože mám možnost dělat rozdílové zkoušky v Česku, kdybych zůstala na celý rok tak bych musela opakovat ročník, a to se mi vážně nechce. Získala jsem kontakty na celý život, už teď mě vymění studenti z jiných zemí svou v létě na prázdniny. Abych odpověděla na téma jestli jet na půl roku nebo na rok, řekla bych záleží na každém z vás jak svého času v USA využijete. :) **A rada na konec just smile, be nice and get involved!!! :)**

Jak vyplnit přihlášku

Když jsem přihlášku vyplňoval já, snažil jsem se na internetu najít nějaký vzor, podle kterého bych to opsal a jen bych změnil texty, aby to sedělo na mě. Ale takovou přihlášku jsem nenašel a podle mě ji ani vy hledat nemusíte.

Když jsem přihlášku obdržel emailem od agentury, byl jsem tak nadšený, že jsem za hodinu vyplnil, co se dalo. Dnes bych to udělal jinak. Doporučuju si přihlášku vytisknout a v klidu si ji na papíře projít. Nezapoměňte, že na její vyplnění máte dost času. A pokud ne, tak jeden den navíc vás nezabije. :-)

Takže si do ruky vezměte tu přihlášku a projděte si ji. Potom si ji projděte znovu a se slovníkem. Kroužkujte si věci, o kterých nevíte, co znamenají; vrátíte se k nim později. Potom ji tužkou nanečisto vyplňte; do míst pro eseje a dopis si načrtněte jenom bodově, o čem budete chtít psát.

Snad jen jedno pravidlo – v přihlášce nelžete. Pokud si rodina vybere studenta, který zaškrtl, že je katolík jen proto, aby měl větší potenciální šanci dostat rodinu, se může do takové rodiny dostat a někoho by to mohlo mrzet. Mně si moje rodina vybrala m.j. právě proto, že jsem měl vyplněné „no

religion“, protože už měli silně věřící křesťany a muslimy, ale byli s nima problémy (s jedním silně věřícím muslimem obzvlášť). Takže to by bylo k tomuhle.

Do Wordu si potom začnete psát jednotlivé eseje a dopis, je jedno, jestli začnete česky a pak to přeložíte, nebo budete psát rovnou v angličtině, já jsem to dělal tím prvním způsobem. Jinak dopis pište způsobem, že si představíte nějakou rodinu, a dopis směřujte přímo ní, nepišťte ho stylem, že ho uvidí X dalších lidí.

Až to všechno budete mít, můžete to všechno začít psát přímo do přihlášky (alespoň AYUSA má takovou přihlášku, kterou můžete vyplňovat rovnou v PDF). Nechte to chvíli uležet, potom to jenom doladíte a máte odevzdatelnou přihlášku.

A mějte u toho na vědomí, že nemusíte mít dokonalou přihlášku. Rodina, která si vybírá studenta vidí jen seznam jmen s fotkami a vypíchnutými největšími zálibami. Když si potencionální rodina otevře Váš profil, tak vidí jen fotky z přihlášky s popisky, které píše agentura. Nevím přesně, kdy rodina může vidět zbytek Vaší přihlášky (vím jen, že pokud si vybere studenta definitivně, tak dostane originál přihlášky, spolu s dalšími dokumenty).

No a jak jsem si teď tu přihláčku procházel, tak jsem místy nechápal, co jsem vlastně chtěl sdělit. I za těch 10 měsíců nic nedělání se moje angličtina zlepšila (nebo minimálně změnila), protože polovinu věcí v té přihlášce bych dnes formuloval jinak. Ale jak říkám, moje přihláška byla místy hodně nepochopitelná, hodně kostrbatá, a kde jsem skončil? ... :-)

No a na závěr vám přidám osnovu mého dopisu pro rodinu:

- rychlé představení (věk, odkud pocházím)
- moje motivace, proč chci jet do USA
- moje koníčky a oblíbené sporty
- co dělám ve volném čase s kamarády
- popis sebe sama (tady jsem napsal že jsem posedlý sám sebou, ale tehdy jsem tím chtěl říct něco jiného, a už ani nevím co)
- rodina (rodiče, jejich zaměstnání; sourozenci)
- co bych chtěl dokázat a dělat v budoucnu
- poděkování za čas strávený čtením tohoto dopisu :-)

Takže takhle nějak. S touto osnovou byste měli být schopní napsat tak dlouhý dopis, že ho nakonec budete muset zkrátit, abyste ho na tu jednu A4ku dostali. Alespoň já jsem musel.

Možnosti dlouhodobějšího pobytu v USA

Už byly napsány mraky článků na téma, proč jet na výměnný studentský pobyt. Tento se k nim tak trochu přidá. Protože já už to jsem, začal jsem zjišťovat, jaké jsou možnosti, až se sem budu chtít někdy vrátit. A v tom mi došlo, že tento výměnný pobyt je vlastně ohromně jednoduchá příležitost, jak žít v USA celý rok. Protože pokud bych si třeba řekl, že na výměnný pobyt si

netroufnu, ale rád bych se do Ameriky někdy kouknul na delší dobu (půl roku až rok), tak ono těch možností zase tolik není.

Proto pokud se do Ameriky chcete podívat na delší dobu a zároveň z nějakého důvodu nechcete jet na výměnný pobyt, radši to ještě přehodnoťte.

No a jaké jsou ty možnosti? Zatím jsem to studoval jenom zběžně, ale:

Nejjednodušším typem víza, které se dá získat, je ESTA, což vlastně není ani vízum, ale jen jakýsi statut turisty. Lze tu na něj zůstat maximálně tři měsíce v kuse, nelze pracovat. Dobré na dovolené, na nějaký delší pobyt asi moc ne. Dalším stupněm jsou potom víza B, což jsou asi nejtypičtější víza pro pravidelné turisty nebo obchodníky. Mají platnost většinou 10 let, ale opět tu můžete pobýt maximálně tři měsíce. Potom musíte vycestovat za hranice a zase se vrátit. Na tyto víza se tu nedá pracovat, což ostatně nemůžete ani jako exchange student.

Kromě toho se sem dá přijet na pracovní stáž (vízum J-1, nicméně "jen" na 4 měsíce) nebo na studium vysoké školy, na kterou je ale obtížnější se dostat (teda pro mně, pokud jste dostatečně chytrí, zas takový problém to asi není).

Takže k případným plusům a minusům proč ne/jet (taky jsem si takový seznam kdysi napsal, ale už si nepamatuju, co jsem tehdy napsal do minusů) si můžete připsat tohle – tedy pokud sem chcete jet i kvůli Spojeným státům samotným, ne jen kvůli jazyku.

Jen tak pro zajímavost, jaké jsou možnosti legální imigrace (tj. získání občanství, případně pracovního povolení)? Nejjednodušší je asi uzavřít

manželství s občanem USA – to ale nebude fungovat, pokud to budete dělat jen kvůli tomu. Další možností je investovat statisíce dolarů na území Spojených států, což pro některé jedince asi nebude problém. A poslední možností, o které vím, je výhra zelené karty – asi se to zdá nereálné, nicméně jednu takovou výherkyni jsem viděl na imigrační kontrole, která z toho byla poměrně nadšená. Já bych ale asi nebyl.

Proč? Neměl bych nic proti tomu nějakou dobu tady žít a pracovat (přesněji podnikat – na to jsou taky víza; protože být v USA zaměstnanec je docela síla, o čemž bude jeden z následujících článků). Na druhou stranu, můj domov je a vždycky bude v České Republice. A pokud vyhrajete zelenou kartu, tak se sice stáváte “plnohodnotným” občanem USA (snad až na nějaká nepodstatná práva jako nemožnost stát se prezidentem nebo volit), ale zároveň musíte většinu roku strávit v USA, což je problém, pokud se chcete (byť jenom na čas) vrátit. V takovém případě se sice můžete zelené karty vzdát, ale dostat se do USA potom znovu už by mohl být problém...

Dárky pro hostitelskou rodinu

- knížku o Vašem městě nebo České republice se spoustou fotek a anglickými popisky (je fajn ji podepsat)
- tradiční lázeňské oplatky
- pro děti nějaké tradiční české pohádky na DVD. Já jsem dovezl dvoje DVD Krtečka vč. plyšových postaviček. Byla to trefa do černého a prý jsem jich měl přivést víc. Nicméně to chce trefit ty, ve kterých se moc nemluví. Já jsem měl dvoje. Jedno DVD bylo bez vlaječek – to byly ty

“němé” pohádky. Druhé DVD mělo sice anglickou vlaječku, ale do angličtiny bylo přeložené jen menu, takže jsem musel chvíli dělat překladatele. :-D

- tričko typu Czech me out, pokud uznáte za vhodné, že to rodina snese a pochopí. Každopádně se ale aspoň všichni naučí hláskovat CZECH, protože většina lidí by to napsala jako Check republick. :-D Případně můžete zvolit méně “odvážné” tričko s českým motivem (I <3 PRAGUE atp.).

- nějaký český film s anglickými titulky bude taky fungovat více než dobře.

- českou nebo evropskou čokoládu (i obyčejná Milka je tady považována za luxusní čokoládu, protože se tady moc neprodává)... a nakonec chutná mnohem líp než cokoliv, co se tu dá běžně koupit. Můžete dovézt, pokud druhý exchange student, se kterým budete žít, není Němec (pýcha superior národa v nich pořád přetrvává, leč musím uznat, že často oprávněně).

- hračky s motivem republiky
- magnetky na ledničku
- domácí marmeládu (tohle mě bohužel napadlo až ve Státech)
- vlaječka
- vlaječkový přívěšek na klíče

- dárkové balení piva nebo jiného alkoholu. Tady riziko zabavení při bezpečnostní kontrole, protože Vám ještě nebylo 21 let.